

120 Φεστιβάλ

Δήμου Βύρωνα

στη σκιά,
των βράχων '99

ΘΕΑΤΡΑ ΒΡΑΧΩΝ
ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ
ΑΝΝΑ ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

18 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Διοργάνωση:
ΔΗΜΟΣ ΒΥΡΩΝΑ
Πνευματικό Κέντρο

Καλλιτεχνικός
Διευθυντής:
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ

Με την ευγενική στήριξη

skai

GS2
Galaxy FM

Δ ή μ ο ς Β ύ ρ ω ν α

20 χρόνια
αγώνες

20 χρόνια
πολιτισμός

Δ. Σ. ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑΣ

- ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΝΙΚΟΣ ΡΟΓΚΑΚΟΣ
(Δήμαρχος)
- ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΗΛΑΣ
(Αντιδήμαρχος)
- ΜΕΛΗ: ΔΗΜΗΤΡΑ ΔΗΜΑ (Δημοτικός Σύμβουλος)
ΚΑΙΤΗ ΕΚΜΕΤΖΟΓΛΟΥ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΘΕΟΔΟΣΗΣ
ΒΑΣΩ ΚΟΡΟΜΠΙΛΗ
ΘΑΝΑΣΗΣ ΛΕΛΟΣ
ΜΠΑΜΠΗΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΤΕΛΗΣ

Αγαπητοί φίλοι,

Ο αιώνας που φεύγει μας αφήνει μεγάλες ευθύνες. Ο πολιτισμός μπαίνει στο στόχαστρο: Από όλο επιθετικές εθνικές και λαϊκές πολιτικές γίνεται όλο εθνικής και λαϊκής καταστροφής. Κάθε μέρα περνά στα χέρια ιδιωτών, εμπόρων, κάθε λογής κρατικοδιδάτων και κομματιοδιδάτων μεταπρατών.

Τα φεστιβάλ, όσα ακόμα αντιστέκονται σε αυτή τη λογική, υπονομεύονται και χτυπιούνται, δεν στηρίζονται από το κράτος οικονομικά, εκχιζάζονται να υποκύψουν ή να

οδηγηθούν στην αναξιοπιστία και την αφερέγγυότητα.

Εμείς λέμε όχι σ' αυτή τη λογική, σ' αυτή την ιδεολογία. Για μας ο άνθρωπος, και κυρίως ο μη προνομιούχος, οικονομικά και ταξικά, έχει τα συνταγματικά του δικαιώματα στον πολιτισμό.

Ο Δήμος μας, ως κορυφαία δημοκρατική έκφραση του λαού μας, με οικονομικές θυσίες προσφέρει από το αγαθό, όχι μόνο στη βυρωναϊκή κοινωνία, αλλά και την ευρύτερη περιοχή της Αττικής.

Στα 12 χρόνια λειτουργίας του Φεστιβάλ Δήμου Βράχων ο χώρος των Βράχων έχει μετατραπεί σε πολιτιστική ανάσα.

Αποτελεί σημαντική κατάκτηση του λαού μας και της δημοτικής αρχής που, επί σειρά ετών, με αγανιστικές κινητοποιήσεις διάξαμε τους καταπατητές, στήσαμε αρχικά το Θέατρο Βράχων και του δώσαμε το όνομα της μεγάλης μας Μελίνας Μερκούρη και μετά ένα άλλο στολίδι, ένα νέο θέατρο, που του δώσαμε το όνομα της άλλης μεγάλης κυρίας του θεάτρου μας Άννας Συνοδινού.

Διαμορφώσαμε το χώρο υποδοχής, το υπαίθριο αναψυκτήριο «ΤΑ ΑΣΤΡΑ», που βρίσκεται στον περιβάλλοντα χώρο των θεάτρων και ολοκληρώνονται σύντομα οι εργασίες για την κατασκευή κολυμβητηρίου, γηπέδου ποδοσφαίρου και γηπέδου τένις. Με δυο λόγια, ο χώρος των Βράχων παίρνει την τελική του μορφή ως χώρος πολιτισμού και αθλητισμού.

Δίνουμε έμφαση και είναι επιλογή ζωής για μας το δύτηχο Αθλητισμός - Πολιτισμός, γιατί είναι δύο βασικές αξίες που πάντα τους θέλουμε να θεμελιώσουμε το μέλλον μας, το μέλλον της νεολαίας μας.

Σε ό,τι αφορά τον πολιτισμό, επιμένουμε ως δημοτική αρχή σε μια σταθερή πορεία, επιδιώκουμε να κάνουμε πολιτισμό όλο το χρόνο.

Λειτουργούν 15 παιδικά εργαστήρια και περισσότερα από 2.500 παιδιά ασχολούνται δημιουργικά με μια από τις μορφές τέχνης.

Το αποκορύφωμα όλων των εκδηλώσεων της χρονιάς είναι το 15^ο ηήμερο **Παιδικό Φεστιβάλ** και το **Φεστιβάλ Θεάτρων Βράχων**. Αυτά τα δυο μεγάλα πολιτιστικά γεγονότα αποτελούν τον απολογισμό της χειμερινής δουλειάς μας και με τη λήξη τους, αφού εκτιμήσουμε τα θετικά και τα αρνητικά, σχεδιάζουμε συλλογικά τη συνέχεια, προσπαθώντας κάθε χρόνο να βελτιώνουμε την πολιτιστική μας πολιτική.

Για μας το "20 χρόνια αγώνες, 20 χρόνια πολιτισμός" δεν είναι απλώς ένα σύνθημα, είναι επιλογή ζωής!

Σας εύχομαι καλό, εμνητικό και δημιουργικό καλοκαίρι.

Ο Δήμαρχος Βράχων

ΝΙΚΟΣ ΠΟΦΚΑΣ

12ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

Στη σκιά των Βράχων '99

ΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΣΤΟ ΔΗΜΟ ΒΥΡΩΝΑ

Καλλιτεχνικός Διευθυντής: ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ

Οργάνωση Εκδηλώσεων
Δημόσιες Σχέσεις - Γραφείο Τύπου
Συντονισμός Εργαστηρίων:
Υπεύθυνος: ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΣΑΜΟΥΡΗ
ΑΝΝΑ ΔΑΜΠΑΔΙΤΗ
ΒΟΥΛΑ ΜΑΡΟΥΛΙΑΝΑΚΗ
ΝΕΛΙΑ ΞΑΝΘΑΚΗ
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΤΣΙΝΗΣ

Εικαστικό Τμήμα
Μακέτες - Καλλιτεχνική
Επιμέλεια Εντύπων:
ΦΩΤΕΙΝΗ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

Επιμέλεια Κελεμένων:
ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ
ΣΟΦΙΑ ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ

Ήχος και Φως:
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΣΕΡΔΑΡΗΣ

Οικονομική Διαχείριση:
ΦΑΝΗΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ

Γραμματειακή Στήριξη:
Γραμματέας: ΘΥΜΙΟΣ ΜΠΑΡΑΚΟΣ
ΔΡΙΑΔΗ ΜΑΝΩΛΑΚΟΥ
ΓΛΥΚΕΡΙΑ ΣΤΑΜΑΤΟΓΙΑΝΝΗ

Παιδι και Νεοέοιοιο:
Υπεύθυνος: ΡΟΥΛΑ ΠΑΠΑΔΑΚΗ
ΙΖΙΝΑ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ

Εικαστικό Εργαστήριο:
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΤΡΑΚΑ

Θεατρικό Εργαστήριο:
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΕΡΦΙΔΗΣ

Κινηματογραφικό Εργαστήριο:
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΣΠΥΡΟΥ

Εργαστήριο Καρνακιά/η:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΜΑΝΗΣ

Εργαστήριο Οικιακής Οικονομίας:
ΒΟΥΛΑ ΒΕΡΥΚΙΟΥ
ΤΑΣΙΑ ΚΟΝΤΟΠΙΡΙΑ
ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΚΟΝΤΟΡΟΥΠΗ
ΔΦΡΟΔΙΤΗ ΜΕΓΡΕΜΗ

Εργαστήριο Παιδικής Βιβλιοθήκης:
ΡΕΑ ΜΑΚΡΗ

Εκπαιδευτικό Προγράμματα (Επισκέψεις σε
Μουσεία - Γνωριμία με το Βύρωνα):
ΝΙΚΟΛΕΤΤΑ ΖΥΓΟΥΡΗ
ΡΕΑ ΜΑΚΡΗ

Μουσική Σχολή Βύρωνα:
Διδάσκουσες:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΤΣΙΝΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΡΙΖΟΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΕΡΕΚΚΙΦ
ΚΩΣΤΑΣ ΚΟΤΣΙΝΗΣ

Θέατρο στα Σχολεία:
ΧΑΡΗΣ ΔΡΩΝΗΣ
ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΓΑΡΦΑΛΛΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
ΒΕΝΕΤΙΑ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

Θεατρικό Παιχνίδι στα Σχολεία:
ΓΙΩΤΑ ΔΛΕΞΑΝΑΡΟΥ
ΓΙΩΤΑ ΚΟΥΣΤΟΥΜΠΑΡΗ
ΑΝΤΡΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΒΙΒΙΑΝ ΣΙΜΑΤΟΥ

Χορεία Βύρωνα:
Μασέτρος: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΜΑΝΟΣ

Τέχνη στην Τρίτη Ηλικία:
Χορεία: ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΣΑΝΓΒΙΝΑΤΣΟΥ

Θέατρο: ΧΑΡΗΣ ΔΡΩΝΗΣ
Παραδοσιακοί Χοροί: ΣΟΦΙΑ ΔΜΠΕΡΙΑΔΟΥ

Καλλιθέατρο στα Σχολεία:
ΓΙΩΤΑ ΚΟΥΣΤΟΥΜΠΑΡΗ

Πρόγραμμα Ανακύκλωσης:
ΓΙΩΤΑ ΚΟΥΣΤΟΥΜΠΑΡΗ

Γενικών Καθηκόντων
για τα θέατρα Βράχων:
ΝΟΤΑ ΚΟΥΜΠΟΥΡΑΪΔΟΥ
ΦΩΤΕΙΝΗ ΣΠΑΝΟΥ
ΜΑΓΔΑ ΦΟΥΝΤΑ

Υπεύθυνοι για τους άρτιους
χάρους Πολιτισμού:
ΝΙΚΟΣ ΞΕΝΑΚΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ ΔΕΣΠΟΤΟΠΟΥΛΟΥ

Αγαπητοί Φίλοι,

Για δώδεκα χρόνια εδώ πάνω στη σκιά των Βράχων κοινωνήσαμε το λόγο, τη μουσική, το χορό, τα ιερά και όσα δημιουργήματα του ανθρώπινου νου.

Ο λόγος από τα χείλη των ηθοποιών μας, μας φρονιμάτισε και μας διαπαιδαγώγησε.

Οι φωνές των δημιουργών, παλιότερων και νεότερων, έδωσαν το στίγμα και εμείς επιλέξαμε πού θα πάμε, στην αγριάδα των καιρών μας.

Η μούσα του χορού στα φεγγαρόφωτα βράδια μας ενέπνευσε με τους ταμένους της, δίνοντας όλη την ομορφιά της αρμονίας και της έκφρασης του κορμιού. Εδώ, σ' αυτούς τους βράχους που εξορύξαμε την πέτρα τους για να φτιάξουμε τα φτωχικά μας, το λατομείο τούτο των αισθήσεων και των παραισθήσεων είναι μια

έναν ιερό χώρο του πολιτισμού.

Ένα μεγάλο ευχαριστώ σ' όλους εκείνους τους αφανείς, που ζώντας διαρκώς πίσω απ' τους προβολείς, συνιρόφεψαν το όνειρο και το βλέπουν να γίνεται πραγματικότητα.

Για μας, ο Πολιτισμός στο Βύρωνα αρχίζει την 1η Γενάρη και στις 31 Δεκέμβρη οριοθετείται η έναρξη μιας νέας, ακόμη πιο δημιουργικής χρονιάς.

Ειδικά στις εκδηλώσεις των θεάτρων Βράχων, η μουσική στη διαδρομή, η υποδοχή στις εισόδους, το ηλιοβασιλέμα στους αίθριους χώρους των θεάτρων, η περιπλάνηση στο βιβλιοπωλείο και στα έργα λαϊκής τέχνης, η ταξιδεσία, η άνεση να παρακολουθεί ο θεατής την εκδήλωση, είναι οι απαραίτητες εκείνες προϋποθέσεις για να κάνουμε πολιτισμό τέτοιο, που θα επιτρέψει τη σωστή και απόλυτη επικοινωνία ανάμεσα στους δημιουργούς που είναι στη σκηνή και στους θεατές που είναι στην πλατεία.

Κάθε χρόνο οι παραγωγές του Φεστιβάλ είναι όλο και περισσότερες και η καθεμιά σηματοδοτεί και κάτι το ξεχωριστό.

Τα αφιερώματα, “Οι Άκρες του Πολιτισμού μας”, “Η Παγκοσμιοότητα των Ποιητών της Ειρήνης” και πάνω απ' όλα η συνεργασία με τους μαζικούς φορείς, η συνλειτουργία σε ολόκληρη τη διαδικασία παραγωγής του καλλιτεχνικού έργου είναι οι διαφορετικές προτάσεις που οφείλουν να έχουν τα Φεστιβάλ, αν θέλουν να ζήσουν και να συνεχίσουν ν' αντιστέκονται στη λαίλαπα των καιρών και στην κρατική αδιαφορία και να μη μετατραπούν σε αφερέγγυους πολιτιστικά μεταπρατές, υποκείμενους μόνο στη λογική και τους νόμους του κέρδους των αειτονύχτων και πολυεθνικών.

Σας εύχομαι να περάσετε μια κερδισμένη βραδιά, απόψε, εδώ ψηλά, στα Βράχια του Βύρωνα.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΟΛΟΒΟΣ
Καλλιτεχνικός Διευθυντής

ΘΕΑΤΡΑ

Αννα Λυνοδινού

ΒΡΑΧΩΝ

Μελίνα Μερκούρη

ΕΤΑΙΡΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ - Ο.Ε.Θ. - Σ.Ε.Η.

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΑ 80 ΧΡΟΝΙΑ
ΤΟΥ
ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΙΩΝ

ΟΥΙΛΙΑΜ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο Θ Ε Λ Λ Ο Σ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μετάφραση:	Οδυσσέας Νικάκης - Ιάνης Κελαδεινός
Σκηνοθεσία:	Κώστας Καζάκος
Συντονιστής Σκηνοθέτης:	Μιχαήλ Ζάιμπελ
Σκηνικά:	Ανδρέας Σαραντόπουλος
Κοστούμια:	Γιάννης Μετζικώφ
Μουσική:	Γιάννης Μαρκόπουλος

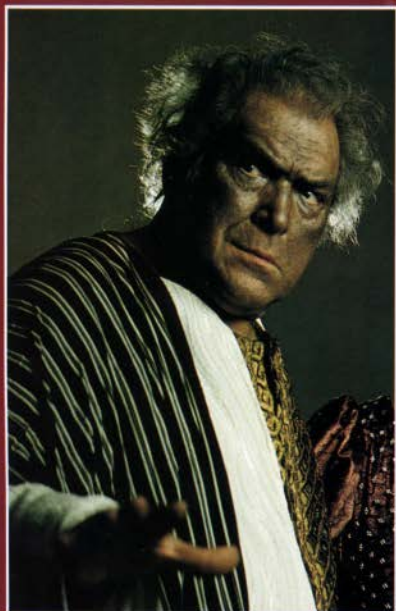
ΔΙΑΝΟΜΗ

(Με τη σειρά που εμφανίζονται)

Ροντρίγκος:	Νίκος Μόσχοβος
Ιάγος:	Τάκης Χρυσικάκος
Βραβάντιος:	Δημήτρης Καμπερίδης
Γκρατσιάνος:	Νίκος Κεφαλάς
Λουδοβίκος:	Αντώνης Ραμπαούνης
Οθέλλος:	Κώστας Καζάκος
Κάσιος:	Κωνσταντίνος Καζάκος
Δόγη:	Γιώργος Μούσιος
Γερουσιαστές:	Δημήτρης Γιαννακόπουλος
	Νίκος Αναστασόπουλος
	Γεννάδιος Πάτσης
Δυσδαιμόνα:	Μαριάνθη Σοντάκη
Μοντάνος:	Κώστας Πανουργιάς
Αιμιλία:	Μπέττυ Βαλάση
Κωμικός:	Σταμάτης Τζελέπης
Μπιάνκα:	Μαριάννα Κάλμπαρη
Αξιωματικοί:	Γιώργος Ευγενικός
	Νίκος Τουρνάκης
	Νέστωρ Κοψιδάς
	Σεραφείμ Ιατρόπουλος

ΠΑΡΑΓΩΓΗ

Οργανισμός Εταιρικών Θιάσων
του ΣΩΜΑΤΕΙΟΥ ΕΛΛΗΝΩΝ ΗΘΟΠΙΩΝ

Ο Οθέλλος γράφτηκε από τον Σαίξπηρ το 1604 και παρουσιάστηκε την ίδια χρονιά από το θίασο «Οι άνθρωποι του Βασιλιά» στα ανάκτορα.

Τυπώθηκε για πρώτη φορά το 1622. Έκτοτε, κυριάρχησε στην παγκόσμια θεατρική σκηνή. Από πλευράς κριτικής θεωρείται ανάμεσα στα έργα του μεγάλου ποιητή σαν η Τραγωδία με την πιο συγκροτημένη και πυκνή δομή. Ο μύθος της είναι εμπνευσμένος από το βιβλίο Hecatomitithi του Givaldo Ginthio, απ' όπου εξάλλου είχαν αντλήσει τη θεματογραφία τους πολλοί ελισαβετιανοί δραματογράφοι.

Ο Οθέλλος, ένας μεσόκοπος Μαυριτανός στρατηγός, μια γυναίκα και ευγενική ψυχή, ένα πρότυπο στραιώτη, ένας άντρας τίμιος και πιστός στη Βενετία, γνωρίζει μια νεαρή και πανέμορφη αρχοντοπούλα, τη Δυσοαίμονα.

Η Βενετσιάνια αφήνεται σαν τρυφερό λουλούδι στα χέρια του Μαυριτανού, καθώς εκείνος της διηγείται τις περιπέτειές του και ζητυλιγεται μπροστά στα έκπληκτα ματάκια της το άθλιο κουβάρι της ζωής του.

Η συμπάθειά της γίνεται έρωτας, απαγορευμένος και παράφορος! Αλλά κι εκείνος, για πρώτη φορά, κάτω από τη βαριά πολεμική του πανοπλία νιώθει την καρδιά του να κτυπά δυνατά και να λιώνει...

Βρίσκουν απλά πως ο ένας συμπληρώνει τον άλλο και παντρεύονται κρυφά.

Η Σινιορία διορίζει τον Οθέλλο ναύαρχο του Ενετικού στόλου, με εντολή να

συντρίψει αμέσως την τουρκική αρμάδα που κατευθύνεται για να καταλάβει την Κύπρο.

Η Δυσοαίμονα, νιόπαντρη, ακολουθεί με τη θέλησή της τον αγαπημένο της σ' αυτό το ταξίδι και φτάνει στο νησί. Ο τουρκικός στόλος συντρίβεται. Ο κίνδυνος περνά, για να τον διαδοχτεί βέβαια ένας άλλος, ασύγκριτα μεγαλύτερος:

Ο Ιάγος, ορτανιάτζα του Μαυριτανού, παρακατιανός, παθιασμένος, διπρόσωπος, αρνητικός, στην κυριολεξία η σκιά της ευτυχίας του Οθέλλου, στρέφεται εναντίον των πάντων, χρησιμοποιεί τη γυναίκα του Αιμιλία, τον ερωτευμένο και αφελή Ροντρίγκο, όλα τα μέσα, για να θέσει σε εφαρμογή το καταχθόνιο, ύπουλο και πολύπλοκο σχέδιό του, κάθε σατανική μηχανορραφία, για να πετύχει το σκοπό του, που δεν είναι άλλος από την καταστροφή.

Πείθει τον Οθέλλο, που τον εμπιστεύεται και τον θεωρεί τίμιο άνθρωπο, πως η Δυσοαίμονα τον απατά με τον Κάσοιο, τον υπασπιστή του, ένα καλοζωισμένο ομορφόπαίδο από τη Φλωρεντία, νεαρό, μορφωμένο, ιπποτικό και ομοτράπεζο της Βενετσιάνικης αριστοκρατίας.

Κάτω από το βόρος της ατιμίας πνίγει την Δυσοαίμονα πάνω στο νυφιάτικο κρεβάτι τους, που γίνεται έτσι νεκροκρεβάτο.

Στη συνέχεια μαθαίνει για την αθωότητά της και συντρίβεται. Κόβεται στα δυο, δεν

αναγνωρίζει τον ίδιο του τον εαυτό και αυτοκτονεί αφήνοντας την τελευταία του πνοή πάνω στο νεκρό σώμα της αγαπημένης του μ' ένα φιλή...

Το θάνατο Έργο, πιθανόν να αναφέρεται στην Αμμόχωστο, στο κατεχόμενο σήμερα από τους Τούρκους κομμάτι της Μεγαλονήσου, όπου και σώζεται ο Πύργος του Οθέλλου...

“Οιμοί, τι δ’ οιμοί; Θνητά τοι πεπόνθαμεν,,

(Κλαίς; Γιατί κλαίς; Όσα παθαίνουμε για μας τους θνητούς είναι)

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ

Κάθε σκηνοθετική απόπειρα ενάντια στον Οθέλλο προσκρούει αναπόφευκτα στην άποψη του Γκαίτε: “Ο Σαίξπηρ μας προσφέρει χρυσά μήλα σ’ ασημένιες κούπες. Μελετώντας το έργο του καταφέρνουμε να του πάρουμε τις ασημένιες κούπες του, δεν μπορούμε όμως να τοποθετήσουμε μέσα τους, παρά πατάτες!”...

Ο Thomas Rymer, τον 17ο αιώνα, έγραφε για το έργο πολύ περιφρονητικά, λέγοντας πως δε βρήκε σ’ αυτό, παρά μια νουθεσία προς τα κορίτσια να κάνουν ό,τι τους λένε οι πατεράδες τους και προς τις παντρεμένες να προσέχουν τα ασπράχουά τους, μην και παραπέσει κάποιο μαντάκι και γίνει το κακό!...

Ο T.S. Eliot τόνισε πως αυτή η άποψη πρέπει να ξεπεραστεί, διευκρινίζοντας πως δεν εντόπισε ούτε μια ικανοποιητική απάντηση στην κριτική του Rymer. Αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει απάντηση...

Τον Μαυριτανό τον συνιστούν περισσότερο τα πάθη του, το άθλιο κουβάρι της ζωής του, που ξετυλίγεται αργά και βασανιστικά μπροστά στα μάτια μας στην πρώτη πράξη και λιγότερο το μαρτύριό του (πέμπιτη πράξη).

Έχει την ανθρώπινη σιγουριά δυο κεριών γεμάτων γη. Κανέναν δεν τον συμπόνεσε ποτέ κι αυτό το έχει σχεδόν ξεχάσει. Η Δυσδαιμόνα τού το θυμίζει! Τώρα διαπιστώνει το κενό που πάντα είχε μέσα του. Το τίποτα που ήταν! Εκείνη, σαν θεά, διασθέτει ό,τι ακριβώς του λείπει. Κι όλο τον κόσμο να του χάριζαν, θα της έμενε πιστός. Πιστεύει σ’ αυτή και λέει αλήθεια.

Αυτός Μαύρος, μεσόκοπος, μονοκόμματος, αυτή νέα, πανέμορφη, αρχοντοπούλα, χαριτωμένη. Η ένωση τους, ο γάμος τους, θα σημαίε επίσης το τέλειο. Μια τελειότητα και ομορφιά, που την αυτάρκεια της θα ζήλευαν ακόμα και οι θεοί. Έτσι, το ανθρώπινο, το μέτρο παραβιάζεται.

Αρθρώνεται, σαν ψιθύρος; η πανάρχαια ύβρις!

Σ αυτόν τον καθρέφτη δεν αντέχει μήτε καν να κοιταχτεί ο

Ιάγος. Η τόση ομορφιά κάνει την ασκήμια της δικής του ζωής ανυπόφορη!

Πρέπει να χωρίσει, να κόψει, να καταστρέψει! Πρόκειται για μια παράξενη δικαιοσύνη, που θέλει με κάθε μέσο να αποκατασταθεί! Μηχανογραφεί. Ανακαλύπτει διαρκώς στον Κοίλο συνενόχου. Να, λοιπόν, που έτυχε κι όλα πάνε ρολάι. Και συνεχίζει. Έναν κρίκο ακόμα και μετά άλλον ένα. Πλέκει σιγά σιγά το πυκνό δίχτυ του μύθου, απ’ το ίδιο υλικό με κείνο της δικής του θηλιάς. Το ξέρει, σωτηρία δεν υπάρχει! Αιμορραγεί, μα δεν πεθαίνει.

Ο Δόγης, η Εξουσία, σ’ αυτές τις περιπτώσεις συνιστά το γέλιο. Ακούγεται απίστευτο, αλλά πρόκειται απλά για πακνίδι. Ο Κωμικός καταλαβαίνει.

Η Δυσδαιμόνα συμμετέχει. Η αθωότητα αγγίζει με τ’ ακροδάχτυλά της τα εργαλεία του δημίου της.

Η ηρακλειτική σκέψη ανεβαίνει ξανά στη σκηνή!

Σημασία αποκτά το πακνίδι, ο άνθρωπος που παίζει, ο Homo Ludens.

Ο Οθέλλος γίνεται κομμάτια. Συντρίβεται πάνω στο Λογείο. Τα δυο του χέρια κι όχι αυτός, αυτά τη σκότωσαν! Παραμένει ο εαυτός του κι όμως είναι άλλος. Εκείνος που κάποτε λεγόταν *Οθέλλος*...

Την ύστατη στιγμή δεν παραλείπει να επαναλάβει τα λόγια του τυφλού Οιδίποδα, που παραμένουν ιερά... Καταφάσκει στη ζωή... Όλα είναι καλά, πολύ καλά. Δεν καταφέρνει, βέβαια, *stricto sensu*, να γίνει τραγικός.

Πίσω από το δυσθεώρητο όγκο του σαιξπηρικού έργου ακνοφαινονται οι λιτές, οι τέλειες καμπύλες της πραγματικής οροσειράς αυτής της τέχνης πάνω στον ίδιο αττικό ουρανό.

Ίσως να είχε δίκιο τελικά ο Γκαίτε. Πρέπει να μελετήσουμε καλά τον Σαίξπηρ, για να γλιτώσουμε απ’ αυτόν!

Ληγκύκλα "Αφιέρωμα" αποφασίσαμε να τιμήσουμε τα 80 χρόνια του ΣΕΗ και το θεσμό των εταιρικών θιάσων.

Για μας αποτελεί ιερή υποχρέωση ν' ακονίζουμε καθημερινά την ιστορική και πολιτισμική μας μνήμη, τιμώντας φορείς και άτομα που με τη συλλογική και ατομική στάση ζωής, αλλά και τη δημιουργική τους προσφορά σημάδεψαν και στήριξαν συλλογικές και ατομικές αξίες.

Ένας ανώτερος ποιητικός φορέας Συλλογικής προσφοράς για τον αιώνα που φεύγει, προσφοράς Πολιτισμού, Δημοκρατικών θεσμών, ατομικών αξιών, είναι το Σωματείο Ελλήνων Ηθοποιών.

Και ένας αποφασιστικός παράγοντας που το θέατρο ξέφυγε από το θανάσιμο αγκάλιασμα του αστικού περιγύρου και ξαναβρήκε τη φυσιολογική του θέση, που είναι το κέντρο του δήμου, ήταν η ιδέα του εταιρισμού των ηθοποιών από τα τέλη ακόμη του περασμένου αιώνα.

Οι Έλληνες ηθοποιοί ανήκουν στις κοινωνικές, συντεχνιακές δυνάμεις που συνέβαλαν μέσα από την τέχνη τους στη διαμόρφωση εθνικής συνείδησης, με την ίδρυση του νεοελληνικού κράτους.

Οι Έλληνες Ηθοποιοί και το Σωματείο τους δήλωσαν παρόντες σε όλες τις δύσκολες στιγμές της πατρίδας μας: Βαλκανικούς Πολέμους, Μικρασιατική Καταστροφή, Γουδί, Δικτατορίες, Αλβανικό, Κατοχή, Αντίσταση, Εμφύλιο, Χούντα και συνεχίζουν έως σήμερα τον αγώνα τους.

Ο Κώστας Γεωργουσόπουλος λέει:

«Σήμερα διαθέτουμε ένα θέατρο καταξιωμένο στη συνείδηση της κοινωνίας, διαθέτουμε θιάσους και καλλιτέχνες υψηλών επαγγελματικών προδιαγραφών, διαθέτουμε μια πλειάδα σημαντικών συγγραφέων και σπουδαίους ηθοποιούς και, χωρίς υπερβολή, ένα από τα σημαντικότερα και πλέον ενημερωμένα θέατρα της Ευρώπης. Αυτό το αναγνωρίζει η κοινωνία μας και περιβάλλει τους εργάτες του θεάτρου και κυρίως τους θεμελιώδεις συντελεστές της μμητικής πράξης, τους ηθοποιούς, με αγάπη, θαυμασμό και σεβασμό».

Βασίλης Κολοβός

William Shakespeare

Ο **William Shakespeare** γεννήθηκε περί το 1564 και μεγάλωσε στο Stratford της Αγγλίας, όπου ο θάσος της Βασίλισσας ανέβαζε συχνά θεατρικά έργα. Ήταν το τρίτο παιδί του John και της Mary Arden.

Μεγάλος θεατρικός συγγραφέας και ποιητής. Ο μόνος της παγκόσμιας λογοτεχνίας που μπορεί να συγκριθεί με τους Αττικούς. Αλιούσδενο το Χρόνο στα έργα του!

Κάθε εποχή ταυτοποιείται μέσα στην αμφισημία τους και βρίσκει τα μηνύματα που την εκφράζουν.

Έγραψε Τραγωδίες, Κωμωδίες και Ποιήματα: *Ριχάρδος ο Γ'* (1592), *Ρωμαίος και Ιουλιέτα* (1595), *Όνειρο Θερινής Νύκτας* (1596), *Ο μπόρος της Βενετίας* (1597), *Άμλετ* (1600-1), *Μακβέθ* (1605), *Βασίλης Ληρ* (1606), *Σονέτα* (1609) κ.ά.

Με όσα κέρδισε από το γράψιμο αγόρασε ένα αγρόκτημα, παράτησε την πένα, έγινε επτέλους κτηματίας και πέθανε σύντομα (23-4-1616).

Αρμενίζοντας σ' ένα καράβι γεμάτο τραγούδια

Σ Υ Ν Α Υ Λ Ι Α
ΑΚΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Τ Ρ Α Γ Ο Υ Δ Ο Υ Ν
ΗΛΙΑΣ ΚΛΩΝΑΡΙΔΗΣ
ΝΟΝΗ ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ

Το Θέατρο Βράχων είναι ένας από τους πιο στιβαρούς πολιτιστικά χώρους της Αθήνας. Η καλλιτεχνική ενέργεια που αποπνέει κάνει τους συνεπείς και αφοσιωμένους της τέχνης να το προσεγγίζουν με ευλάβεια και σεβασμό.

Για μας που η μουσική τέχνη και δημιουργία είναι τρόπος ζωής, μια εμφάνιση στο Θέατρο των Βράχων και μάλιστα στο πλαίσιο του Φεστιβάλ Φύρων, ενός από τα πιο καταξιωμένα Φεστιβάλ της χώρας, είναι σταθμός και σημαντική εμπειρία.

Η εκλεκτή ομάδα των συνεργατών μου αποτελείται από τους: Γιώργο Χαρογιάν *κιθάρες*, Χάρη Αλεξάκη *κιθάρες*, Ανδρέα Σκιαδά *πίανο* και *συνθεσάιζερ*, Αγησίλαο Λυμπερίου *βιολί-βιόλα* και Έκτορα Μάγο *κρουστά*.

Τα τραγούδια θα ερμηνεύσουν ο Ηλίας Κλωναρίδης, η ηθοποιός και σύντροφος της ζωής μου Νόνη Ιωαννίδου κι εγώ.

Στα περισσότερα τραγούδια τους στίχους έχουν γράψει η Σοφία Θωμοπούλου και ο Δημήτρης Ρήτας.

Άκης Τριανταφύλλου

Ο Άκης Τριανταφύλλου γεννήθηκε το 1960 στην Αθήνα και σε ηλικία οκτώ χρόνων άρχισε σπουδές στην κλασική κιθάρα και τα θεωρητικά. Άλλαξε πολλούς δασκάλους για να καταλήξει οριστικά, σε ηλικία 15 ετών, στον αείμνηστο Δημήτρη Φάμπα.

Όταν τελείωσε τις μουσικές του σπουδές έγραψε δικά του έργα, ενώ ταυτόχρονα μελετούσε αρμονία, αντίστιξη, ενορχήστρωση και σύνθεση. Εργάστηκε ως καθηγητής στο Εθνικό Ωδείο και σε άλλες μουσικές σχολές.

Έλαβε μέρος σε συναυλίες ερμηνεύοντας κλασικά και δικά του έργα, ενώ συμμετείχε σε ηχογραφήσεις ως συνθέτης, κιθαριστής και ενορχηστρωτής.

Έργα του έχουν παιχτεί στις εκδηλώσεις της Κρατικής Ορχήστρας, στο Τρίτο Πρόγραμμα, σε ραδιοφωνικές εκπομπές, σε κρατικά και ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια και σε διεθνή φεστιβάλ.

Σημαντικοί Έλληνες και ξένοι σολιστ έχουν παίξει έργα του, καθώς και ο σολιστ D. Russel.

Αναζητητής των πραγματικών πηγών της μουσικής και της βαθύτερης ρίζας που ενώνει τις μουσικές παραδόσεις των λαών δεν σταμάτησε έως σήμερα να μελετά rock, jazz, ελληνική παραδοσιακή και βυζαντινή μουσική.

Εκτός από κλασική κιθάρα, παίζει σε επαγγελματικό επίπεδο μαντολίνο, κρουστά, σιτάρ, σάζι, λαούτο, ηλεκτρική κιθάρα, κιθάρα, συνθεσάιζερ και είναι γνώστης της μουσικής τεχνολογίας, των κομπιούτερ και των προγραμμάτων μουσικής που σχετίζονται με τη σύνθεση και την ηχογράφιση.

Μια πρωτότυπη μελέτη του πάνω στην «Αρχιτεκτονική της Μουσικής» είναι έτοιμη να εκδοθεί και ίσως χρησιμεύσει ιδιαίτερα στους λάτρεις της Μουσικής.

Έγραψε τη μουσική της επιτυχημένης σειράς της ET-1 «*Σκονισμένα Σύννεφα*», της σειράς «*Τζιβαέρι*» που προβλήθηκε πέρα από το Mega, της σειράς «*Αυτοτελείς Αστυνομικές Ιστορίες*», καθώς επίσης και μουσική για το παιδικό θέατρο, για ντοκιμαντέρ, αλλά και για τον κινηματογράφο.

Τα τελευταία χρόνια ασχολήθηκε με το έντεκνο τραγούδι. Πριν από ένα περίπου χρόνο κυκλοφόρησε από τη δισκογραφική εταιρεία MBI το c.d. με τίτλο «*Θησαυρέ μου*» που περιέχει τα τραγούδια από τη σειρά «*Τζιβαέρι*».

Αυτή την περίοδο ετοιμάζει την καινούρια δισκογραφική του δουλειά που έχει δυο κατευθύνσεις. Ένα c.d. με τα καινούρια τραγούδια του τελευταίου χρόνου, σε στίχους των στιχουργών Δημήτρη Ρήτα και Σοφίας Θωμοπούλου και ένα δεύτερο c.d με το κλασικό κοιντέτο «*Γεμψοίσα*», για την ηχογράφιση κλασικών έργων των Bhoccerini, Giouliani και Vivaldi.

ΧΣοφία Θωμοπούλου γεννήθηκε και κατοικεί στο Βύρωνα, ενώ η καταγωγή της είναι από την Αιτωλοακαρνανία και την Κωνσταντινούπολη. Πτυχιούχος του Τμήματος Πολιτικών Επιστημών και Δημόσιας Διοίκησης της Νομικής Σχολής του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, εργάζεται στον Πολιτιστικό Οργανισμό του Δήμου Βύρωνα. Έκανε την πρώτη της εμφάνιση στη λογοτεχνία πριν από τέσσερα χρόνια, με το μυθιστόρημα «ΜΕΣ ΣΤΟΥΣ ΚΑΘΡΕΦΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝ ΕΡΩΤΕΣ» (1995, Εκδόσεις «ΛΙΒΑΝΗ - Νέα Σύνορα»), που έτυχε θερμής υποδοχής από κριτικούς και αναγνωστικό κοινό. Ακολούθησαν τα μυθιστορήματα «Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΩΝ ΣΠΗΛΛΑΙΩΝ» (1996) και «ΑΝΕΚΠΛΗΡΩΤΟΙ ΕΡΩΤΕΣ» (1997) και το Δεκέμβριο του 1998 κυκλοφόρησε το τέταρτο μυθιστόρημά της, με τίτλο «ΣΤΟΥΣ ΠΡΟΠΟΔΕΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ» που βρίσκεται εδώ και έξι μήνες σταθερά στη λίστα των μπεστ σέλερς.

Νεαρή στην ηλικία, αλλά πολυτάλαντη, η Σοφία Θωμοπούλου ξεκίνησε φέτος μια δεύτερη καριέρα, αυτή τη φορά στο χώρο του τραγουδιού, «πραγματοποιώντας», όπως η ίδια λέει, «ένα παλιό μεγάλο της όνειρο». Τα δύο πρώτα τραγούδια με στίχους της και τίτλους «Κάτι τέτοιες νύχτες» και «Αδυναμία μου μεγάλη», μελοποιημένα από το σπουδαίο δημιουργό Αντώνη Βαρδή, περιέχονται στο καινούργιο διπλό cd του δημοφιλή καλλιτέχνη που με τίτλο «Ξεδιπλώνοντας τις σκέψεις μου» κυκλοφόρησε στις 24 Μαΐου από τη δισκογραφική εταιρεία Warner Music και σε λιγότερο από 20 μέρες έγινε κιόλας πλατινένιος. «Η συνεργασία με τον Ακη Τριανταφύλλου, ένα συνθέτη που ξεχωρίζει από την καινούρια γενιά για το προσωπικό του ύφος», σημειώνει η συγγραφέας και στιχουργός, «απέδωσε μια σειρά μαγευτικών και πρωτότυπων τραγουδιών, με ήχους που προσεγγίζουν άμεσα τα ανατολικά μας ακούσματα, δένοντας αρμονικά το ελληνικό λαϊκό τραγούδι με τις επιρροές που έχουμε όλοι μας από τη ροκ μουσική. Οι μελωδίες αναδεικνύουν την ποιότητα του στίχου και βγαίνει ένα πολύ καλό αποτέλεσμα. Έτσι, έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι θα αγαπηθούν αυτά τα τραγούδια από τον κόσμο».

Το φθινόπωρο η δουλειά των δύο δημιουργών θα πάρει το δρόμο της δισκογραφίας.

ΚΥΚΛΟΣ: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ
ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Μ Π Ε Ρ Τ Ο Λ Τ Μ Π Ρ Ε Χ Τ

“Η ΕΞΑΙΡΕΣΗ
και ο
ΚΑΝΟΝΑΣ”

Ομάδα Σύγχρονης Τέχνης

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μετάφραση:	Νάντια Βαλαβάνη
Σκηνοθεσία:	Γιάννης Καλατζόπουλος
Σκηνικά:	Γιάννης Σικαρπερός Στράτος Σαραντίδης
Κοστούμια:	Νίκος Αδειλίνης
Μουσική:	Τάσος Καρακατσάνης
Στίχοι Τραγουδιών:	Γιάννης Καλατζόπουλος

ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΗΘΟΠΟΙΟΙ:

Γιάννης Τσικής:	Έμπορος
Νίκος Νικολαΐδης:	Οδηγός
Μιχάλης Θεοδώρου:	Κούλης
Νίκος Ξυθάλης:	Δικαστής
Κατερίνα Αναστασίου:	Η γυναίκα του Κούλη
Λίλιαν Παναγιωτοπούλου:	Ξενοδόχα
Δέσποινα Μαλανδρενιώτη	Αστυνομικοί και Πάρεδροι
Κατερίνα Αναστασίου:	
Γιάννης Καλατζόπουλος:	Αφηγητής

«Η Εξάρτηση και η Κανόνας» ήταν ένα παλιό όνειρο. Μια σύμπτωση και ένα «ούμπωμα» έκαναν αναγκαία την πραγματοποίησή του αυτή ακριβώς τη στιγμή: Η σύμπτωση είναι ότι γιορταζονται τα 100 χρόνια από τη γέννηση του Μπέρτολτ Μπρεκτ – του Γερμανού κομμουνιστή θεατρικού συγγραφέα, ποιητή, σκηνοθέτη, θεωρητικού, αλλά κυρίως ανατροπέα των καθιερωμένων σχέσεων του αστικού θεάτρου, που σφράγισε με το έργο του και επηρέασε όσο κανένας άλλος το θέατρο στον 20ό αιώνα. Το σύμπτωση είναι η εμφάνιση και η εξέλιξη με ανησυχητικούς ρυθμούς στην κοινωνία μας, φαινόμενα με εκείνα που παρατήρησε ο Μπρεκτ στη Γερμανία του Μεσοπολέμου και τα σχολίασε με μοναδική ευστοχία στο έργο που θα δειτε.

Η ξενοφοβία, ο ρατσισμός, η αδράνεια μεγάλων τμημάτων του λαού, απέναντι στην αυθαιρέσια και τη βία της εξουσίας, στον εκφυλισμό

της δικαιοσύνης και γενικότερα των θεσμών, στην αφαίρεση κεκτημένων δικαιωμάτων και στο ανελέητο χτύπημα όσων αντιστέκονταν, έδωσαν στον Μπρεκτ το υλικό για να γράψει την «Εξάρτηση και τον κανόνα», σε μια εποχή που η άρκευσα τάξη της Γερμανίας φλερτάρει με τον Εθνικοσοσιαλισμό, προσβλέποντας σε μια ευρωπαϊκή –και παγκόσμια– ολοκλήρωση διαφορετική από αυτήν που συντελείται σήμερα μόνο από την άποψη των μεθόδων και των εξωτερικών χαρακτηριστικών.

Αντίθετα απ' όσα υποστηρίζουν οι αστοί θεωρητικοί του θεάτρου (οι ιδιαιτέρως όσοι απ' αυτούς πέρασαν στα νιάτα τους από το στρατόπεδο της αριστεράς), ο Μπρεκτ παρέμεινε μέχρι το τέλος συνετής στην ιδιορρυθμία του ιστορικού υλισμού.

Έκοντας δεχτεί όλες τις επιρροές της εποχής του, από το μηδενισμό και τον εξημερισμό μέχρι τον αναρχισμό και τον υπαρξισμό, όταν διάβασε Μαρκξ δήμευσε ότι, χωρίς να το ξέρει, ένα τέτοιο θεατή είχε υπ' όψη του γράφοντας τα έργα του – και είναι χαρακτηριστικό ότι ακριβώς τη στιγμή που αναγνωρίστηκε από την αστική τάξη (μετά το θρίλαμπο της «Όπερας της Πεντάρας») κάνει μια συνειδητή στροφή γράφοντας μια σειρά έργων που με έμφαση ονομάζει «δικαστικά».

Σύμφωνα τα έργα δοκιμάει όλες τις ιδέες που αργότερα αποτέλεσαν την ουσία αυτού που ονομάζουμε σήμερα «Μπρεκτικό Θέατρο». Πασχίζει για ένα θέατρο (της επιστημονικής εποχής). Ένα θέατρο που γυρίζει την πλάτη του στο θέατρο της κωμωδίας αυτοπάτης του αστικού κοινού. Ένα θέατρο με περιεχόμενο που απευθύνεται στη γνωστική ικανότητα των εργαζομένων, για τους οποίους το κατεστημένο θέατρο ήταν πρόσωπο και αδιάφορο. Ένα τέτοιο καινούριο περιεχόμενο χρειάζεται και ανάλογη, καινούρια μορφή θεατρικής έκφρασης. Ο ηθοποιός δεν «μπαίνει στο πετσί», αλλά κριτικάρει με το παίξιμό του τον ήρωα που ενσαρκώνει. Η σκηνή από ειδυλιακό τοπίο απόδοσης από την πραγματικότητα μετατρέπεται σε Πεδίο ταξικής πάλης. Τα πρόσωπα δεν είναι πιο συγκεκριμένες, εξοικειωμένες περιπτώσεις, αλλά σύμβολα που εκπροσωπούν κοινωνικούς και αντιθέτους συμφέροντα.

Όλα τα πατροπαράδοτα «ειφέ» του θεάτρου, τα σκηνικά, τα κοστούμια, ο φωτισμός, η μουσική, το χιούμορ, η «νίτριγκα», επιστρατεύονται όχι για την καλλιτεχνική «εξάσπαση» του θεατή, αλλά αντίθετα, για να τον καταστήσουν προσεκτικό απέναντι στην κοινωνική και πολιτική του εξάσπαση.

Σήμερα, 100 χρόνια από τη γέννηση του Μπρεκτ, οι ιδεολογικοί του αντίπαλοι οργανώνουν αφιερώματα στη μνήμη του, με σκοπό να φέρουν το έργο του στο μάτι τους. Διαστρέφουν την πραγματικότητα, αποσιωπώντας το περιεχόμενο και εξομνώντας μόνο τη μορφή των έργων του, που χωρίς αυτό το περιεχόμενό τους, είναι ανώδυνη και –γιατί όχι;– χρήσιμη.

Σαν τα όρνια πάνω από το φερέτρό του τον καταδικάζουν, νεκρά, για όσα ονειρεύτηκε, εκφωνώντας πασηγυρικούς για τον τρόπο με τον οποίο διατύπωσαν τα όνειρά του. Προσταθούν έτσι να τον ενσωματώσουν στους δικούς τους κανόνες της απανθρωπιάς, κανόνες που ο Μπρεκτ αγωνίστηκε σ' όλη του τη ζωή να ανατρέψει, στρατεύοντας στην υπόθεσή της Εξάρτησης, που θα κάνει τον πλανήτη κατοικήσιμο.

Γιάννης Καλατζόπουλος

Ο αιώνας που φεύγει μας αφήνει ακριβή παρακαταθήκη, αφού χάρισε πνευματικούς άντρες που ύψωσαν φωνή διεθνισμούς. Πνευματικοί άντρες που μπήκαν στη φωτιά, λειτουργήθηκαν στον πόνο και την οδύνη των καταφρονεμένων και βάλθηκαν να σπάσουν τα φράγματα των συνόρων, να ενώσουν τις φωνές τους, να τραγουδήσουν μικροαράς και λήψεις των λαών τους, να ενώσουν τα βράσανά τους, να τους δώσουν αξιοπρέπεια, να αποκτήσουν ταξική συνείδηση, όνομα.

Όλοι αυτοί οι τραγουδιστές του αιώνα μας ένωσαν τις φωνές τους κάτω από τη δύναμη της λάμψης και της κοσμοκαλαισίας που συγκλόνησαν την ανθρωπότητα στις αρχές του αιώνα μας, λάμψη και κοσμοκαλαισία που άλλαξαν τη μοίρα των ταπεινών και καταφρονεμένων, ένωσαν καθημούς και βράσανα από την Ανατολή, από τις νοικισμαρές πατρίδες της Νότιας Αμερικής, από την εγκαταλειμμένη πατρίδα του απέραντου γαλάζιου και από τη Γερμανία.

Ο αιώνας που φεύγει ευτύχησε να γεννηθεί: 1898 Μπέρτολτ Μπρεκτ, 1903 Ναζίμ Χικμέτ, 1904 Πάμπλο Νερούντα, 1909 Γιάννη Ρίτος.

Αυτά τα αγιασμένα και μυρωμένα από τη φύση πρόσωπα, τα γεννημένα μαζί με το σταυρό του καθημερινού Χριστού στην πλάτη, πορεύτηκαν βήμα το βήμα στη σταύρωση των λαών τους, έζησαν και δημιούργησαν ορόσημα, αγέρωχοι και αποκαίρησαν τούτο τον κόσμο γλαστό. Ο ένας είπε κι όλοι το προουπογράφουν:

«Ήρθα για να τραγουδήσω
και να τραγουδήσω μαζί μου».

Είναι ιερή υποχρέωση της κοινωνίας του Βύρωνα, της δημοτικής αρχής, των εργατών του πολιτισμού, να σταθούμε με ευλάβεια στη διαθήκη των ποιητών της παγκοσμιοποίησης της Ειρήνης, που μας έμαθαν να τραγουδάμε όλοι μαζί.

Γι' αυτούς τους λόγους επέλεξα με τον Κύκλο των Ποιητών, γιατί σήμερα που τελειώνει αυτός ο αιώνας αισθανθήκαμε πιο έντονη την ανάγκη να τραγουδήσουμε όλοι μαζί, να τραγουδήσουμε για τη Ειρήνη.

Τέσσερις βραδιές, που ακολουθούν η μια μετά την άλλη, στα χνάρια του καιρού μας.

Τέσσερις δημιουργοί που σημάδεψαν την ομορφότερη εικόνα του πλανήτη: τον άνθρωπο.

Αγάπησαν τους λαούς τους, φυλακίστηκαν, εξορίστηκαν, αλλά και βραβεύτηκαν με το Βραβείο Λένιν για την Ειρήνη.

Βασίλης Κολοβάς

ΝΙΚΟΣ ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

Ο Σραστής της Θάλασσας

ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ

ΕΤΑΙΡΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ Ο.Ε.Θ.-Σ.Ε.Η.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: Βασίλης Λαζαρίδης

Σκηνικά-Κοστούμια: Νίκος Πετρόπουλος

Χορογραφίες: Νανά Κανδύλη

Επιμέλεια και
Θεατροποίηση κειμένων: Θάνος Κανούσης

Τάκης Χρυσούλης

Τραγούδι: Γιάννης Κούτρας

ΠΑΙΖΟΥΝ ΟΙ ΗΘΟΠΙΟΙ

(με αλφαβητική σειρά)

Χάρης Αρώνης

Νίκος Γριζάνης

Βαγγέλης Δρούγκας

Θάνος Κανούσης

Αλίκη Κατσαβού

Σπύρος Κωνσταντιδης

Μελίνα Παπανέστωρος

Τάκης Χρυσούλης

Θ' ακουστούν τραγούδια των:

ΘΑΝΟΥ-ΜΙΚΡΟΥΤΣΙΚΟΥ

ΓΙΑΝΝΗ ΣΠΑΝΟΥ

ΜΑΡΙΖΑΣ ΚΩΧ

Μια μουσική θεατρική παράσταση που βασίζεται στην ποίηση του Καββαδία, σε δικά του κείμενα θεατροποιημένα, άγνωστα στο ευρύ κοινό, καθώς και στη βιογραφία του, με ζωντανή βμελή ορχήστρα.

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

ΣΩΜΑΤΕΙΟ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΩΝ Ι.Κ.Α. ΒΥΡΩΝΑ

Μια άλλη πλευρά καθόλου γνωστή είναι η πολιτική πλευρά του Νίκου Καββαδία. Ο ποιητής ήταν πολιτικοποιημένος. Πήρε μέρος στην Εθνική Αντίσταση, υπήρξε για ένα διάστημα Γενικός Γραμματέας του ΕΑΜ Λογοτεχνών-Ποιητών, ενώ στη διάρκεια της Δικτατορίας χρησιμοποιήθηκε ως σύνδεσμος ανάμεσα σε οργανώσεις του εξωτερικού.

Έγραψε και πολιτικά ποιήματα, άγνωστα στο κοινό, όπως:

- *Στον Τάφο του Επονήτη* (συνεργασία με το περιοδικό *Νέα Γενιά*, όργανο του Κεντρικού Συμβουλίου της ΕΠΟΝ)
- *Αθήνα 1943* (δημοσιεύθηκε στο παράνομο περιοδικό Πρωτοπόρος, τον Δεκέμβριο του 1943, με το ψευδώνυμο «Τοπεινός»)
- *Federico Garcia Lorca*
- *Guevara* (για το θάνατο του Αργεντινού επαναστάτη)
- *Σπουδαστής* (γραμμένο για τους φοιτητές, στη συνέλευσή του στην *Πανσπουδαστική*)
- *Σ' αγαπάω* (το έγραψε όταν ήταν 19 μόλις χρονών)

Ο Νίκος Καββαδίας γεννήθηκε το 1910 σε μια μικρή πόλη της Μαντινείας κοντά στο Χορμίνι, από γονείς Κεφαλονίτες. Η οικογένεια θα ζήσει ελάχιστα εκεί. Το τέλος της μητέρι θα είναι ο Πειραιάς, το 1921, όταν ο Νίκος είναι μόλις 11 ετών. Εκεί τελειώνει Δημοτικό και Γυμνάσιο. Το 1929 μπαίνει υπάλληλος σε ναυτικό γραφείο. Αντέχει μόνο λίγους μήνες να βλέπει τους άλλους να ταξιδεύουν. Τα καράβια και η θάλασσα είναι το όνειρό του. Μπαρκάρι ναύτης σε φορτηγό.

Αποφασίζει να πάρει το δίπλωμα του ασυρματιστή. Ήθελε να γίνει καπετάνιος, μα τα χρόνια είχαν περάσει, τα είχε φάει η λαμαρίνα.

Παίρνει το δίπλωμα το 1939, αλλά αντί να μπαρκάρι βρίσκεται στρατώνης στην Αλβανία και κατόπιν ξεμαρκαρός στην Αθήνα στη γερμανική Κατοχή. Μετά την Κατοχή ξενομαρκαρέι, αδιάκοπα πια, γυρίζοντας όλο τον κόσμο, ως το Νοέμβριο του 1974.

Τρεις μήνες άντεξε μακριά από τη θάλασσα. Πεθαίνει από εγκεφαλικό επεισόδιο στις 10 Φεβρουαρίου του 1975.

Ο Νίκος Καββαδίας είναι ίσως ο μόνος που αξίζει το χαρακτηρισμό του απόλυτου βιωματικού στην ποίησή του. Μιλάει πάντα για τα καράβια που έζησε, τους ναυτικούς που γνώρισε, τους έρωτες, τους κουσούδες και τους θανάτους στα λιμάνια, με τη γλώσσα των καραβιών, αλλά και κάποιους ιδιωματισμούς της Κεφαλονιάς, να μπλέκονται στα γήσινα λαϊκά ελληνικά του.

Ο έρωτάς του για τα ταξίδια και τη θάλασσα, πάθος τρόμερό, σχέση αγάπης και μίσους, είναι ορατός σε κάθε στίχο του, και τόσο δυνατός που διαπερνά τον αναγνώστη, τον κάνει να ξεκαθάσει τις άγνωστες λέξεις και τους ναυτικούς όρους και να συνειδηθεί απόλυτα από την αλήθεια του λόγου του.

Ο Νίκος Καββαδίας άφησε πολύ λίγα πίσω του, μόλις τρεις ποιητικές συλλογές, ένα μυθιστόρημα και τρία μικρά πεζά. Παρουσιάστηκε ταπεινά στα ελληνικά γράμματα και η ταπεινότητά του αυτή, μαζί με τη μελοποίηση πολλών ποιημάτων του, τον έφερε κοντά στη μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων, κάνοντάς τον έναν από τους πιο δημοφιλείς μας ποιητές, δυστυχώς μετά το θάνατό του.

Η ποιητική συλλογή *Μαραμπού κυκλοφόρησε* το 1933, το *Πούδι* το 1947, και το *Τραβήσσο* το 1975. Η *Βάρδια*, το μοναδικό του μυθιστόρημα, το 1954. Τα μικρά πεζά *«Λια*, και *«Του Πολέμου»* και *«Στο άλογο μου»* κυκλοφόρησαν το 1987. Το *«Λιμ»* γυρίστηκε σε κινηματογραφική ταινία το 1995, με τίτλο «Between the Devil and the Deep Blue Sea», Σκηνοθεσία Marion Hansel, και πρωταγωνιστές τους: Λιγγύ Τσου, Στέφαν Ρια, Άντριαν Μπριν, Τζέιν Μίλκιν, Μάκα Κότο, Μισα Αζνοβούρ, κ.ά.

Α Ρ Ι Σ Τ Ο Φ Α Ν Η

ΘΕΣΜΟΦΟΡΙΑΖΟΥΣΕΣ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Μετάφραση: **Κ.Χ. Μύρης**
Σκηνοθεσία: **Θύμιος Καρακατσάνης**
Σκηνικά - Κοστούμια: **Απόστολος Βέττας**
Μουσική: **Βασίλης Δημητρίου**
Χορογραφία: **Ντόρα Τσάτσου**
Μουσ. Διδασκαλία: **Νένη Ζάππα**
Βοηθός Σκηνοθέτη: **Ιωάννα Μιχαλακοπούλου**

ΔΙΑΝΟΜΗ

Μνησίλοχος:	Θύμιος Καρακατσάνης
Ευριπίδης:	Γιώργος Μικαλακόπουλος
Υπηρέτης:	Λευτέρης Λουκαδής
Μαθητές Αγάθωνα:	Τάσος Πολιτόπουλος
	Δημήτρης Γιαννακόπουλος
Αγάθων:	Δημήτρης Καραμπέτσης
Υπηρέτριες Αγάθωνα:	Πάκη Βλουτή, Θωμαΐς Ανδρούτσου, Μαρία Δρακοπούλου
Ψυχοκόρη:	Γιάννης Μποσαντζόγλου
Θεσμοφόρες:	Ελένη Τζώρτζη, Ειρήνη Κονίδου, Γεωργία Καλέργη, Πάκη Βλουτή, Κωνσταντίνα Οικονόμου, Θωμαΐς Ανδρούτσου, Κωνσταντίνα Ψωμά, Ανθή Τσαγκαλίδου, Παναγιώτα Κότσιρα, Μαρία Δρακοπούλου, Αλεξία Καλτσίκη, Έλενα Λαρίου, Όλγα Γκάτζου, Μαρία Καμπουράκη, Μάκης Αρβαντάκης, Λευτέρης Λουκαδής, Νίκος Μπουρνιάς, Τάσος Πολιτόπουλος, Δημήτρης Γιαννακόπουλος
Κλεισθένης:	Νίκος Μπουρνιάς
Τοξότης:	Γιάννης Μποσαντζόγλου
Πρύτανης:	Μάκης Αρβαντάκης
Εταίρα χορεύτρια:	Θωμαΐς Ανδρούτσου

Πρώτη φορά μπήκα στον αριστοφανικό κόσμο το '59-'60, με δειλά βήματα νηπιού. Με κρατούσε από το χέρι ο Κάρλος Κουν, τριφερά, πατρικά. Κοιτώντας με μάτια, που ξεπηδούσε από μέσα τους η ελπίδα. Μου 'πε: «Εσύ έχεις να κάνεις μακρύ δρόμο. *Αρσείς του Αριστοφάνη*».

Στο άλλο χέρι κρατούσε το Γιώργο Μιχαλακόπουλο. Αρκετά χρόνια μετά πιστήκαμε πάλι χέρι χέρι, ακροβατώντας, χωρίς πια τη σιγουριά της προστασίας του δασκάλου μας.

Κόναμε μια ακόμα υπέρβαση, προσπαθώντας να πλησιάσουμε το Διόνυσο. Η ζωή μας κυλούσε μέσα στους θεατρικούς αγώνες. Φέτος πάλι, κοιτιόμαστε και τριγυρνάμε τα δύσβατα μονοπάτια του αριστοφανικού λόγου. Λείπει ο δάσκαλος, αλλά έχουμε τον Κ. Γεωργουσόπουλο, το Β. Δημητρίου, τη Ν. Τσάτσου, στο χώρο που μαγικά έφτιαξε ο Απόστολος Βέττας.

Στις *Θεομοφοριάζουσες* ο σουρρεαλισμός του Αριστοφάνη ταξιδεύει στη σκηνή και την ψυχή μας. Έκανα ό,τι μπορούσα να μην προδώσω το έργο και το στόχο της ζωής μου, το λαϊκό θέατρο. Μερικά πράγματα τα είδα για πρώτη φορά μ' αυτή τη ματιά. Δεν ξέρω πόσο σπουδαία είναι η παράσταση ή πόσο ασήμαντη. Ξέρω πόσο σπουδαίους συνεργάτες έχω και πόσο η «*Θεατρική Διαδρομή*» βοήθησε να μη μας λείψει τίποτα. Θα είμαι ευτυχής αν ψυχαγωγώ όλους εσάς που με τιμήσατε και με τιμάτε με την παρουσία σας στους χώρους που προσπάθησα να υπηρετήσω ευσυνειδητά το Διόνυσο.

Θύμιος Καρακατσάνης

“Το χθες το δικό μου, έχει σχέση με το παρόν μου και ελπίζω το αύριο να είναι το άθροισμα των δύο πρώτων. Άθροισμα που περιέχει σκληρή δουλειά, επιλογές - μέτρο - λάθη, μνήμη και σεβασμό στις μικρές και μεγάλες αξίες της ζωής μας.

Το δικό μου χθες ήταν η αρχή ενός άγνωστου ταξιδιού, με μοναδικά εφόδια τον μπούσουλα του θεάτρου, που μου 'μαθε ο δάσκαλός μου, ο Κάρλος Κουν και την ανατροφή που πήρα από το σπίτι μου, πολύτιμα εφόδια και τα δύο, γιατί μου έδωσαν τη δυνατότητα να είμαι ανοικτός στην τέχνη του θεάτρου και την κοινωνία.

Στο δικό μου ταξίδι δεν χάραξα και δεν χαράζω πορείες όμοιες ή παράλληλες. Στο δικό μου στόχο, για να φθάσω, θα 'θελα να μη χρειάζονται χάρτες και πανιά, παρά αξιοσύνη, να μπορώ να μιλήσω με τ' άστρα και να νιώθω τους ανέμους. Να είμαι αποφασισμένος ακόμα και για ναυάγιο, γιατί την τέχνη του θεάτρου πρέπει να μάθεις να την υπηρετείς σαν θρήσκος και ιερόσυλος μαζί. Το αύριο το δικό μου θα 'θελα να 'ναι άγνωστο, για να 'ναι γοητευτικό, να φέρνει τη σοφία απ' την πείρα των λαθών μου και αξιοπίστο, αναγνωρίσιμο από το χθες και το σήμερα”.

Γιώργος Μιχαλακόπουλος

Καθαρή Κωμωδία

Η «Θεσμοφοριάζουσες» είναι μια κωμωδία φιλολογική, λογοτεχνική, δηλαδή σατιρίζει τα φιλολογικά, ποιητικά και θεολογικά ήθη της εποχής του Πελοποννησιακού πολέμου. Ευτυχώς, ο μεγάλος σατιρικός ποιητής όλων των εποχών, ο Αριστοφάνης, δεν πέφτει στην παγίδα του διδακτισμού, του σχολαστικισμού και της συντεχνίας. Η κωμωδία γράφτηκε για εποχή που οι δημαγωγοί κατόρθωσαν να πείσουν, παραπλανώντας το Δήμο, να απαγορεύσει στους κωμικούς ποιητές να σατιρίζουν τα πολιτικά πρόσωπα ονομαστικά. Η αριστοφανική πένα είχε αποδειχτεί ανηλεής απέναντι στην πολιτική φαυλότητα, τη συναλλαγή και την πολεμοκαπηλία. Οι δημαγωγοί έβαλαν φρένο σ' αυτή την τακτική κι έτσι οι ποιητές κατέφυγαν σε θέματα ουτοπικά, ανώδυνα και φιλολογικά. Οι «Θεσμοφοριάζουσες» είναι η πρώτη από τις δυο φιλολογικές κωμωδίες του Αριστοφάνη. Η δεύτερη είναι οι «Βάτραχοι». Όμως, μαζί μ' αυτές υπάρχει και μια τρίτη, οι «Αχαρνές», που έχει σατιρικό στόχο, τον Ευριπίδη. Στους «Βάτραχους» η κριτική είναι μεγαλόφωνη και γίνεται ανάμεσα στην ποιητική γλώσσα και φιλοσοφία του Αισχύλου και του Ευριπίδη. Στις «Θεσμοφοριάζουσες» η σάτιρα είναι πιο ήπια και απλώνεται σε δυο πλευρές, από τη μια σατιρίζεται ο Ευριπίδης ως ποιητής ανανεωτής, ρεαλιστής και προσγειωμένος, κριτικός και άθεος και από την άλλη ξεσκεπάζονται όλα τα ελαττώματα των γυναικών μέσω τάχα της κριτικής του Ευριπίδη. Αν υπάρχει κάποια δυσκολία σήμερα στην παρακολούθηση της κωμωδίας, αυτό έγκειται στο γεγονός ότι ο Αριστοφάνης κάνει παρωδία των γνωστών στο τότε κοινό τραγωδιών του Ευριπίδη. Αυτό λέγεται παρατραγωδία. Έγκειται, λοιπόν, στον μεταφραστή να βρει τις αναλογίες και να ανταποκριθεί

στην πρόκληση να συμπληρώσει τα κενά και τα αδιέξοδα. Η κωμωδία αυτή είναι ιδιοφυής στη δομή της, τα ευρήματά της και τις αναστροφές της. Δεν έχει σχεδόν κανένα ελάττωμα και δεν κάνει πουθενά «κοιλιά», όπως κάποιες άλλες, ιδίως προς το τέλος. Έχω και άλλοτε γράψει πως η διασκευή μιας κωμωδίας του Αριστοφάνη πρέπει με σεβασμό να αποδίδει το ύφος και τα ήθη των προσώπων της, κρατώντας βέβαια τις αναγκαίες αναλογίες. Η σατιριζόμενη επικαιρότητα του 5ου αιώνα είναι σήμερα ακοινώνητη και δυσπρόσιτη. Οπωσδήποτε πάντως θα πρέπει ο αριστοφανικός λόγος να διατηρήσει την ευθυβολία του, την καθαρότητα των στόχων του και την ειλικρίνειά του. Όσον αφορά το θέμα των βωμολοχιών, η αλήθεια και η τιμιότητα βρίσκονται στη γέυση. Δεν πρέπει να μεταφράζεται η βωμολοχία με υπαινιγμούς από σεμνοτυφία, ούτε οι υπαινιγμοί με κυριολεξία από λαϊκισμό. Το μέτρο δογματίζει, η βωμολοχία του Αριστοφάνη με βωμολοχία και ο υπαινιγμός με ανάλογο υπαινιγμό. Κατά τ' άλλα, τα πάντα επαφίονται στους κωμικούς που πρέπει να διαβάζουν μέσα από τις γραμμές, στο σκηνοθέτη, στη χορογράφο, στο συνθέτη, στο σκηνογράφο που πρέπει με τα μέσα τους να κάνουν το γράμμα ακηνηκό πνεύμα.

ΚΥΚΛΟΣ: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΣΑΒΒΑΤΟ 28 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Σχολείον της Νυκτός

ΓΙΑΝΝΗ ΡΙΤΣΟΥ

ΟΡΕΣΤΗΣ

Θεατρική μεταφορά,
δραματ. επεξεργασία,
σκηνοθεσία

Ηλίας ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ

Σκηνικά, κοστούμια,
μάσκες

Κατερίνα ΚΑΜΠΑΝΕΛΛΗ

Μουσική

ΥΠΟΓΕΙΑ ΡΕΥΜΑΤΑ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Ορέστης
Πυλάδης
Ξενογός

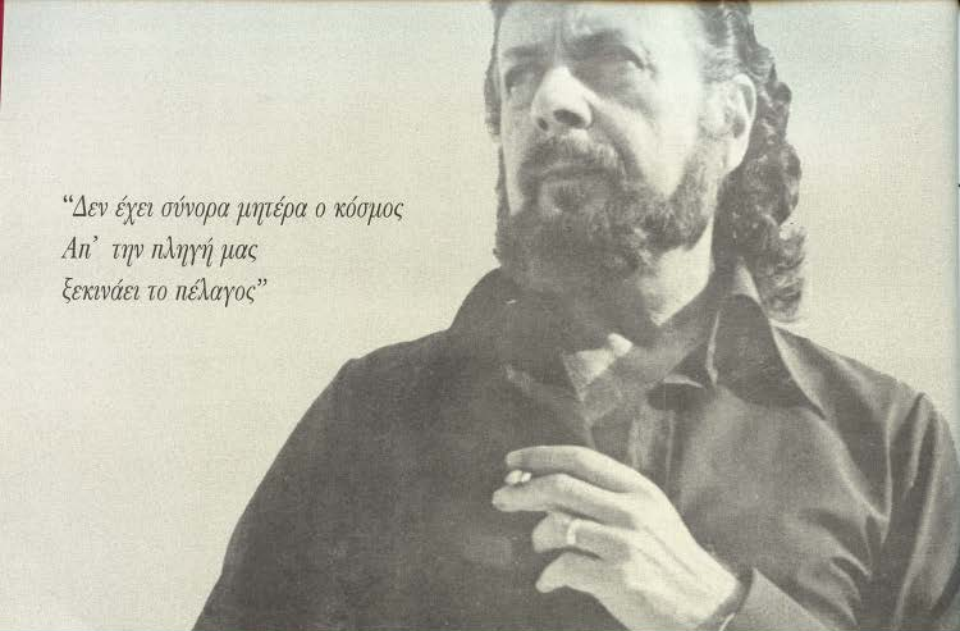
Ισιδωρος ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ
Ηλίας ΦΡΑΓΚΑΚΗΣ
Μαριλένα ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

Δύο φαντάσματα πλανώνται μέσα στο χρόνο. Είναι ο Ορέστης και η σκιά του, ο Πυλάδης. Δύο φαντάσματα, που κάνουν κύκλους από τότε που ξεκίνησαν στα παλιά χρόνια κι όλο έρχονται και ξανάρχονται στη γη την ελληνική. Επιστρέφουν ολοένα για να επιτελέσουν τον ίδιο φόνο, άλλη μια φορά. Είναι η μοίρα τους να επιστρέφουν: στον Πελοποννησιακό πόλεμο, στις έριδες του '21, στον εμφύλιο. Είναι η μοίρα τους να κουβαλούν τη Γνώση των Αιώνων που μεσολάβησαν. Είναι η μοίρα τους κάθε φορά να βρίσκουν τον τόπο αλλαγμένο -γνώριμο ναι, αλλά τα πράγματα πιο «μικρά». Κι αυτή τη φορά -απόψε- ξανάρθαν. Σήμερα. Στις Μυκίνες. Γιατί σήμερα; Τι θέλουν από μας; Τι κουβαλούν μαζί τους; Ο Ορέστης και ο βουβός φίλος Πυλάδης είναι εδώ, ανάμεσά μας. Ακούστε την αλήθεια τους. Στις πλάτες τους κουβαλούν την Ιστορία. Στα χέρια τους αίμα εμφύλιο. Και στην ψυχή την ήττα, μια ήττα που κλείνει μέσα της τη μνήμη, δηλαδή-μπορεί-τη νίκη.

Σ-Ν.

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΙΡΗΝΗΣ ΥΜΗΤΤΟΥ

“Δεν έχει σύνορα μητέρα ο κόσμος
Απ’ την πληγή μας
Ξεκινάει το πέλαγος”

Δυο στίχοι που κλείνουν μέσα τους την αιώνια νεότητα και την παγκοσμιότητα του ποιητή της Ρωμιοσύνης, του ποιητή που τραγούδησε για να σμιξει τον κόσμο, του ποιητή που υποχρέωσε τον Λούι Αραγκόν να θέσει ερωτήματα, παρουσιάζοντας τη Σονάτα του Σελινόφωτος στο Παρίσι.

«Από πού έρχεται αυτή η ποίηση; Από πού έρχεται αυτό το ρίγος; Όπου τα πράγματα έτσι όπως είναι παίζουν ρόλο φαντασμάτων, όπου ο Έλληνας Άμλετ έρχεται αντιμέτωπος όχι πια με τους νεκρούς βασιλιάδες και ο καινούργιος Οιδίποδας έρχεται αντιμέτωπος όχι πια με τη Σφίγγα, αλλά με τα ύπουλα οικεία πράγματα». Ερωτήματα καταδικασμένα να παραμείνουν αναπάντητα, μια που είναι αναγκαία για να υπογραμμίσουν την ταραχή, την έκπληξη, την αμηχανία που προκαλεί μια ποίηση αληθινά νέα, όπως η ποίηση του Γιάννη Ρίτσου, ενός από τους μεγαλύτερους ποιητές του κόσμου, κατά τον Λούι Αραγκόν.

Αυτόν τον ποιητή παρουσιάζουμε απόψε, εδώ ψηλά στους Βράχους. Αυτό τον ποιητή, που έζησε από κοντά όσο ίσως κανένας άλλος ομότεκνός του, βήμα το βήμα, τη σταύρωση του λαού μας, από τη Μικρασιατική καταστροφή, τη δικτατορία του Μεταξά, τον πόλεμο και την κατοχή, την αντίσταση και την απελευθέρωση, τον εμφύλιο - τη βάρβαρη ιμπεριαλιστική επέμβαση. Σήκωσε και ο ίδιος το σταυρό του χέρι χέρι με το λαό μας, σε όλους τους τόπους των μαρτυριών και των βασανιστηρίων της μετεμφυλιακής Ελλάδας και έμεινε άρθιος, αλύγιστος, ασυμβίβαστος. Γιατί όλα αυτά που βίωσε στη μακρόχρονη δημιουργική του πορεία, ήταν συνειδητή επιλογή ζωής.

Ο ποιητικός, αγωνιστικός και ανθρώπινος δρόμος του Γιάννη Ρί-

τσου δεν έχει σύνορα και δεν μπορεί να ξεχωριστεί σε κατηγορίες. Η πορεία αυτή είναι αδιαίρετη, κανείς δεν μπορεί να προσεγγίσει τον Ρίτσο από τη μια πλευρά, χωρίς να διαπλακεί με τις άλλες. Η κάθε μια και όλες μαζί κλείνουν μέσα τους όλες τις ομορφίες της ζωής, που βρήκαν την ολοκλήρωσή τους σε αυτόν το σπουδαίο άντρα της άγριας και περήφανης Μονεμβασιάς, που ευτύχησε να δώσει στη χώρα μας και το λαό μας, την Πρωτομαγιά του 1909, τον ποιητή που έμελε να γίνει ο ποιητής του λαού μας. Ασυμβίβαστη κι αυτή, όπως και το παιδί της. Μας τον ξαναπήρε κοντά της και τον έκρυψε στους κόλπους της τρεις μέρες μετά τον θάνατό του -στις 11 Νοέμβρη 1990, ώρα 9.25- νικητή και ειρηνοφόρο της ζωής, κάνοντάς μας τη χάρη να μας αφήσει κληρονομιά το έργο του.

Μεγάλη ευθύνη όλων μας, αλλά περισσότερο της νέας γενιάς, να κατανοήσουμε, να βιώσουμε, να διδαχτούμε από τα επίκαιρα όσο ποτέ μηνύματα από το πολύπλευρο και πολυδιάστατο έργο του. Και ως αληθινά μεγάλος ποιητής, δεν μας αδίκησε, δεν μας έκρυψε την αλήθεια, μας άφησε το κλειδί και το μήνυμα πως θα τον αναζητήσουμε στην ώρα της ανάγκης μας.

«Πίσω από τα πράγματα κρύβονται για να με βρείτε, αν δεν με βρείτε, θα βρείτε τα πράγματα θ' αγγίζετε εκείνα που άγγιζε το χέρι μου θα σμιζον τα χνάρια των χεριών μας».

Αυτό το άγγιγμα των ποιητών της παγκοσμιότητας επιχειρούμε μέσα από αυτό τον Κύκλο.

Θέλουμε τα χνάρια να σμιζουν και να τραγουδήσουμε όλοι μαζί «Μες στην ειρήνη διάπλατα ανασαίνει όλος ο κόσμος, μ' όλες τις ομορφίες του».

ΟΡΕΣΤΗΣ

*Η παράσταση πρωτοπαρουσιάστηκε στις 19 και 20 Φεβρουαρίου 1999,
στο Φεστιβάλ MONOPLAY του Διεθνούς Ινστιτούτου Θεάτρου
στο Μπαγκλαντές, όπου εκπροσώπησε τη χώρα μας
διακρινόμενη ανάμεσα σε όλες τις συμμετοχές.*

Σωκράτης ΜΑΛΑΜΑΣ

Ο Σωκράτης Μάλαμας πλαισιώνεται από τους καλούς μουσικούς και μόνιμους συνεργάτες του:

Κώστα Θεοδώρου
Δημήτρη Αναγνωστάπουλο
Δαμιανό Δυδώ
Δημήτρη Μικέλη
Αικη Κατσοπούκη
Νικό Χασάπη

Κοντραμπάσο, ντί, τραγούδι
Μπουζούκι, κιθάρα
Βιολί
Τζουρά
Πλήκτρα
Τύμπανα

Συμμετέχει η **ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ**

Ερμηνεύει, παίζει και σχολιάζει τραγούδια από τους έξι δίσκους του: «*Ασπράμαυρες Ιστορίες*», σε στίχους, μουσική και ερμηνεία δική του, τα «*Παραμύθια*», σε στίχους, μουσική και ερμηνεία δική του, εκτός από δύο τραγούδια που ερμηνεύουν ο Νίκος Παπάσογλου και η Μελίνα Κανά. «*Της Μερας και της Νύχτας*», δίσκος που μας χαρίζει τα «*Μεταξωτά*» και την ουσιαστική γνωριμία με τη φωνή της Μελίνας Κανά. Τον «*Κύκλο*» με μουσική, ερμηνεία και στίχους στα επτά από τα δώδεκα τραγούδια δικούς του, στον οποίο περιέχεται το πολύ γνωστό λαϊκό τραγούδι «*Τσιγάρο στέλειωτο*». Τον δίσκο «*Σωκράτης Μάλαμας*» στίχοι (εκτός τριών τραγουδιών), μουσική και ερμηνεία δικά του, και τέλος από τις «*13.000 Μερες*», τελευταίο του δίσκο, που περιέχει τραγούδια εντελώς νέας φόρμας, όπως το «*Κοντραπούντο*» και την εξαιρετική μελοποίηση του ποιήματος του Καβάφη «*Δεκέμβρης 1903*». Τραγουδάει επίσης, συνήθως μαζί μ' όλο τον κόσμο, τραγούδια συντεταγμένα που τον αγγίζουν, προς το τέλος του προγράμματος, εφόσον η νύχτα τα θέλει.

Η ερμηνευτική ιδιαιτερότητα και η έντονη επικοινωνιακή διάθεση του Σωκράτη Μάλαμα με το κοινό, καθώς και η αμοιβαία ανταπόκριση του κόσμου μετατρέπει τις συναυλίες του σε μαγικό μουσικό κομμάτι. που περιέχει κάθε φορά την έκπληξη γεμάτη συγκινησιακή φόρτιση.

ενήθηκε στη Συκιά Χαλκιδικής.

Τα παιδικά και τα εφηβικά του χρόνια σφραγίστηκαν από τις μετακινήσεις ανάμεσα στη Θεσσαλονίκη και τη Γερμανία, τόπο εργασίας των γονιών του, όπως και χιλιάδων άλλων μη προνομιακών Ελλήνων.

Οι μουσικές που γυρνούσαν στο μυαλό του άρχισαν να παίρνουν μορφή γύρω στα 14, όταν απόκτησε την πρώτη του κιθάρα.

Μαθήτευσε σε ωδεία της Θεσσαλονίκης και της Στουτγάρδης.

Συνεχίζει τις μουσικές του σπουδές στο Εθνικό Ωδείο με δασκάλους τον Βαγγέλη Ασημακόπουλο και τον Νότη Μαυρουδλή. Επαγγελματίας μουσικός από το 1980.

Συνεργάζεται με τον Νίκο Παπαδόγλου. Στις συναυλίες του Παπαδόγλου ακούγονται για πρώτη φορά δύο τραγούδια από τον πρώτο του δίσκο «*Ασπρόμαυρες Ιστορίες*», η «*Στέλλα*», και οι «*Αόσπερες*». Ο δίσκος αυτός καθώς και οι τέσσερις επόμενοι ηχογραφούνται στο στούντιο "Αγροτικών" του Παπαδόγλου. Από το 1989 που πρωτοεμφανίζεται στη δισκογραφία και αρχίζει να παίζει ζωντανά τα τραγούδια του ως τα τώρα, ακολουθεί πορεία μοναχική στον πολύχρωμο και πολύβουο κόσμο του ελληνικού τραγουδιού. Συνειδητά μακριά από τα εύκολα σουζέ, διακρίνεται για την άμεση βιωματική αυτοβιογραφική σχέση με το τραγούδι.

Ο Σωκράτης Μάλαμας είναι ταυτόχρονα συνθέτης, στιχουργός, ερμηνευτής, ενορχηστρωτής, μουσικός, γεγονός που του επιτρέπει την άμεση επαφή με το υλικό του, καθώς και με το κοινό, με το οποίο έχει δημιουργήσει σχέση εμπιστοσύνης και αμοιβαιότητας.

Η ανταπόκριση από τον κόσμο, τα ερτζιανά και τις δημοσιογραφικές σελίδες, 6 δίσκους και 10 χρόνια μετά, είναι πολύ μεγάλη και συνεχώς αυξανόμενη.

Με αφετηρία το είδος της μπάλαντας, που μοιιάζεται με λαϊκά παραδοσιακά στοιχεία και κάποιες rock εξάρσεις, ο Σωκράτης Μάλαμας πλάθει τραγούδια εντελώς προσωπικά και πρωτοφανώς ισχυρά.

Ως καλλιτέχνης ο ίδιος απολύτως ειλικρινής, ως πνεύμα ελεύθερο. Τραγουδάει όπως μιλάει. Με εκρήξεις, σκληρά λόγια, ελαφρά ειρωνεία και τρυφερότητα.

Κάθε μια από τις σχετικά λίγες εμφανίσεις του, για όλους τους προηγούμενους λόγους, παίρνει διάσταση ουσιαστικής επικοινωνιακής έκρηξης με σχολία, τραγούδια, φωνές, γέλια και συγκίνηση από τη μεριά όλων. Του ίδιου, των μουσικών και του κοινού. Συναυλιακές στιγμές με ροκάδικη υπερένταση, που δημιουργείται χωρίς ηλεκτρικές εντάσεις που κουφαινούν και λόγια - τσιτάτα.

Το μυστικό είναι ότι με την κιθάρα, τη βαθιά φωνή και τις ιστορίες του, οριοθετεί τον προσωπικό του χώρο, παίζει με τα όρια της τέχνης, της λογικής και της φαντασίας και παραδίνεται μόνο στην ίδια τη ζωή. Εκεί ακριβώς συναντάται με τη διάνοια και την ψυχή του κοινού και συνδιαλέγεται μαζί του.

Η αξία του Σωκράτη Μάλαμα μετρίεται εξίσου με τη μουσική και με το κοινωνικό του στίγμα.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ:

- «Ασπρόμαυρες Ιστορίες», (1989)
- «Παραμύθια», (1991)
- «Της Μέρας και της Νύχτας», (1992)
- «Κύκλος», (1993)
- «Σωκράτης Μάλαμας», (1996)
- «13.000 μέρες», (1998)

ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ:

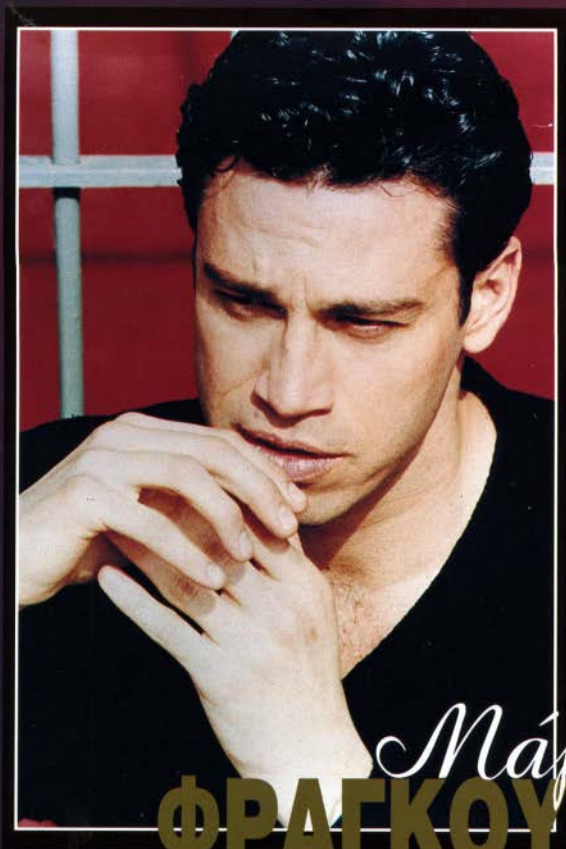
- «Το φάντασμα απ' το παρελθόν» του Διονύση Τσακνή-1994.
- «Στην Ανδρομέδα και τη γη» του Θ. Παπακωνσταντίνου-1995.
- «Η γυναίκα και το μίλο» της Μαρίας Θωίδου-1997.
- «Μικρές αγγελίες» του Μιχάλη Σιγανίδη-1999.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ:

- Για το ΔΗΠΕΘΕ Καβάλας μουσική για τα έργα:
«*Πλούτος*» του Αριστοφάνη.
«*Περικυμένη και Μπελίσσα*» του F. Garcia Lorca.

- Για το ΔΗΠΕΘΕ Σερρών μουσική για το έργο του Tangret Dorst:
«*Η γυναίκα μπροστά στο τέικρο*».

Μάριος
ΦΡΑΓΚΟΥΛΗΣ

Συμμετέχει η σοπράνο Ντέμπορα Μάγιερς

Ο Μάριος Φραγκούλης θα παρουσιάσει απόψε ένα ρεπερτόριο στηριγμένο στο ελληνικό τραγούδι, συνθετών όπως: Χατζιδάκι, Θεοδωράκη, Λοΐζου, Μούτση κ.ά. Στο αποψινό πρόγραμμα περιλαμβάνονται επίσης τραγούδια από διεθνή μιούζικαλ.

Συμμετέχει η **Ντέμπορα Μάγιερς**, συμπρωταγωνίστριά του στο μιούζικαλ «*The King and I*», που παρουσιάστηκε στο Covent Garden του Λονδίνου.

Ο Μάριος Φραγκούλης σπούδασε στο Λονδίνο στη σχολή Μουσικής και Θεάτρου GUILDHALL. Το 1989 παίρνει τον πρωταγωνιστικό ρόλο στο *"Χωρίς Οικογένεια"*. Την ίδια χρονιά του απονέμεται η υποτροφία "Μαρία Κάλλας", με την οποία θα συνεχίσει τις σπουδές του πλάι στον Τενόρο Carlo Bergonzi στην Ακαδημία Verdi της Ιταλίας.

Το 1991 του επισκέπτεται ο σερ Andrew Lloyd Webber, ο οποίος του προτείνει να παίξει το ρόλο του Ραούλ στο *"The phantom of the Opera"*, στο Βασιλικό Θέατρο του Λονδίνου, υπό την καθοδήγηση του Hal Prince. Το 1992 παίρνει την υποτροφία "Ωνάση" και συνεχίζει τις σπουδές του στο JUILIARD, μουσικό Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης.

Το 1993 τραγούδησε στο Μέγαρο Μουσικής και την επόμενη χρονιά λαμβάνει μέρος στον Παγκόσμιο Διαγωνισμό "Pavarotti", στη Φιλαδέλφεια.

Το 1995 παίζει το ρόλο του Lun-Tha στο *"The King and I"*, στο Covent Garden.

Οι συναυλιακές του δραστηριότητες ξεκινούν με μια όπερα τον Μάιο του 1991, με την Montserrat Caballe, καθώς και μια βραδιά αφιερωμένη στη Βιεννέζικη οπερέτα στο παλάτι της βασίλισσας Ελισάβετ.

Οι δραστηριότητές του στην Ελλάδα περιλαμβάνουν τη συμμετοχή του στο ορατόριο του Γιάννη Μαρκόπουλου *"Λειτουργία του Ορφέα"*, στο Ηρώδειο, παίρνει μέρος επίσης στη συναυλία για τη μνήμη του Leonard Bernstein το 1996, με την ορχήστρα των χρωμάτων του Μάνου Χατζηδάκι.

Επιπλέον, το 1997 συμμετέχει στο Θέατρο Τέχνης, στην παράσταση *"Happy End"*. Την 11η Ιουνίου της ίδιας χρονιάς ο Μάριος Φραγκούλης παίρνει μέρος σ' ένα gala όπερας, γνωστό ως "μνημειώδεις στιγμές της όπερας" μαζί με άλλους γνωστούς καλλιτέχνες. Λαμβάνει ακόμη μέρος στη δέκατη επέτειο των "Αθλιών" στο Royal Albert Hall το 1995.

Το τέλος του καλοκαιριού βρίσκει τον Μάριο Φραγκούλη στο Θέατρο της Επιδαύρου να τραγουδά τα τραγούδια του Μάνου Χατζηδάκι στους *"Ορνίθες"* του Αριστοφάνη από το Θέατρο Τέχνης.

Τον ερχόμενο χειμώνα ο Μάριος Φραγκούλης πρωταγωνιστεί με μεγάλη επιτυχία στο Θέατρο Βέμπο στο ρόλο του Danny Zuko στο *"Grease"*. Την ίδια περίοδο αποδέχεται πρόταση του Γιώργου Νταλάρα να εμφανιστεί μαζί του στην ΙΕΡΑ ΟΔΟ, έχοντας ένα δικό του μουσικό μέρος, εμφάνιση που τον έκανε γνωστό σε όλη την Ελλάδα.

Η συνέχεια αυτής της συνεργασίας δόθηκε το καλοκαίρι του 1998 με μια μεγάλη περιοδεία στην Ευρώπη αλλά και σε όλη την Ελλάδα. Το ίδιο καλοκαίρι τραγούδησε το *"Άξιον Εστί"* στο Ηρώδειο, υπό τη διεύθυνση του Μίκη Θεοδωράκη.

Διοκογραφικά ο Μάριος Φραγκούλης συμμετέχει στη *"Ζωντανή ηχογράφιση στην Ιερά Οδό"*, έχοντας κι ένα δικό του single από τις εμφανίσεις του εκεί στο πλευρό του Γιώργου Νταλάρα, καθώς επίσης στην ηχογράφιση της *"Αναγέννησης"* του Γιάννη Μαρκόπουλου από το Μέγαρο Μουσικής.

Στο μεταξύ αναμένεται το πρώτο του προσωπικό άλμπουμ ως καρπός του συμβολαίου του με τη Sony classical (για τη διεθνή αγορά), καθώς και η κυκλοφορία σε CD της πρόσφατης μουσικής της παράστασης στην Ιερά Οδό, με τη συμμετοχή της Deborah Myers.

Ι Κ Α Ρ Ι Α

Πολιτισμός στο Αιγαίο

Μια βολάγ κι ένα καιρόν

“Η Ικαρία των αχαρνών”

- Κείμενα: Νικολάου Καραπέτη, Νίκου Καστανιά,
Σάσας Μπέρνη-Πλακίδα, Αλέξη Πουλιανού,
Γεωργίου Σκλάβου, λαϊκά τραγούδια της Ικαρίας
- Σκηνοθεσία: Λεωνίδας Βαρδαρός
- Επιλογή - Σύνθεση κειμένων: Καίτη Διαμαντάκου
- Σκηνικά: Γιώργος Γεωργακόπουλος
- Κουστούμια: Έλενα Αβτζή
- Κίνηση: Βάσια Λιονάκη
- Διδασκαλία λαϊκών χορών: Χρυσούλα Φραδέλου
- Φωτισμοί: Πρωκόπης Δάφνης
- Μουσική: Σαράντος Στενός
- Τραγούδι, φλογέρα και κρουστά: Ηλέκτρα Παπασιμάκη
- Βιολί: Παναγιώτης Χούτρας

Εμφανίζονται οι ηθοποιοί

(με αλφαβητική σειρά)

Λεωνίδας Βαρδαρός
Αντώνης Βλησίδης
Λαμπρινή Κανάγιου
Αυγουστίνος Ρεμούνδος
Βίκυ Σταύρακα
Ηρώ Τσαρνά
Ελισάβετ Τσιπαρικού
Μαρία Χατζηνάκη

Επίσης εμφανίζονται

Γεωργία Βαρδαρού, Χριστίνα Βατούγιου, Τέτα Γεωργακοπούλου,
Ηρώ Γλαρού (λαούτο), Παναγιώτης Καλαμπόγιας, Φίλιππος Καρίμαλης,
Παναγιώτης Παπασιμάκης, Αντιγόνη Ρήγα, Απόστολος Σαφός

Η Ικαρία μου

Θα σας ταξιδέψουμε απόψε μαζί μας στην Ικαρία, στην Ικαρία του χτες, του μακρινού και του πιο πρόσφατου. Σ' ένα ταξίδι που, μικρό παιδί, έκανα πολλές φορές με τη φαντασία μου, μέσα από τις αφηγήσεις και τα τραγούδια της Ικαριώτισσας γιαγιάς μου. Στα μονοπάτια της λαϊκής αφήγησης, πεζής και έμμετρης, εκεί όπου η μυθοπλασία συναντά την πραγματικότητα και η τέχνη διασταυρώνεται με την καθημερινή ζωή, προσπάθησα μαζί με τους συνεργάτες μου να βιώσουμε -άλλοι γι' ακόμη μια φορά κι άλλοι για πρώτη- το ρυθμό της γλώσσας και της ιστορίας της Ικαρίας και να σας τον μεταφέρουμε μέσα από το φίλτρο μιας θεατρικής παράστασης. Οι εικόνες και οι ήχοι που θα δείτε και θα ακούσετε δεν είναι άγνωστοι, για πολλούς επιζών ακόμη στη σύγχρονη Ικαρία, ίσως λίγο αποσπασματικά και περιστασιακά, περιμένοντας το ερέθισμα για να αναδυθούν και να ενωθούν πάλι σε ένα πανηγύρι μνήμης, ζωντανής και ζωτικής για μας σήμερα. Ένα τέτοιο ερέθισμα ελπίζω να δώσει η παράσταση “Μια βολάγ κι ένα καιρόν”, ελάχιστο δείγμα αγάπης κι ευγνωμοσύνης για όλα όσα η Ικαρία και οι άνθρωποι της, μου έχουν απλόχερα χαρίσει και συνεχίζουν να μου προσφέρουν στη ζωή και τη δουλειά μου.

Λεωνίδας Βαρδαρός

Η πηγή της Ικαρίας υπολογίζεται ανάμεσα στα 400 με 600 εκατομμύρια χρόνια. Παλιότερα ονόματά της ήταν *Μάκρις* και *Δοκίλη* λόγω του σχήματός της, *Ιχθυόεσσα* λόγω του πλήθους των ψαριών της και *Ανεμρέσσα* λόγω των σφοδρών ανέμων.

Η Ικαρία κατοικούνταν πιθανώς από την εποχή του λίθου. Υπoteλείς τον 6ο αι. π.Χ. στον τύρανο της Σάμου Πολυκράτη, και στη συνέχεια στους Πέρσες. Αργότερα γίνονται μέλη της Αθηναϊκής Συμμαχίας και παραμένουν μέχρι το τέλος της αθηναϊκής αυτονομίας. Την εποχή των διαδόχων του Μ. Αλεξάνδρου, κυριεύεται από το Δημήτριο τον Πολιορκητή. Το 2ο αι. π.Χ. ο βασιλιάς της

Περγάμου, Άτταλος Γ, την κληροδοτεί στη Ρώμη. Στα βυζαντινά χρόνια γίνεται τόπος εξορίας και υφίσταται τα πάνδεινα από τις πειρατικές επιδρομές: Σαρακηνοί, Βενετσάνοι, Μαλτέζοι, Γενοβέζοι, Λογγοβάρδοι, Αμαλφίνοι, Καλαβρέζοι, Σικελοί, Τούρκοι. Δεκαετία βίβλας χρόνια πριν την Άλωση της

Πόλης από τους Σταυροφόρους, η Ικαρία ήταν ήδη στην εξουσία του Γενοβέζου Βενεδικτού Α' Ζαχαρία, ενώ μετά το νέο πέρασμά της στο βυζαντινό κράτος, από το 1329 μέχρι το 1346, κυριεύεται από τη Μόνα των Γενοβέζων Ιουστινιανών, για να γίνει σύντομα αποικιακό κτήμα των Ιουστινιανών Αραγκίων. Η πρόταση των Μουσέζων της Χίου στους Σάμιους και τους Ικαρίους ήταν να εγκαταλείψουν τα νησιά τους και να μεταφερθούν στη Χίο. Ύστερα από την άλωση της Πόλης, αποφασίζουν "ομαδική απόκριση": Καταργώντας την ημέρα και ασχολούμενοι με τα βιοτικά τους μόνο μετά το πέσιμο της νύχτας, αλλά και εξοντώνοντας όλα τα σκυλιά του νησιού, κατορθώνουν να στεφρίσουν την εντύπωση ότι το νησί ήταν παντέρημο και να αποφύγουν έτσι τον προσκυνησμό στους Τούρκους και τις επιδρομές του Μπαρμπαρόσσα. Αργότερα πείθονται από τις υποσχέσεις των σουλτάνων Σουλεϊμάν του Μεγαλοπρεπή και Μουράτ Γ που τους προσφέρουν αίγιουρες εγγυήσεις για "φανερή" πια επιβίωση στο νησί. Τότε εγκαθίσταται κι ο πρώτος Τούρκος, τον οποίο οι Ικαριώτες κατακρίνησαν "συγκούδουνο" στο Κακό Καταβασιδί, αποφεύγοντας την επικείμενη τιμωρία με την -παροιμιώδη στην τοπική ιστορία- απάντηση που

έδωσαν στον κρατικό εκπρόσωπο: "Το εκάναμεν ούλοι εμείς, εφέντη". Στις παραμονές της Εθνεγερσίας, οπότε οι Τούρκοι αξίωσαν την καταβολή βαριάς φορολογίας, οι Ικαριώτες την απέρριψαν ομόφωνα χωρίς να υπολογίσουν τις συνέπειες. Στη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα η Ικαρία είναι ο αρμόδιος ναύλοχος. Μετά από δύσκολο αγώνα πετυχαίνουν να εκδοθεί το 1835 προνομιακό φερμάνι που υποσχόταν αυτοδιοίκηση με μόνη υποχρέωση την καταβολή φόρου - "μαχτού". Η επικοινωνία της Ικαρίας με τις γύρω νησιώτικες περιοχές και τα μακρasiατικά παράλια βοηθάει στο να αναπτυχθεί η ναυτιλία. Οι επόμενες

γενείς δυσκολεύονται στα νέα δεδομένα και μόνη διέξοδος φαίνεται να είναι η "μικρά μετανάστευσις", την οποία θα ακολουθήσει η "μεγάλη", προς τη Βόρεια Αμερική κυρίως. Το 1912 κυκλοφορούν φήμες ότι το τουρκικό κράτος ετοιμάζει αποικισμό του νησιού με Κούρδους και Λαζούς. Οι Ικαριώτες κινούν απελευθερωτικό αγώνα, πετυχαίνουν

-πρώτοι αυτοί στο Αιγαίο- την ανεξαρτησία τους και συγκροτούν την "Ελευθέραν Ικαριακήν Πολιτείαν", με αρχηγό Κυβέρνησης τον Ιω. Μαλαχία. Μετά από τρεις μήνες ελευθέρης Πολιτείας, το Νοέμβριο του 1912, η Ικαρία ενσωματώνεται στην ελληνική πατρίδα. Στη δίνη των εθνικών περιπετειών η Ικαρία εγκαταλείπεται για μεγάλο διάστημα από το κράτος και επιλέγεται αργότερα ως μόνιμο στρατόπεδο για τον εκποτισμό των αντιφρονούντων. Ο Μεταξάς εξορίζει του πολιτικούς τους αντιπάλους. Όταν ξεκινά ο εμφύλιος, το 1947, οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης οδηγούνται στην Ικαρία, το "κόκκινο νησί", το αλιμένο ακόμη, όπου για τρία περίπου χρόνια, μάλλον ξεπερνούν αριθμητικά τους μόνιμους κατοίκους. Αυτό το καθεστώς καταργείται το 1950. Παραδόξως, η κούνια στη διάρκεια της επιστασίας δεν έστειλε εξόριστους στην Ικαρία. Και ο αγώνας των Ικαριωτών —μέσα από την ειρήνη, την ύφεση και την εξάρση, τους εξωτερικούς κι εσωτερικούς κραδασμούς— συνεχίζεται, συμπικνώνοντας μέσα του αλλά και αντλώντας δύναμη από το πλούσιο και μακρά παρελθόν του.

Μια βολάγ κι έναν καιρόν

Θεατρικές δοκιμές με την ιστορία και τη γλώσσα

Μέσα σε καιρούς καταλυτικής απορίας μπροστά στις στρατιωτικές επεμβάσεις, τις πολιτικές εκβάσεις και τις κάθε είδους παραβιάσεις που διαδραματίζονται στην άμεση και την ευρύτερη περιφέρεια της καθημερινής βιοτής μας, η μόνη σίγουρη διέξοδος εγρήγορης για τις ιδεολογικές και κοινωνικές μας ανησυχίες μοιάζει να είναι η τέχνη, ο χώρος όπου μπορούμε να ζωντανεύουμε παλιά οράματα και να πλάθουμε καινούρια, να ανασκευάζουμε της κατασκευασμένες αυθεντίες της πραγματικότητας και να προβάλλουμε άλλες εκδοχές της, έστω χρωματισμένες με νοσταλγία και ειδυλλιακότητα, στέρεο αντισύλι στην ωμή λογική της δήθεν αδήριτης ανάγκης και της δήθεν αναπόδραστης εξέλιξης των ιστορικών πραγμάτων. Απέναντι στις εικόνες της σύγχρονης πολιτικής, κοινωνικής, οικολογικής κι ακόμη διατροφικής τρομοκρατίας, οι "Τέττιγες", με τη γητεύτρα δύναμη του θεατρικού τερετισματος, αναμοχλεύουν εικόνες κι αναβιώνουν φωνές από το μακρινό και πρόσφατο παρελθόν του πανανθρώπινου τοπίου, εστιάζοντας τις θεατρικές αισθήσεις τους σ' ένα μεμονωμένο του χώρο, το ελληνικό αιγιοπελαγίτικο νησί της Ικαρίας, το οποίο παρακολουθούν στη μακραίωνη διαδρομή του μέσα από αντιπροσωπευτικά δείγματα της επώνυμης και της ανώνυμης τοπικής γραμματείας.

Η απόπειρα της θεατροποιημένης απόδοσης πεζών και έμμετρων Ικαριακών κειμένων ήταν εξαρχής δελεαστική και παρέμεινε μέχρι τέλους αφειδώλευτη σε ερεθίσματα και προβληματισμό για όλους τους συντελεστές της παράστασης, που είχαν να διερευνήσουν και να δοκιμάσουν τις δικές τους δυνατότητες και αντοχές αλλά και τις δυνατότητες και αντοχές των κειμένων σε διαφορετικά επίπεδα της καλλιτεχνικής πράξης.

Αναζητώντας τον κοινό ιστό που διατρέχει την ανθρώπινη εμπειρία και αγωνία, το Θέατρο "Τέττιγες" προτείνει τη δική του πολιτική" ανάγνωση της ζωής, της γλώσσας και της ιστορίας της Ελλάδας, αρχίζοντας από την "ανεμόεσσα" Ικαρία.

«Μια βολάγ κι έναγ καιρόν»

Κείμενα

- «Περὶ τῆς Ἰκαρίας Διαλέκτου»: Γεώργιος Ν. Χατζιδάκις, Μεσαιωνικά και Νέα Ελληνικά, Τόμος Β', Εν Αθήναις, Τύποις Π. Δ. Σακελλαρίου 1907.
- «Ἱστορία Ἰκαριακῆ Καρκινάγρι»: Νικολάου Ἰωάννου Καραπέτη, Εκδόσεις «Πειραικῆς» 1935.
- «Μιαβ βολάγ κι έναγ καιρόν» - «Πρωτοχρονές» - «Ἡφτάννει να θέλει το κανείς»: Νίκος Στ. Καστανιάς, "Οὔλλοι μια κάγκα Σότροπα εδά που φέγγει ἀκόμα", Β. Γιαννίκος και Σία Ε.Ε., Αθήνα 1996.
- «Ο Καλλικάντζαρος στο χοιροσφοί»: Ανέκδοτο μόνόπρακτο του Νίκου Καστανιά.
- «Λαϊκό τραγούδι τῆς Ἰκαρίας για το κρασί» - «Ἡ τρυά» - «Κουβέντες στον Καφενέ» - «Γυναικο-κουβεντολόι» - «Πῶς μαηρέβγονται τα ψάρια»: Αλέξης Ι. Πουλιανός, Λαογραφικά

Ἰκαρίας. Τῆς στεριάς και τῆς θάλασσας, Τόμοι Α', Β', και Γ', Αθήνα 1976.

- «Ἡ ρίβα τῆς Λαγκάδας» - «Ἡ κατάρα τῆς ἀπαρηγμένης» - «Ἡ Καλούδα» - «Τραγούδια του Γάμου» - «Δίστιχα τῆς ἀγάπης» - «Ἡ ρίβα του Πορῆ» - «Τραγούδια τῆς τάβλας» - «Για τις θερμότητες τῆς Ἰκαρίας» (Γεωργίου Σκλάβου): Αλέξης Ι. Πουλιανός, Λαϊκά Τραγούδια τῆς Ἰκαρίας, Αθήνα 1964.
- «Ἡ Νέα Βαβυλώνα» - «Μιαν αυγίν εις τῆν γιστέρη»: Σώσα Μπερνή - Πλακίδα, Ασπάλαθο, Ἰκαριώτικο σατιρικό στίχοι, Αθήνα 1996.
- Ἱστορικές πληροφορίες για το νησί τῆς Ἰκαρίας πήραμε ἀπό βιβλία των Χαράλαμπου Παμφίλη, Νικολάου Τσαγκά, Ἰωάννου Μελά. Στῆν παράσταση ἀκούγονται ἐπίσης ορισμένα τραγούδια που δεν ἔχουν ἀκόμη καταγραφεί, καθώς και σκοποὶ ἀπό τῆ μουσική παράδοση του νησιού.

ΤΕΤΑΡΤΗ | ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΥΚΛΟΣ:
ΝΕΟΛΑΪΑ

ΞΥΛΙΝΑ ΣΠΑΘΙΑ

Ξεσάλωσαν μια ολοκληρωθ^η Θεσσαλονίκη,
μας χάρισαν μια χρυσή ματιά σαν *φρουτά*
και γέμισαν τα λιμάνια
φωτιές και λιωμένα παγωτά

Πέρασαν δυο χρόνια και τώρα τα
Ξύλινα Σπαθιά,
ετοίμασαν την Τροφή για τα Θηρία
Τα 4 πρώτα πιάτα είναι στη διάθεσή σας

Εσείς απλά αναμείξτε τη ΜΑΧΑΛΙΡΟΠΗΡΟΥΣΣΑ!

1993 Ο Παύλος Παυλίδης, βασικό μέλος του γρουπ «Μιαρά στη φωτιά», ο Βασίλης Γκουνταρούλης που παίζει synth, ο Πάνος Τόλιος drummer των «Απροσάρμωστων» του Π. Σιδηρόπουλου και ο Χρήστος Τσαπράζης με το μπάσο του, συναντιούνται στη Θεσσαλονίκη. Με διαφορετικό παρελθόν, στυλ και μουσικό ύψος ο καθένας, ενώνουν τις δυνάμεις τους για ένα κοινό παρόν και μέλλον. Η πόρτα άνοιξε και το παιχνίδι αρχίζει με **Ξύλινη Σπαθιά**.

«Η μουσική είναι αφορμή, ελπίζουμε και απόλαυση»

1996 Συναυλίες σε όλη την Ελλάδα. Το «Λιωμένο παγωτό» και η «Φωτιά στο λιμάνι», τα super hit της νεολογίας. Χρυσός δίσκος.

1997 Από τον Ιανουάριο και μέχρι τον Απρίλιο ηχογραφούν τον τρίτο τους δίσκο στη Θεσσαλονίκη. **2 Μαΐου** συναυλία στη Λευκωσία.

19 Μαΐου κυκλοφορεί το «Μια ματιά σα βροχή». Όλο το καλοκαίρι, κατά την αγαπημένη τους συνήθεια, οργάνωσαν την Ελλάδα, με αποκορύφωμα το Φεσβαλ Βύρωνα, όπου σπάνε κάθε ρεκόρ προσέλευσης (8.000) κόσμου.

9 Δεκεμβρίου, ύστερα από πρόσκληση του MTV, δίνουν συναυλία στο H.Q. club του Λονδίνου. Αυτή η συναυλία είναι διαφορετική, κάτι έχει αλλάξει.

Τη θέση του Παύλου Τόλιου στα drums έχει πάρει ο Τάκης Κανέλλος των Mode Pagal.

1998 16-17-18 Ιανουαρίου στο "Ρόδον" τρία sold out live. Τον Φεβρουάριο δύο εμφανίσεις στο "Μύλο" της Θεσσαλονίκης.

Μάιος. Δεύτερη αλλαγή στη σύνθεση των Ξυλινών Σπαθιών. Το Σωτήρη Κανέλλο (ο οποίος δυσκολεύεται να ακολουθηθεί το βαρύ συναυλιακό πρόγραμμα) διαδέχεται ο Γιάννης

«Ο κόσμος σε βοηθάει να πας πιο πάνω, αν έχεις κάπου να πας»

Την ίδια χρονιά ηχογραφούν το πρώτο τους album στην ανεξάρτητη εταιρεία της συμπτωτεύουσας Απο Κατο Records. Στίχοι και τραγούδι από τον Π. Παυλίδη, στη μουσική συμπράττουν και οι τέσσερις, τίτλος «*Θεσσαλονίκη*».

Η νέα εναλλακτική ροκ σκηνή δονείται με νέο ήχο, γεμάτο και προσωπικό. Το πρώτο live στην Αθήνα με 100 θεατές.

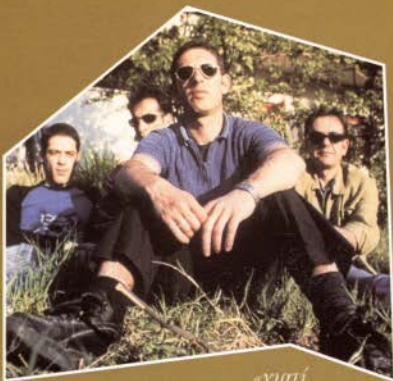
1994 Εμφανίσες σε clubs στο κέντρο και στην περιφέρεια. Το ακροατήριο πληθαίνει.

1995 Live στο Μύλο.

Το Φεβρουάριο ηχογραφούν το 2ο δίσκο τους «*Πέρα από τις πόλεις της Ασφάλτου*», για λογαριασμό της Virgin. Την πρώτη μέρα κυκλοφορίας στην Αθήνα οι πωλήσεις φτάνουν τα 2.000 αντίτυπα, αλλά ο δίσκος αποσύρεται γιατί το γρουπ μπλέκει σε δικαστική διαμάχη με την προηγούμενη εταιρεία του.

Το Νοέμβριο τα «*Ξύλινα Σπαθιά*» δικαιώνονται και ο δίσκος κυκλοφορεί ελεύθερα στην αγορά. «*Πέρα από τις πόλεις της Ασφάλτου*» και πέρα από τα αναμενόμενα, οι πωλήσεις, οι ραδιοφωνικές μεταδόσεις, το fun(?) club...

Μήτσης. Εν τω μεταξύ ο δίσκος «*Πέρα από τις πόλεις της Ασφάλτου*» ετοιμάζεται να γίνει πλατινένιος, ενώ ο τελευταίος «*Μια ματιά σα βροχή*» χρυσός.

«γιατί ο δρόμος είναι χίλια και ένα παραμύθια, είναι το σπίτι μας, δεν έχει τέλος...»

ΚΥΚΛΟΣ: ΑΦΙΕΡΩΜΑΤΑ

ΠΕΜΠΤΗ 2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ο ΒΥΡΩΝΑΣ
ΤΙΜΑ ΤΟ

Μίλη
θεοδώρακη

«Το Τραγούδι του νεκρού αδελφού»

Λαϊκή Όπερα

Σκηνοθεσία: **ΘΑΝΑΣΗ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ**
Σκηνικό - Κουστούμια: **ΤΟΤΑ ΠΡΙΣΤΑ**
Χορογραφίες: **ΜΑΡΙΑ ΑΛΒΑΝΟΥ**
Διεύθυνση Ορχήστρας: **ΤΑΣΟΣ ΚΑΡΑΚΑΤΣΑΝΗΣ**

Βοηθός Σκηνοθέτη: **ΑΡΙΩΝ ΠΙΝΩ**
Εκμάθηση Τραγουδιών: **ΧΡΥΣΑ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΥ**

Λαϊκός Τραγουδιστής

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ

ΠΑΙΖΟΥΝ

ΛΗΔΑ ΠΡΩΤΟΨΑΛΤΗ	Μάνα Ανδρέα - Παύλου
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗΣ	Τυφλός
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΜΕΝΤΗΣ	Κύριος Στεφάνου
ΠΑΥΛΟΣ ΟΡΚΟΠΟΥΛΟΣ	Ανδρέας
ΝΙΚΗ ΧΑΝΤΖΙΑΔΟΥ	Μάνα Ισμήνης
ΕΥΔΟΚΙΑ ΣΟΥΒΑΤΖΗ	Μάνα Νικολιού
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ	Κύριος Χαραλάμπος - Γρηγόρης
ΑΝΤΩΝΗΣ ΤΑΜΒΑΚΑΣ	Παύλος
ΠΑΝΝΗΣ ΚΟΤΣΑΡΙΝΗΣ	Χάρος
ΜΙΝΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ	Τάσια
ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ	Τάκης
ΜΑΡΙΑΙΤΑ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ	Ισμήνη
ΑΡΙΩΝ ΠΙΝΩ	Ο Επικεφαλής
Η μικρή ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΠΟΥΡΑΝ	Στο ρόλο του Ήλιου
Στο ρόλο της Γυναίκας	ΜΑΡΙΑ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ΧΟΡΕΥΟΥΝ

ΕΙΡΗΝΗ ΡΑΠΤΗ - ΣΙΜΩΝ ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ - ΜΙΧΑΗΛΣ ΤΟΠΚΑΡΑΣ

Συμμετέχουν τα μέλη του Φωνητικού συνόλου «Αφρός»
που Διευθύνει η **Χρύσα Αποστολάτου**

Δημήτρης Βεργάδος - Ευτυχία Γεωργακοπούλου - Βασίλης Πουλιάκος
Εύη Παπαγεωργίου - Χριστίνα Φρονίστα - Σπύρος Φλώκος - Νίκος Ψαριανός

ΛΑΪΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Μπουζούκι
ΛΑΚΗΣ ΚΑΡΝΕΖΗΣ	Μπουζούκι
ΚΥΠΡΑΙΟΥ ΣΤΕΛΛΑ	Κιθάρα
ΧΑΤΖΗΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΤΟΝΑ	Τσέλο
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΧΑΛΜΟΥΚΗΣ	Μπάσο
ΤΟΥΛΙΑΤΟΣ ΝΙΚΟΣ	Ντραμς

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΥ ΑΔΕΡΦΟΥ έχει παιχτεί άλλες δύο φορές στο παρελθόν: Η πρώτη ήταν το 1962 στο θέατρο Καλουτά, από το Λαϊκό Θέατρο του Μάνου Κατράκη, σε σκηνοθεσία Πέλου Κατσέλη, με το Γρηγόρη Μπιθικώτση στο ρόλο του Τραγουδιστή, τη Δέσποινα Μπεμπεδέλη στο ρόλο της γυναίκας και τη Βέρα Ζαβιτσιάνου στο ρόλο της Ισμήνης. Το δεύτερο ανέβασμα έγινε το 1980 στο καλοκαιρινό «Αθήναιον», σε σκηνοθεσία του Αλέξη Σολωμού, με το Γιώργο Νταλάρα στο ρόλο του τραγουδιστή και την Ελένη Ζαφειρίου, το Νότη Περγιάλη, τη Μαργαρίτα Ζορμπολά και τον Γιάννη Κούτρα.

Στο τωρινό ανέβασμα η σκηνοθεσία είναι του Θανάση Παπαγεωργίου, το ρόλο του Τραγουδιστή θα ερμηνεύσει ο Δημήτρης Μητροπάνος και της μνάας η Λήδα Πρωτοψάλτη. Ας σημειωθεί ότι θα είναι η πρώτη φορά μετά από χρόνια που θα ξαναβρεθούν μαζί στη σκηνή σε έργο του Μίκη Θεοδωράκη δύο από τους μεγαλύτερους ερμηνευτές των έργων του, ο Κώστας Παπαδόπουλος και ο Λάκης Καρνέζης, που ήταν και οι πρώτοι διδάξαντες στο «Νεκρό αδελφό» το 1962.

Το Φεστιβάλ Ολυμπίας αποφάσισε το ανέβασμα αυτού του έργου του Μίκη Θεοδωράκη θέλοντας να τιμήσει το μεγάλο μας μουσικό για τη συνολική του προσφορά στον Πολιτισμό. Το Μίκη Θεοδωράκη τιμά απόψε και το Φεστιβάλ Δήμου Βύρωνα «στη σκιά των Βράχων '99».

ΚΥΚΛΟΣ: ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΑΜΠΛΟ ΝΕΡΟΥΝΤΑ

ΜΟΥΣΙΚΗ - ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

*«Έρθα για να τραγουδήσω
και να τραγουδήσεις μαζί μου»*

Μουσική & τραγούδι:	Νατάσα Δίπλα
Κρουστά:	Κυριάκος Κανελλής
Ηθοποιός Α:	Χάρης Αρώνης
Ηθοποιός Β:	Πηνελόπη Γαρουφαλίου
Ηθοποιός Γ:	Γιάννος Περλέγκας
Επιλογή ποιημάτων:	Νατάσα Δίπλα
Κείμενα:	Βασίλης Κολοβός

Νατάσα Δίπλα

Γεννήθηκε στη Βέροια. Μεγάλωσε στην Πάτρα, όπου και σπούδασε πιάνο, διεύθυνση μπάντας και ανώτερα θεωρητικά. Τα δύο τελευταία χρόνια ζει και εργάζεται στην Αθήνα ως καθηγήτρια μουσικής, ενώ παράλληλα τελείωσε τις σπουδές της στα κρουστά συμφωνικής ορχήστρας. Κεντρικός άξονας των παραστάσεών της είναι η σύμπραξη του θεατρικού λόγου πάνω σε δικά της μουσικά μονοπάτια, καθώς επίσης και η αυτοσχεδιαζόμενη μουσική με κρουστά. Έχει συνεργαστεί με το ΔΗ.Π.Ε.ΘΕ Πάτρας και παρουσιάζει δουλειές της στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις.

Κυριάκος Κανελλής

Γεννήθηκε στη Σπάρτη. Από πολύ νωρίς του κέντρισαν το ενδιαφέρον οι πολλαπλοί φυσικοί ήχοι των κρουστών, καθώς επίσης και οι ήχοι από την ελληνική λαϊκή παράδοση. Έτσι άρχισε να ασχολείται με τα παραδοσιακά κρουστά τόσο της Ελλάδας, όσο και άλλων χωρών. Συμμετέχει σε συναυλίες παραδοσιακής, έντεχνης, αλλά και πειραματικής μουσικής. Είναι φοιτητής στο Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Συνδιοργάνωση:

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΒΥΡΩΝΑ

Στον Παμπλο Περρόντα

Καθυκορημένη άνοιξη σ' έστω κι αν είσαι δούλη

Πάμπλο
Παμπλο Περρόντα
άδελφέ μου
άδελφέ κι κόρη

το γράμμα με μέλορες δόν λήξαβα -
πολλά σίδερα πάσαν κι τύχη
για να μιν άντα μίσση κι χέρια μας.

Δόν Έρρον πως κι χέρια μας σιάβον κώλω άν' κι σίδερα
Δόν Έρρον πως οι δίχως μας άναλέσση πάνω άν' κι σίδερα
Δόν Έρρον πως για μας σίδερα δόν επάρσση.

Άβες δε μογάρον άνεμο, πάνω άν' τις πολείες, μες ός τις νύχτες
χιλών άν' νύχτα κι δύο καρτίρια τις καρτίρια μας.

*Όταν τό γάδι τις σιωπής φάνον πιο πάνω άν' τις όλεές
άνεμο κι βροχιά άνοιχτα οι σμαίτες των δίχως ός
κι ό παλαμιά τις άγός ός.

Άβ νύχτα φουώνται άν' λιτο άναρνα άν' των ιμπίανων.

*Όταν σιωπάς τις πόρτα με τό φως
εμπρόσθια κι με χέρια άνοιχτά ένα καρτάβουρο
εμπρόσθια, κι τις όπορφα των κιάβαση τις
όταν κι έλάμψη με σιωπής τις πόρτα με
όσο με βροχιά ός τό γνύστο τις όπορφα τις.

C: εύχαριστώ.

Νο και Παμπλο

ήρθαμε δόν κόσμο για να πράξουμε
κι για να πράξουμε κι ός άμμο μαζί μας.

Τό φως τις ζούκας άν' κι μια είναι πράσινο άν' λιτάκι άσμένι
άν δόν τό όρμε διά φλωζύνα ό κόσμος. Άβ πάρα ένο
λίτο άλταριό κι ένο όλο ποίημα. Τό λι ή γωνία των μαλιών
άσπράφτι πάνω άν' των όγεία. Σειά ός.

*Όσο δαμαλάς ή κρήνη μας.
Άβ κρήνη μας συνεχιστόν πηγύ πριν άρχισή.
Άβ κρήνη μας συνεχιστέλα όπν λεγώνται.

Γενί ός άδελφέ με με τό μαύρα μαλιά τέ άποτρέπτον τό μαύρο.
Άβ ός ό γη κι ά συναντιόματε δόν κόσμο.

Άβ τό λο ποίημα τό όλεία με δίχως ός
όπως όλείστε μια κάρτα προσχημακή με θαλασσογραφία
όπως όλείστε τις καρτιά μας μέρα νύχτα ή πίστι τις δημοκρατίας.

Γενί ός άδελφέ με.
ήρθαμε δόν κόσμο για να πράξουμε
κι για να πράξουμε κι ός άμμο μαζί μας.

Γιάννης Πιρρος

Ο Χάρης Αρώνης είναι Βυρωνιώτης. Αποφοίτησε από την δραματική σχολή του Γ. Μασαλλά. Σπούδασε μουσική και ασχολήθηκε με το χορό. Έχει συνεργαστεί στις παραστάσεις «Αντιγόνη» του Σοφοκλή, ΔΗΠΕΘΕ Καλαμάτας, σε μια σειρά εκδηλώσεων - αφιερωμάτων στο Γ. Ρίσο «Διο άρχοντες απ' τη Βερόνα» του Σιζιηρη, ΔΗΠΕΘΕ Βορείου Αιγαίου, «Ρινόκερος» του Ιονάσκο στο Εθνικό Θέατρο, «Άλεξής Ζορμπάς» του Ν. Καζαντζάκη ΔΗΠΘΕ Ρούμμελης, «Αχαρνής» του Αριστοφάνη στο Ανοικτό Θέατρο, «Πολύχρυσος κύκλος» του Μάριου Ύδα, στο θέατρο «Κνωσός», «Ρήγος Βελεστινλής» με το θέατρο Καισαριανής και φέτος στο αφιέρωμα για το Νίκο Καββαδία. Δύο χρόνια τώρα συνεργάζεται με το Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Βύρωνα κι έχει διδάξει 9 παραστάσεις στα παιδιά σχολείων του Βύρωνα για το Παιδικό Φεστιβάλ.

Ο Γιάννης Περλέγκας, αριστούχος μαθητής της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου, γιος του πρόωρα και άδικα χαμένου ηθοποιού Τίμου Περλέγκα. Σπούδασε Μουσική και έγραψε την πρώτη ποιητική συλλογή του, είναι μόνο 19 ετών. Αποψή είναι η πρώτη του εμφάνιση στο θέατρο.

Πάμπλο Νερούντα

(ψευδώνυμο του Νεφταλί Ρικάρντο Ρέγιες Μπαζουάλτο)

Γεννήθηκε το 1904 και πέθανε το 1973 στη Χιλή. Γιος σιδηροδρομικού υπαλλήλου. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο του Σαντάγο. Το 1923 εκδόθηκε η πρώτη του ποιητική συλλογή, με τίτλο *«Το βιβλίο του λυκόφωτος»*. Η μελαγχολία και η μοναξιά χαρακτηρίζουν τη συλλογή *«Είκοσι ερωτικά ποιήματα κι ένα απελευθερωμένο τραγούδι»* και τα ποιήματά του, που έγραψε στα 1925-35, όπως το *«Διαμομή στη Γη»*.

Από το 1934 ως το 1937 ήταν διπλωμάτης στην Ισπανία. Ο αντιφασιστικός αγώνας του ισπανικού λαού, στον οποίο πήρε μέρος, το 1936-1937, αποτέλεσε την αρχή ενός νέου σταδίου στο ποιητικό του έργο. Με την ποιητική συλλογή του *«Ισπανία στην καρδιά»* έγινε ο βάρδος ενός λαού που αγωνιζόταν για την ελευθερία του και κήρυκα της ανθρώπινης αλληλεγγύης.

Από το 1941 ως το 1944 ήταν πρόξενος της Χιλής στο Μεξικό, όπου έγραψε *«Δύο Τραγούδια αγάπης για το Στάλινγκραντ»*.

Μέλος του Κ.Κ. Χιλής από το 1945. Εκλέχτηκε μέλος της Κεντρικής Επιτροπής το 1958 και το 1945 μέλος της Γερουσίας, οπότε αρχίζουν και οι διώξεις, γιατί αποκάλυψε την αντιδραστική πολιτική του προέδρου της Χιλής Γκαμπριέλ Γκονζάλες Βιντέλα.

Το 1948, ενώ ζούσε στην παρανομία, τελείωσε το έργο *«Γενικό Άσμα»* (Canto General) που εκδόθηκε το 1950, επικό ποίημα για τη Λατινική Αμερική. Το έργο αυτό

διακρίνεται για τη δύναμη του λυρικού του στίχου και την πρωτοτυπία της ποιητικής του γλώσσας. Από το 1949 ως το 1952 έζησε ως πολιτικός εξόριστος, ταξιδεύοντας στην Ευρώπη και την Ασία. Φλογερός υποστηρικτής του κινήματος ειρήνης, έγινε μέλος του Παγκόσμιου Συμβουλίου της Ειρήνης (1950). Επισκέφτηκε επανειλημμένα την ΕΣΣΔ. Τις εμπειρίες αυτής της περιόδου της ζωής του κατέγραψε στο λυρικό ημερολόγιό του *«Τα αμπέλια και ο άνεμος»*. Το αυξανόμενο ενδιαφέρον του για τη φιλοσοφική ερμηνεία της πραγματικότητας αντανακλάται καθαρά στα έργα που έγραψε μεταξύ 1954-57 *«Ωδές στα πατροπαρόδοτα»* και στο βιβλίο *«Εστραβαγκάριο»*, που περιέχει λυρικά και γκροτέσκα ποιήματα.

Οι συλλογές που ακολούθησαν: *«Θαλασσινά ταξίδια και επιστροφές»*, *«Έκαστο σονέτα για την αγάπη»*, *«Οι πέτρες της Χιλής»*, *«Τελετουργικά τραγούδια»*, *«Η συντέλεια του κόσμου»*, όπως και το αυτοβιογραφικό ποίημα *«Μνημείο στο Μαύρο Νησί»* δείχνουν τη διεύρυνση του ποιητικού πεδίου του.

Ο Νερούντα έγραψε ακόμα ένα βιβλίο με θεατρικά σκετς, με τίτλο *«Ταξίδια»* (1955), όπως και δοκίμια, κριτικές και άρθρα. Το έργο του *«Τραγούδι σε έναν Άβλο»* (1960) είναι αφιερωμένο στην κουβανική επανάσταση. Η ποιήσή του είναι βαθιά πρωτότυπη, χαρακτηρίζεται από ελεύθερο στίχο, ευλύγιστο ρυθμό και συνειρμική εικονοπλασία. Η ποιήσή του, που ακολουθεί τις αρχές του σοσιαλιστικού ρεαλισμού, άσκησε σημαντική επίδραση στην ποίηση πολλών χωρών.

Τιμήθηκε με το Διεθνές Βραβείο Ειρήνης (1950), με το Βραβείο Λένιν *«για την εδραίωση της ειρήνης ανάμεσα στους λαούς»* (1953) και με το Βραβείο Νόμπελ λογοτεχνίας (1971).

Θ Ε Α Τ Ρ Ο Τ Ε Χ Ν Η Σ
Κ Α Ρ Ο Λ Ο Σ Κ Ο Υ Ν

ΕΥΡΙΠΙΔΗ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΔΥΛΙΔΙ

Μετάφραση	ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΖΕΝΑΚΟΣ
Σκηνοθεσία	ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΝΗΣ
Σκηνικό-Κοστούμια	ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΤΖΟΥΡΑΚΗΣ
Μουσική	ΧΡΗΣΤΟΣ ΛΕΟΝΤΗΣ
Χορογραφία	SUZANA ABIGADOR
Μουσική Διδασκαλία	ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΤΣΑΛΑΧΟΥΡΗΣ

ΔΙΑΝΟΜΗ

Αγαμέμνων	ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΛΗΣ
Πρεσβύτες	ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΓΑΪΤΗΣ
Μενέλαος	ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΑΡΑΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Άγγελος	ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Κλυταιμνήστρα	ΜΑΡΙΑ ΣΚΟΥΝΤΖΟΥ
Ιφιγένεια	ΚΑΤΙΑ ΓΕΡΟΥ
Αχιλλέας	ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗΣ

Χορός

Γιάνα Μαλακατέ, Στέλλα Νικολοθανάση, Ευδοκία Στατήρη, Ραλλού Μικαλοπούλου,
 Άντρη Θεοδότου, Τζίνα Θλιβέρη, Άννα Κουτσαφτική, Μάγδα Πένσου, Πηνελόπη Μαρκοπούλου,
 Μαρκέλλα Δουζενάκη, Νικολίνα Μουσίμη, Μίρκα Κρεστενίτη, Στεφανία Πόντζη, Μαρία Μιλαίτη,
 Ματίνα Νικολάου, Ηλέκτρα Νικολούζου, Ιωάννα Παπαδάκη, Ευανθία Παπάρα.

Λύρα: ROSS DALY
 Κρουστά: AMIN alla GABO

Ο Ευριπίδης των νεωτερισμών και της αμφισβήτησης. Η μυθική παράδοση δεν είναι μόνο «ιερή ιστορία». Είναι μια πρόκληση για αναμέτρηση με τη δική του και τη δική μας αλήθεια. Ο Ευριπίδης ανατέμνει την εξουσία.

Παρουσιάζει τους εκπροσώπους της μπλεγμένους μέσα στα δίκτυα που οι ίδιοι ύφαναν, επικίνδυνoi μέσα στη γελοία φιλοδοξία τους, θυσιάζοντας ένα αθώο ανθρώπινο πλάσμα για «εθνικούς σκοπούς»: την καταστροφή ενός άλλου λαού και ενός πολιτισμού. Η θυσία της Ιφιγένειας πυροδοτεί την καταστροφή ολόκληρης της Τροίας και του πολιτισμού της. Και η καταστροφή αυτή κλείνει με τη δολοφονία ενός παιδιού πάλι, του Αστυάνακτα. Με την πικρή πείρα που έχουμε συσσωρεύσει στο τέλος του 20ού αιώνα μπορούμε να κατανοήσουμε την αγωνία ενός εξόριστου Ευριπίδη που γράφει κρίνοντας την εξουσία που οδήγησε στην παρακμή την αθηναϊκή δημοκρατία.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΝΗΣ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

Η «Ιφιγένεια εν Αυλίδι» είναι ένα από τα τελευταία έργα που έγραψε ο Ευριπίδης (485-406 π.Χ.). Φαίνεται ότι ο ποιητής τη συνέθεσε στη Μακεδονία, όπου, πικραμένος από την αποδοκιμασία που του περιέβαλλε στην Αθήνα, είχε καταφύγει προσκεκλημένος του βασιλιά της Αρχαίου, όπως και άλλοι διαπρεπείς λόγιοι και καλλιτέχνες και όπου έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Το έργο πρωτοπαρουσιάστηκε στην Αθήνα μετά το θάνατο του Ευριπίδη από το γιο του, που λεγόταν κι αυτός Ευριπίδης και χάρισε στον ποιητή μια ακόμη νίκη, μεταθανάτια, κοντά στις λιγοστές που είχε κερδίσει εν ζωή.

Ο Ευριπίδης άφησε το έργο ημιτελές. Στο κείμενό του, όπως σώζεται ως τις μέρες μας, υπάρχουν πολλές ξένες επεμβάσεις οφειλόμενες πιθανώς τόσο στο γιο Ευριπίδη όσο και σε άλλα χέρια, μερικά πολύ κατοπινότερα: είναι σχεδόν βέβαιο ότι η τελική σκηνή που βλέπουμε σήμερα δεν είναι εκείνη που έγραψε ο Ευριπίδης, ενώ επίσης το έργο μας έχει παραδοθεί με δυο προλόγους.

Ο μύθος της Ιφιγένειας είχε εμπνεύσει και τους δυο άλλους μεγάλους τραγικούς, τον Αισχύλο και τον Σοφοκλή (των οποίων τα σχετικά έργα έχουν χαθεί), αλλά απ' όσα μας επιτρέπει η παράδοση να εικάσουμε, καθώς και από τη μελέτη του ίδιου του έργου, είναι πιθανό ότι ο μύθος αυτός στα χέρια του Ευριπίδη γνώρισε την πιο πρωτότυπη μεταχείριση. Η υπόθεση του έργου στρέφεται γύρω από τη θυσία της Ιφιγένειας στην Αυλίδα, την οποία απαιτεί η Άρτεμις (όπως αποφαινεται ο μόντης Κάλαχος), για να επιτρέψει στον εκεί αγκυροβολημένο στόλο των Ελλήνων να αποπλεύσει για την Τροία. Ο Αγαμέμνων, βασιλιάς των Μυκηνών και αρχηγός της εκστρατευτικής δύναμης των Ελλήνων, πατέρας της Ιφιγένειας, έχει καλέσει την κόρη του να έρθει από τις Μυκήνες στην Αυλίδα με το πρόσχημα ότι θα την παντρεύει με τον Αχιλλέα, αλλά στην πραγματικότητα για να ικανοποιήσει την επιθυμία της θεάς. Εδώ αρχίζει η «Ιφιγένεια εν Αυλίδι».

Δυνατό, ζωηρό, περιπαθές και συγκινητικό, το έργο είναι δομημένο πάνω σε μια σειρά στέρεα δραματικά μοτίβα που συγκρούονται δυναμικά μεταξύ τους,

συχνά μέσα στον ίδιο ήρωα, σε όλους σχεδόν τους ήρωες: το κυριότερο χαρακτηριστικό της «Ιφιγένειας εν Αυλίδι» είναι οι πολλές -και ακραίες- μεταπτώσεις στη συμπεριφορά των προσώπων. Σε τόση έκταση και σε τόσο βάθος το φαινόμενο δεν συναντιέται σε καμία άλλη τραγωδία. Φιλόδοξος αλλά αδύναμος ο Αγαμέμνων ανακτά το θάρρος και την αποφασιστικότητα του στην πορεία του έργου, για να περιπέσει πάλι αργότερα σε οικτρή ενδοτικότητα. Ο ανάλγητος Μενέλαος μεταβάλλεται από τη μια στιγμή στην άλλη σε συμπονετικό αδελφό. Ο Αχιλλέας λησμονεί τα παράπονά του για την καθυστέρηση του απόπλου, μόλις του δίνεται η ευκαιρία να εκδηλώσει τον χαρακτήρα του. Αλλά η εντυπωσιακότερη αλλαγή παρατηρείται στην ίδια την Ιφιγένεια: απλή παιδούλα στην αρχή, που εκλιπαρεί για τη ζωή της, γίνεται κατόπιν ώριμη ηρωίδα που βλέπει τη θυσία της σαν ύψιστη προσφορά για τη σωτηρία της πατρίδας της και της οικογένειάς της και τη δέχεται με υπερηφάνεια και γενναίοψυχία.

Αντιθετικά σταθερό δραματικό σημείο απέναντι στις συνεχείς αυτές ανατροπές στέκει η Κλυταιμνήστρα, αυθεντική τραγική μορφή, που πασιχίζει μάτια να αποτρέψει τη φρικτή μοίρα της κόρης της, παρεμβάλλοντας στις προσπάθειές της ακόμη και δυσοίωνες νύξεις για την τρομερή εκδίκηση που θα επιφυλάξει στο σύζυγό της Αγαμέμνονα κάμποσα χρόνια αργότερα.

Θαυμαστή ισορροπία στηρίζει το γενικό φόντο που πάνω του ξετυλιγνεται αυτές οι αντιφάσεις και που είναι κι αυτό μια αντίφαση: ανάμεσα στην αβρή κοριτσίστικη παρουσία της Ιφιγένειας και στην τραχιά πραγματικότητα του ανυπόμονου στρατού. Στην αντιστατική αντιπαράθεση αυτών των δύο κόσμων οφείλει ίσως το έργο την αδιάπτωτα φορτισμένη ατμόσφαιρά του, όπου το ενδιαφέρον δεν απολείπει ούτε στιγμή. Οι συναρπαστικές σκηνές ακολουθούν ακατάπαυστα η μια την άλλη, καθώς το δράμα, μέσα από διαδοχικές κορυφώσεις, οδεύει προς τη λύση του. Η λύση αυτή περιλαμβάνει, αν και έμμεσα, την προσφιλή στον Ευριπίδη χρήση του από μηχανής θεού, αλλά καταπαρνεί αποτελεσματικά το εξεγερμένο αίσθημα του θεατή.

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΛΥΡΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Από το Σωματείο
ΛΥΡΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Επιμέλεια: **ΝΙΝΑ ΓΙΑΝΝΙΔΗ**
Παρουσίαση: **ΣΟΦΙΑ ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ**

Ε Ρ Γ Α
ΠΟΥΤΣΙΝΙ, ΤΣΙΛΕΑ, ΜΠΟΪΤΟ, ΜΑΣΚΑΝΙ
ΓΚΕΡΣΟΥΪΝ, ΛΕΧΑΡ, ΚΑΛΜΑΝ

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ:

Παύλος ΡΑΠΤΗΣ τενόρος
Τζόαν ΚΑΡΒΕΛΑ υψίφωνος
Φιλίτσα ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ μεσόφωνος
Αλεξάνδρα ΜΑΤΘΑΙΟΥΔΑΚΗ υψίφωνος
Χρυσάνθη ΒΕΛΟΥΔΑΚΗ υψίφωνος
Νίκος ΤΣΑΟΥΣΗΣ τενόρος
Νίνα ΛΟΤΣΑΡΗ υψίφωνος

Στο πιάνο

Χρύσανθος **ΑΛΙΣΑΦΗΣ**
Πλωτίνος **ΜΙΚΡΟΜΑΤΗΣ**

ΤΟ ΛΥΡΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΟΝ 206 ΑΙΩΝΑ

Οι κοινωνικές ανακατατάξεις που δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα, συνεισέφεραν στην παγκόσμια πολέμια και όχι μόνον, επηρέασαν βαθύτατα όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας, αποκλύπτοντας νέα πεδία φιλοσοφικών προβληματισμών και έρευνας.

Η τέχνη, και ιδιαίτερα η μουσική, ήταν φυσικό να δεχτεί την επίδραση της ανήσυχης αυτής εποχής εις τρόπον ώστε να δημιουργηθούν καινούργιες αισθητικές στον τομέα της σύνθεσης, τόσο στην οργανική μουσική όσο και στο λυρικό τραγούδι.

Στο λυρικό θέατρο η επανάσταση αυτή ξεκίνησε κυρίως από την Ιταλία με έργα διαφόρων νέων συνθετών, που έθεσαν τις βάσεις της αισθητικής του βερισμού. Ο βερισμός (από τη λέξη βεριτά, που θα πει αληθινό) είναι στη μουσική ό,τι ο νατουραλισμός στη λογοτεχνία. Σύμφωνα με τη σχολή βερισμού, ο καλλιτέχνης αποδίδει την πραγματικότητα ακόμη και στην πιο ρεαλιστική, την πιο σκληρή μορφή της.

Κυριότερος εκπρόσωπος του βερισμού στην Ιταλία είναι ο Τζάκομο Πουτσίνι (1858-1924). Οι όπερές του, που έγιναν παγκόσμια επιτυχία, είναι οι *Μπόε, Μπατερφλάι, Τόσκα, Τουραντώ* κ.ά. Πολλοί άλλοι ακολούθησαν τον τρόπο γραφής του Πουτσίνι, όπως ο Αρρίγκο Μπόιτο (1842-1918), Φραντσέσκο Ταλιέο (1866-1950).

Η επανάσταση αυτή στη λυρική μουσική επεξετάθη σε όλες τις χώρες της Ευρώπης. Στη Γαλλία με τον Κλωντ Ντεμπουσύ (1862-1918), στην Τσεχοσλοβακία τους Ντβόρζακ (1841-1904) και Γιάντσεκ (1854-1928) και τη Σοβιετική Ένωση με τους Σεργκέι Προκόφιεβ (1891-1953), Ντιμίτρι Σοστακόβιτς (1906-1975) και Ιγκόρ Στραβίνσκι (1882-1971).

Στη Γερμανία, το τέλος του γερμανικού ρομαντισμού σηματοδεύτηκε από μια εξέκρουση μουσική φυσιογνωμία, τον Ρίχαρντ Στράους (1854-1949), με πολλές ενδιαφέρουσες όπερες, ενώ στην Αμερική η τζαζ, που είναι ένα κράμα μεταξύ των μπλουζ και των σπιρίτσουαλς των μαύρων, βρήκε τον τέλει εκφραστή της στο πρόσωπο του Τζωρτζ Γκέροουιν (1898-1937), με τη νηγερική όπερα "Πόργκι και Μπες".

Στην Ελλάδα με τον Μανώλη Καλομοίρη (1883-1962) ξεκίνησε η δημιουργία της εθνικής ελληνικής μουσικής, που μεταλαμπαδεύτηκε αργότερα σε όλους τους νεότερους Έλληνες συνθέτες.

Η βιεννέζικη όπερέτα με τον Γιόχαν Στράους άρχισε να κυριαρχεί στη Βιέννη και στον 20ό αιώνα, με τον Ούγγρο Φραντς Λέχαρ (1870-1948) και τον επίσης Ούγγρο Έμμεριχ Κάλμαν (1882-1953).

Λόγω του περιορισμένου για την εκδήλωση αυτή χρόνου, η "Λυρική Εκφραση" έκανε μια αυστηρή επιλογή των καλύτερων λυρικών έργων που έχουν γραφτεί τον 20ό αιώνα, σε συνδυασμό με τη χρησιμοποίηση διακεκριμένων τραγουδιστών, τόσο στην Ελλάδα όσο και το Εξωτερικό.

Σοφία Θεοφάνους
Μουσικοκριτικός

Πάικος Βάπτης

Φίλιππα Κωνσταντινίδου

Χρυσάνθη Βελουδάκη

Νίνα Λοσαράκη

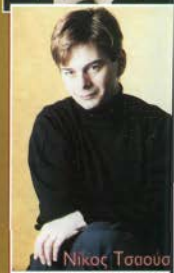
Χαρίσανθος Αλισόφης

Τζένη Καρβέλα

Αλεξάνδρα Μανουσιουδάκη

Νίκος Τσούρος

Πλωτίνος Μικρομάνης

ΔΕΥΤΕΡΑ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΥΚΛΟΣ: ΜΟΡΦΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

ΜΑΡΙΑ ΦΑΡΑΝΤΟΥΡΗ
ΕΛΛΗ ΠΑΣΠΑΛΑ
ΣΑΒΙΝΑ ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ

*Μουσικές
του
Κόσμου*

© ΒΥΡΩΝΑΣ ΤΙΜΑ ΤΗ
ΜΑΡΙΑ ΦΑΡΑΝΤΟΥΡΗ

Από την παιδική της ηλικία το τραγούδι υπήρξε γι' αυτήν αγαπημένη ασχολία και εσωτερική ανάγκη. Η έφεσή της σ' αυτό την οδήγησε λίγο αργότερα -κατά την εφηβεία της- να γίνει μέλος της κορβιδίας του *Σύλλογου Φίλων της Ελληνικής Μουσικής*. Χάρη στην πλούσια, κοντράτο φωνή της έγινε γρήγορα σολίστ. Στο βιβλίο της για το Μίκη Θεοδωράκη η μουσική και συγγραφέας Γκαϊήλ Χολστ έγραψε για τη φωνή της Μαρίας: *«Η Φραντσέσκα είναι το κάτι άλλο. Δεν είναι απλά μια μεγάλη φωνή. Είναι έξω από ρομαντικές αισθησιασμούς, ενώ συγκρώνει ενώ απολύτα συναισθηματική. Μπορεί να συγκινηθεί χωρίς να προκαλεί. Ζεστή, βαθιά και θλιβκή»*. Σ' αυτό τον Σύλλογο την άκουσε ο Μίκης Θεοδωράκης, στα 16 της, να τραγουδά ένα δικό του τραγούδι, τον *«Καρμά»*. Ήταν τόσο βαθιά η εντύπωση που του προκάλεσε η νεαρή τραγουδίστρια, ώστε της είπε: *«Εσύ θα γίνει η ήρωίδα μου»*.

Μια παρόμοια εικόνα δίνει μερικά χρόνια αργότερα στο βιβλίο του *«Η Μέλισσα και ο Αρχιτέκτονας»* ο Φρανσουά Μπερνάν. Ο Γάλλος Πρόεδρος καταγράφοντας τις εντυπώσεις του από συναυλία του Θεοδωράκη, αναφέρει: *«Η Μαρία, Ισραηλίτη με το ανατολικό φόνεμά της, περιφρονώντας τις σκηνικές πόζες, όρθια, με τα μπράτσα κολημένα πάνω στο κορμί, με το δεξί μονάχα χέρι ν' ακολουθεί το ρυθμό, κυριάρχουσε με την κοντράτο φωνή της πάνω από την ορχήστρα. Έτσι φαντάζομαι την Ήρα, δυνατή, αγνή και άρτυτη»*.

Στο πλευρό του Μίκη Θεοδωράκη, η Μαρία Φαραντούρη έκανε γνωστούς στο ελληνικό κοινό τους μεγάλους Έλληνες ποιητές Σαφέρι, Ελύτη, κ.ά. Αυτό το μουσικό - πολιτιστικό κίνημα αναπτύχθηκε μέχρι το στρατιωτικό πραξικόπημα του '67. Με την εγκαθίδρυση της δικτατορίας η μουσική του Θεοδωράκη απαγορεύθηκε, ο ίδιος συνελήφθη και η Μαρία έφυγε για το Παρίσι. Μόνη με την ορχήστρα της έγινε σύμβολο αντίστασης και ελπίδας διότις κλιμάκων συναυλιών στην Ευρώπη και την Αμερική και κράτησε ζωντανή τη μουσική του Μίκη με ηχογραφήσεις, που ακούγονταν από το BBC και τη Deutsche Welle. Ο διεθνής τύπος την ονόμασε «Τζόαν Μπαϊτζ της Μεσογείου» και της αφιέρωσε διδουραμβικές κριτικές. Με την πτώση της κυβέρνησης ο Μίκης και η Μαρία επέστρεψαν στην Ελλάδα, όπου έδωσαν μεγάλες στιγμές στο Ελληνικό κοινό, μετά από επτά χρόνια καταπίεσης. Πενήντα κλιμάκων ήταν μόνο όσοι παρακολούθησαν το *«Canto General»* στο Στάδιο Καραϊσκάκη. Ένα έργο που η Μαρία αφρόγασε με την ερμηνεία της, όπως και τα εξίσου κορυφαία έργα του συνθέτη *«Κατάσταση Πολιορκίας»*, *«Μαυνοκάουζεν»*, *«Romancero Gitano»*, *«Μυθιστόρημα»*, *«Ένας Ομηρος»* γραμμένα γι' αυτήν.

Πάντα πιστή στο δρόμο που είχε χαράξει έως τότε, η Μαρία άρχισε να ανοίγει το ρεπερτόριό της μετά το 1976. Ο δίσκος της *«Τραγούδια Διαμαρτυρίας»* γίνεται χρυσός. Μελέτα τραγουδία του Μπερτολντ Μπρεχτ και δίνει παραστάσεις στη Γερμανία και την Ελλάδα με τον κορυφαίο ηθοποιό του «Berliner Ensemble» Έκερχαρτ Σαλ. Την ίδια εποχή ο άλλος μεγάλος Έλληνας συνθέτης, ο Μάνος Χατζιδάκις, της εμπιστεύεται νέα έργα που κι εκείνη δίνει απορρήμιλλες ερμηνείες σηματοδοτώντας με τη

φωνή της την *«Εποχή της Μελασάνθης»* και τα *«Παράλογα»*. Με συνειδητές επιλογές η Μαρία Φαραντούρη πέτυχε από νωρίς να έχει καλλιτεχνική αυτονομία, ως μια αυτόφωτη καλλιτεχνική οντότητα. Το 1982, σ' ένα άνοigma φίλιας και ειρηνικής μεταξύ των δύο λαών, συνεργάστηκε με τον Τούρκο διανοούμενο και συνθέτη Ζυλφί Λιβανελί. Η γνωριμία της με τον Κομβανό συνθέτη Λέο Μπρούσερ κατέληξε σε δισκογραφική συνεργασία, επώνυμ σε διεθνές ρεπερτόριο και τραγούδια του Βαγγέλη Παπαθανασίου, γραμμένα ειδικά για τη φωνή της, ενώ λίγο αργότερα έδνε συναυλιές με τον Λούιζιτο Ντάλλιο στο Κάπρι. Κι ενώ η συνεργασία της με τον Μίκη Θεοδωράκη συνεχίζεται, η Μαρία Φαραντούρη επιδιώκει την επισήμ με τη νεότερη γενιά των Ελλήνων συνθετών. Ερμηνεύει το έργο του Περικλή Κούκου, σε ποίηση Χριστόφορου Χριστόφ, *«Ημερολόγιο για Περαστικούς στο Τέλει του Αιώνα»*, στο Μέγαρο Μουσικής. Από το 1975 άλλωστε είχε ερμηνεύσει τα πρώτα τραγούδια της νεαρής τότε καταξιωμένης σήμερα συνθέτριας κινηματογραφικής μουσικής Ελένης Καραϊνδρου. Την τελευταία πενταετία, τις Περιόσεις της στο εξωτερικό πλαισιώνει το βερολινέζικο γκρουπ «Berliner Instrumentalisten», με τους οποίους δίνει μια άλλη διάσταση και προέταση σε τραγούδια της παραδοσιακής, ρεμπέτικης και της βυζαντινής μας μουσικής, καθώς και στο παλιότερο και σύγχρονο έντεκνο, ελληνικό και παγκόσμιο ρεπερτόριο.

Ο ξένος Τύπος υποδέχεται την επιστροφή της με μνημικές κριτικές και σχόλια, όπως: *«Η ερμηνεύτρια παραμένει πιστή στο υψηλό καλλιτεχνικό και ηθικό της επίπεδο. Η ερμηνεία της είναι πάντα σεμνή, αληθινή και επιβλητική. Δεν άλλαξε καθόλου η παράξενα ογκώδης, ζεστή και ανάγλυφη φωνή, που ακόμα και στο πάθος της παραμένει ψύχραμη, σταθερή και συγκρώνως δυνατή και απαλή»* (Berliner Zeitung, 19-11-97). Το εγκυρότερο γερμανικό μουσικό περιοδικό «StereoPlay» ανακηρύσσει το cd της «ΑΣΜΑΤΑ», δίσκο το μίμη, τον Μάιο του '98, λίγες μόλις ημέρες μετά την κυκλοφορία του στην Ευρώπη. Εξίσου σημαντική είναι και η υποδοχή που της επιφυλάσσει το κοινό της γειτονίας της αιθουσας και επαναφέροντάς την πολλές φορές στη σκηνή στο τέλος των συναυλιών. Κατά την τριετία '90-'93, η Μαρία Φαραντούρη αποδεχόμενη το κάλεσμα του ιστορικού ηγέτη του ΠΑΣΟΚ Ανδρέα Παπανδρέου διετέλεσε βουλευτής Επικρατείας του Πανελληνίου Σοσιαλιστικού Κινήματος.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΡΙΑΣ ΦΑΡΑΝΤΟΥΡΗ

- 1966: «Η Μπαλλάντα του Μουσικάουζεν» Μίκη Θεοδωράκη - Ιάκωβος Καμπανέλλης.
- 1967: «Ένας Όμηρος» Μίκη Θεοδωράκη - Brendan Behan
- 1969: «Πνευματικό Εμβατήριο» Μίκη Θεοδωράκη-Άγγελου Σικελιανού
- 1970: «Κατάσταση Πολιορκίας» Μίκη Θεοδωράκη- Ρένος Χατζηδάκη
- 1971: «Ο Θεοδωράκης διευθύνει Θεοδωράκη Νο 2» Μίκη Θεοδωράκη - Γ. Σεφέρη / F. G. Lorca
- 1971: «John Williams - Maria Farantouri» Μίκη Θεοδωράκη - F. G. Lorca
- 1974: «Θεοδωράκης-Φαραντούρη» Μίκη Θεοδωράκη - Διαφόρων ποιητών-στικουργών
- 1974: «Greek Popular Music» Μίκη Θεοδωράκη - Διαφόρων ποιητών - στικουργών
- 1974: «Αρκαδία 6 & 8» Μίκη Θεοδωράκη - Μανώλη Αναγνωστάκη
- 1974: «Η Ελλάδα του Μίκη Θεοδωράκη» Μίκη Θεοδωράκη - Οδ. Ελύτη/Γ. Σεφέρη/ Τ. Λειβαδίτη κ. ά.
- 1974: «Η μεγάλη Αγρύπνια» Έλενης Καραϊνδρού - Κ. Χ. Μύρης
- 1975: «Canto General» Μίκη Θεοδωράκη - Pablo Neruda (LIVE)
- 1975: «Τα Νέγρικα» Μάνου Λαίτση - Γιάννη Νεγρεπόντη
- 1976: «Τα Παράλογα» Μάνου Χατζηδάκη - Νίκου Γκάτσου
- 1977: «Τραγούδια Διαμαρτυρίας «Victor Jara - Violetta Paro - Franco Corllano κ. ά.
- 1979: «Η Μαρία Φαραντούρη τραγουδά Μπέρτολντ Μπεκτ» Kurt Well - Hans Eisler/ Bertold Brecht
- 1979: «Οι Γεγονίσεις του Κόσμου» Μίκη Θεοδωράκη - Γιάννη Ρίτσου
- 1979: «Lieder aus Griechenland» Μίκη Θεοδωράκη κ.ά.
- 1979: «Maria Farantouri Live» Μίκη Θεοδωράκη κ. ά.
- 1980: «Η Αγάπη είναι ο Φόβος» Μιχάλη Γρηγορίου - Μανώλη Αναγνωστάκη
- 1980: «Η Εποχή της Μελισσόσνης» Μάνου Χατζηδάκη
- 1981: «Canto General» Μίκη Θεοδωράκη - Pablo Neruda (Live)
- 1981: «Ο Εμβάτης» Μίκη Θεοδωράκη - Κώστα Τριπολιτή
- 1982: «Η Μαρία Φαραντούρη τραγουδά Ζουλίφ Λιβανελί» Ζουλίφ Λιβανελί - Λευτέρη Παπαδόπουλου
- 1985: «Η Μαρία Φαραντούρη στο Ολυμπιά» Μίκη Θεοδωράκη - Μάνου Χατζηδάκη
- 1986: «Σκοτεινή Μητέρα» Μάνου Χατζηδάκη - Νίκου Γκάτσου

- 1990: «Greatest Hits» Μίκη Θεοδωράκη - Μάνου Χατζηδάκη κ. ά.
- 1990: «17 τραγούδια» L. Dalla - Ν. Ριονάνη - Β. Παπαθανασίου κ. ά.
- 1994: «Η Βεστροίκη στην Οδό Μηδέν» Μίκη Θεοδωράκη - Διονύση Καρατζά
- 1995: «Η Μαρία Φαραντούρη τραγουδά Lucio Dalla» L. Dalla - Γ. Σπυρούπουλου - Δ. Σαββόπουλου
- 1996: «Ροετικά» Μίκη Θεοδωράκη - Διονύση Καρατζά
- 1997: «Αρκαδίες 1,7 & 8» Μ. Θεοδωράκη - Τ. Σινόπουλου - Μ. Αναγνωστάκη
- 1998: «Άσματα» Μίκη Θεοδωράκη - Κ. Καραυτάκη - Μ. Αναγνωστάκη κ.ά.
- 1998: «Σερενάτες» Μίκη Θεοδωράκη - Λ. Παπαδόπουλου

ΣΥΜΜΕΤΟΧΕΣ

- 1966: «Χρυσόπρασίνο Φύλλο» Μίκη Θεοδωράκη (soundtrack)
- 1969: «Σ» Μίκη Θεοδωράκη
- 1973: «Τα 18 Λιανοτράγουδα της Πικρήs Πατριδας» Μίκη Θεοδωράκη - Γιάννη Ρίτσου
- 1974: «Θαλασσιάνα Φεγγάρια» Μίκη Θεοδωράκη - Νίκου Γκάτσου
- 1974: «Τα Τραγούδια του Αγώνα» Μίκη Θεοδωράκη - Α. Κάλβου - Μ. Ελευθερίου, κ. ά.
- 1975: «Ο Ήλιος και ο Χρόνος» Μίκη Θεοδωράκη
- 1986: «Μίκης Θεοδωράκης: Τα τραγούδια Μου Α' «Μίκη Θεοδωράκη - Διαφόρων ποιητών - στικουργών
- 1986: «Μίκης Θεοδωράκης: Τα Τραγούδια Μου Β' «Μίκη Θεοδωράκη - Διαφόρων ποιητών - στικουργών
- 1986: «Ρωμαϊκή Αγορά» Μάνου Χατζηδάκη - Νίκου Γκάτσου κ.ά.
- 1987: «Ο Γιάννης Μαρκόπουλος στον Ελληνικό κινηματογράφο» Γιάννη Μαρκόπουλου - Διαφόρων στικουργών
- 1988: «Οδείο Ηρώδου του Αττικού» Ελ. Καραϊνδρού - Χρ. Χριστοφή κ.ά.
- 1989: «Κάπου Ανατολικοδυτικά» Νότη Μαυρουδή - Μέντη Μπισταντιζόγλου κ.ά.
- 1991: «Κινηματογράφος και Τραγούδι» Έλληνες συνθέτες - στικουργοί
- 1992: «Χρυσή Διακοπή της 1965» Γιάννη Αργύρη κ.ά.
- 1995: «Birthday Concert» Μίκη Θεοδωράκη - Διαφόρων ποιητών - στικουργών.

ΕΛΛΗ ΠΑΣΠΑΛΑ

Γενήθηκε στην Αθήνα. Μελέτησε τραγούδι με τη Γωύ Γαυριλοπούλου και αργότερα με το Σπύρο Σακκά στο Εργαστήριο Φωνητικής Τέχνης. Αποφοίτησε από το τμήμα του μουσικού θεάτρου του Guildhall School of Music and Drama του Λονδίνου με υποτροφία της «Μουσικήτης». Η επαγγελματική της σταδιοδρομία ξεκίνησε το 1979 με την αποστομή του Γ Προγράμματος της ΕΡΤ «Εδώ Αλιπυπολη» και με τη συμμετοχή της στη χορωδία της ΕΡΤ. Από τότε, έχει συνεργαστεί με αρκετούς Έλληνες συνθέτες (Λ. Πλάτωνος, Μ. Γρηγορίου, Δ. Μαραγκόπουλο, Ν. Κυπουργό, Β. Κατούρα, Ν. Μαργαλιάνη). Από το 1983 είναι μέλος του Εργαστηρίου Παλιάς Μουσικής ερμηνεύοντας έργα αναγεννησιακά και μπαρόκ. Το τελευταίο χρόνο ασχολείται με τον ελεύθερο αποσχεδιασμό και συμμετέχει σε εργαστήριο ηλεκτρονικής αυτοσχεδιαζόμενης μουσικής. Έχει συνθέσει τραγούδια, μουσική για παντομίμα, video ιπ, ποικίμο-ντέρ, θέατρο, σε συνεργασία με τους Α. Κράλλη, Μ. Σαντοριανό, Ν. Κοντού-ρη, Σ. Στάγγκο, καθώς και με το Εθνικό Θέατρο. Μαζί με τη Νατάσσα Ζούκα παρουσίασαν δύο χοροθεατρικές παραστάσεις (Music for a while και Το Παραμύθιο της κόσμους). Στην πορεία της καριέρας της έχει ηχογραφήσει πάνω από 20 δίσκους, αρχίζοντας το 1996 με το γνωστό Φεστιβάλ «WOOMAD» του Peter Gabriel ως πρώτη Ελληνική συμμετοχή, ξεκινώντας συναυλίες στο εξωτερικό σε πολυάριθμους συναυλιακούς χώρους και Φεστιβάλ με το γκρουπ «Primaera en Salonico» από τη Θεσσαλονίκη, παρουσιάζοντας πρώτα τα «Ξεφραδίστικα Τραγούδια» (ΛΥΡΑ, 1994) και αργότερα τα «Τραγούδια της Μασαγείας» (ΛΥΡΑ, 1998). Παραστάσεις έχουν δοθεί στη Γερμανία (Αμβούργο, Νυρεμβέργη, Βούπερταλ, Στουτγάρδη, Μόναχο, Κολωνία, Βερολίνο, κ.ά.), στην Αγγλία (WOOMAD 96, Conway Hall / Λονδίνο, Barbican / Λονδίνο, κ.ά.), στην Ολλανδία (Ουτρέχτη, Άμστερνταμ, κ.ά.), Βέλγιο (Βρυξέλλες, Dranouter, Γάνη, κ.ά.), Ισραήλ (Τελ Αβίβ), Τσεκία (Πράγα), Πορτογαλία (Expo 98, Λισαβόνα) και Συμβούλιο της Ευρώπης) και Γαλλία, προκλώντας εξαιρετικά καλές κριτικές από τον τύπο. Τα ίδια προγράμματα έχουν παρουσιαστεί σε πολλά μέρη της Ελλάδας με μεγάλη επιτυχία.

ΕΛΛΗ ΠΑΣΠΑΛΑ

Η Έλλη Πασπαλά γεννήθηκε στη Νέα Υόρκη από Έλληνες γονείς. Φοίτησε στο Manhattan School of Music, από το οποίο και πήρε το δίπλωμα Bachelor of Arts, ενώ παρακολούθησε μαθήματα τραγουδιού με τη σοπράνο Judith Ruscin και υποκριτικής με τον ηθοποιό William Hickey. Στη συνέχεια πήρε μέρος σε συναυλίες στις Η.Π.Α. και τον Καναδά, καθώς και σε παραστάσεις όπερας, με τελευταία στάση την παράσταση «Medea» του Gavin Bryars στη Νέα Υόρκη, σε σκηνοθεσία Bob Wilson. Στην Αθήνα ήρθε το 1982 και αμέσως καθιερώθηκε ως βραβική συνεργάτις του Μάνου Χατζιδάκι μέχρι το 1988. Μετά από αυτήν την τόσο σπουδαία εμπειρία η Έλλη Πασπαλά εξέλιξε την καλλιτεχνική της ταυτότητα αρχίζοντας την προσωπική της δισκογραφική πορεία με το δίσκο «Στη λάμψη του φεγγαριού» (1988). Ένας δίσκος με τραγούδια σπουδαίων ξένων δημιουργών, απ' όπου και διακρίθηκε το «Youkali» το οποίο συμμετείχε στη συλλογή «Euroarea Female Favorites» (1990) που κυκλοφόρησε αποκλειστικά στην Ιαπωνία. Το νησί του «Youkali» την οδήγησε από το «Nήσι των Λωτοφάγων» (1990) του Στάμους Σέρμη και το Βασίλη Νικολαΐδη. Ένα χρόνο μετά ο δίσκος αυτός ηχογραφήθηκε στο Λονδίνο με αγγλικούς στίχους του Laurence Roman με τον τίτλο «Living a Lie». Προτιμάει την άμεση επαφή με το κοινό της, η καλλιτεχνική της πορεία σφραγίζεται από πολυάριθμες εμφανίσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, περιορίζοντας έτσι την παρουσία της στη δισκογραφία σε συμμετοχές δίσκων αξιόλογων ελληνικών δημιουργών. Το 1989 υπήρξε προπομπός της Randy Newman στις συναυλίες του στο «Παλλάς». Η πρόκληση-πρόκληση ήρθε από το Μεγάρο Μουσικό του Ιανουαρίου του 1993, όπου η Έλλη Πασπαλά πήρε μέρος στον κύκλο «Το Ελληνικό Τραγούδι στο Μεγάρο Μουσικής» στο πλαίσιο των εκδηλώσεων του «Μουσικού Αναλογίου». Αυτή η σημαντική στιγμή της πορείας της, διαούθηκε δισκογραφικά με τη ζωντανή ηχογράφηση της συναυλίας, με τίτλο «Η Έλλη Πασπαλά στο Μεγάρο Μουσικής». Το 1994 είχε την πρώτη της συνάντηση με το συνθέτη Σταμάτη Κροουνάκη με ομορφιά τη «Μουσική για Εικόνα - Γόβα Σπλιτ», σε στίχους δικούς της και σε ένα τραγούδι, σε στίχους της Αμαλίας Μέλη. Την ίδια χρονιά έδωσε συναυλίες στην Ολλανδία για το Φεστιβάλ Σύγχρονο Ελληνικό Τραγούδι, ενώ τον Οκτώβριο του 1995 στα πλαίσια του εορτασμού των Ολυμπιακών Αγίων συμμετείχε σε μια σειρά καλλιτεχνικών εκδηλώσεων στην Ατλάντα. Έκοντας συνεργαστεί με σπουδαίους δημιουργούς όπως τον Μάνο Χατζιδάκι, τον Μίκη Θεοδωράκη, τον Διονύση Σαββόπουλο, τον Νίκο Ξυδάκη, τον Στάμους Σέρμη, τη Λένα Πλάτωνος, τον Σταμάτη Κροουνάκη, κ.ά., αποσπαστεί σε κάθε κύκλο εμφανίσεών της να δώσει έμφαση σε ένα συγκεκριμένο ερμηνευτικό της πρόσωπο. Έτσι, στη συναυλία του Μεγάρου κάλυψε μια μεγάλη γκάμα ελληνικών και ξένων τραγουδιών, στις εμφανίσεις της με τον David Lynch οδηγείται στο να δοκιμάσει καινούριους μουσικούς δρόμους, ενώ στη συνεργασία της με τη Δήμητρα Γαλάνη, το χειμώνα του 1995-1996, εμφανίζεται στο ιστορικό «ΧΑΡΑΜΑ». Εκεί της δίνεται η ομορφιά να βουτήξει στα βαθιά νερά του λαϊκού τραγουδιού και να δείξει το λαϊκό της πρόσωπο στο κοινό. Συνεχίζοντας τις μουσικές και ερμηνευτικές της αναζητήσεις, συνεργάζεται με τον Παναγιώτη Καλοντζόπουλο. Από αυτή τη συνεργασία προκύπτει ο δίσκος με τον τίτλο «Για τη συνθήρα του έρωτα», που κυκλοφορεί από την Warner Music, σε στίχους Μιχάλη Γκανά, Άρη Δαβαράκη, Ελένης Ζιώγα, Θωδωρή Γκόνη, Λυδίας Βενιέρη, καθώς και του ίδιου του συνθέτη της.

ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

«ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΘΕΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ»
Παναγιώτη Καλοντζόπουλου και
διαφόρων στακουργών (1997)
«ΜΟΥΣΙΚΗ ΓΙΑ ΕΙΚΟΝΑ - ΓΟΒΑ
ΣΠΛΙΤ» Σταμάτη Κροουνάκη (1994)
«Η ΕΛΛΗ ΠΑΣΠΑΛΑ ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ
ΜΟΥΣΙΚΗΣ» Ελλήνων και ξένων Δη-
μιουργών (1993)
«LIVING A LIE» Στάμους Σέρμη,
Laurence Roman (1993)
«ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΛΩΤΟΦΑΓΩΝ»
Στάμους Σέρμη, Βασίλη Νικολαΐδη (1990)
«ΣΤΗ ΛΑΜΨΗ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ»
Ξένων Δημιουργών (1988)

ΚΥΚΛΟΣ: ΜΟΡΦΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

ΤΡΙΤΗ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Σ υ ν α υ λ ί α

Τ Μπάμπης
Σέρτος

Ρεμπέτικη Συνέχεια

Ο Μπάμπης Τσέρτος γεννήθηκε στα Τρόπαια του νομού Αρκαδίας, πολιτιστικό και πνευματικό κέντρο της περιοχής. Παρ' ότι τραγουδάει από μικρός (στην οικογένειά του τραγουδούσαν όλοι πολύ καλά, ο δε πατέρας του έπαιζε και μαντολίνο), άρχισε πολύ να ασχοληθεί επαγγελματικά με το τραγούδι.

Το 1974 εισάγεται στο Φυσικό Τμήμα του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου σαν φοιτητής πια, ζει την «αναβίωση» του ρεμπέτικου τραγουδιού, μαθαίνει μπουζούκι και συμμετέχει στο συγκρότημα του Πανεπιστημίου τραγουδώντας «έντεχνα λαϊκά», ρεμπέτικα και δημοτικά.

Από τη δεκαετία του '80, με τη δημιουργία των πρώτων ρεμπέταδικων μέχρι σήμερα, ο Μπάμπης Τσέρτος δουλεύει σαν επαγγελματίας σε πολλά γνωστά μαγαζιά της Αθήνας και περιοδεύει δίνοντας συναυλίες με το συγκρότημά του, σε όλη την Ελλάδα.

Η δισκογραφική του καριέρα ξεκίνησε με την συμμετοχή του στον δίσκο του Αριστείδη Μόσκου «*Ελλάδα στην υγείά σου*».

Συνεργάστηκε δισκογραφικά με πολλούς σημαντικούς συναδέλφους του, ενώ παράλληλα ηχογραφεί και τους προσωπικούς του δίσκους: «*Ατιμη Τύχη*», «*Ερωτοπουλειό*» και «*Τα νιάτα τα μερμερνάτικα*».

Από τις πιο σημαντικές συμμετοχές του, αυτή στον τελευταίο δίσκο του αείμνηστου Κώστα Καπλάνη.

Η αποψινή βραδιά είναι γεμάτη με μια «άλλη Ελλάδα», με λαϊκά, ρεμπέτικα, αρχοντορεμπέτικα και παραδοσιακά, δημοτικά τραγούδια, που παρουσιάζει μαζί με το 10μελές συγκρότημά του, που αποτελείται από τους:

ΤΣΕΡΤΟΣ ΜΠΑΜΠΗΣ

ΚΑΛΑΪΤΣΙΔΟΥ ΕΛΕΝΗ

ΦΙΛΙΠΠΑ ΕΛΕΝΗ

ΓΕΩΡΓΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΣ

ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ ΝΙΚΟΣ

ΔΑΝΙΑΣ ΜΙΧΑΗΛΣ

ΚΥΔΩΝΕΥΣ ΘΟΔΩΡΟΣ

ΛΑΡΕΤΖΑΚΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ

ΜΑΡΑΓΚΟΣ ΠΩΡΓΟΣ

τραγούδι, μπουζούκι, τζουρά

τραγούδι, τσέλο

τραγούδι, σαντούρι, μπαγλαμά

τραγούδι, ακορντεόν, μάνο

μπουζούκι, τζουρά, σάλο κιθάρα

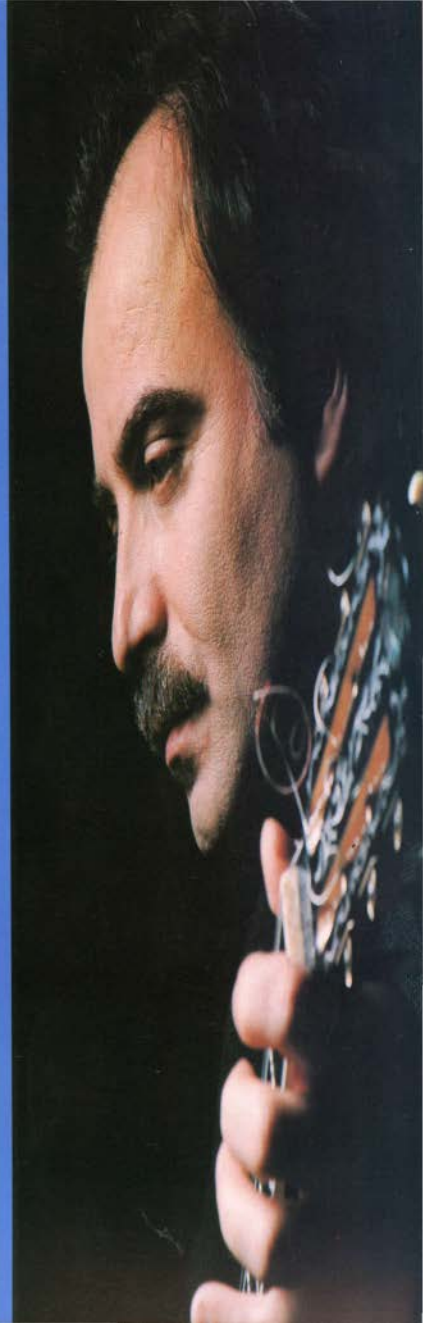
βιολί

κιθάρα

κρουστά, ντραμς

κόντρα μπάσο & μουσική επιμέλεια

κλαρίνο

Για μας ο Πολιτισμός και
ο Αθλητισμός είναι
οι δύο πυλώνες
που οδηγούν στο μέλλον
τη νεολαία μας

- ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:
- ✓ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ
 - ✓ ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
- & τα ερασιτεχνικά σωματεία
- ✓ Α.Ο. ΝΕΟΙ ΒΥΡΩΝΑ
 - ✓ Α.Γ.Σ.Β.
 - ✓ ΔΟΞΑ ΒΥΡΩΝΟΣ
 - ✓ ΑΘΗΝΑΪΚΟΣ
 - ✓ Α.Ο. ΒΥΡΩΝΑΣ
 - ✓ ΑΓΙΟΣ ΛΑΖΑΡΟΣ
 - ✓ Α.Ο. ΚΑΡΕΑΣ
 - ✓ Μ.Α.Σ. ΝΕΑ ΕΛΒΕΤΙΑ
 - ✓ ΑΡΗΣ ΒΥΡΩΝΑ

Τα έσοδα από τη συναυλία θα
διατεθούν για την οικονομική
ενίσχυση των σωματείων

ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟΠΤΟΙ

ΟΙ ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟΠΤΟΙ αποτελούνται από τους Χρήστο Θηβαίο, Αλέκο Βασιλάτο, Τάσο Λώλη, Βασίλη Βασιλάτο. Φίλοι μεταξύ τους από τα Εξάρχεια, ξεκίνησαν να εμφανίζονται από το 1980 παίζοντας σε διάφορα μπαρ δικές τους συνθέσεις και μελοποιώντας Έλληνες και ξένους ποιητές.

Η πρώτη τους δισκογραφική δουλειά «*Μέρες Αδέσποτες*» κυκλοφόρησε το 1995. Ένας δίσκος που έδωσε αμέσως το στίγμα του σχήματος και χάρισε τραγούδια που αγαπήθηκαν και τραγουδήθηκαν ευρύτερα.

Σε όλο αυτό το διάστημα οι ΣΥΝΗΘΕΙΣ ΥΠΟΠΤΟΙ ξεχώρισαν και στις ζωντανές τους εμφανίσεις, παρουσιάζοντας ένα πρόγραμμα βασισμένο στα δικά τους τραγούδια χωρίς να αφήνουν απέξω τραγούδια άλλων δημιουργών που «τους πάνε». Η ατμόσφαιρα του live τους συνδυάζει την υποβλητικότητα και την προσεκτική ακρόαση με στοιχεία δυνατά και ξεχωριστά, ενώ

το πρόγραμμα που παρουσιάζουν συχνά διαμορφώνεται με τη συμμετοχή του κοινού που τραγουδά μαζί τους. Η δισκογραφία τους συμπληρώνεται το 1998 με ένα CD single που περιέχει υλικό από τις εμφανίσεις τους στην ΙΕΡΑ ΟΔΟ στο πρόγραμμα του Γιώργου Νταλάρα, μια δισκογραφική δουλειά που οι πωλήσεις της την κατανέμουν πια στην κατηγορία του «αχρυσού».

Το συγκρότημα τους τελευταίους μήνες μετά τις χειμερινές τους εμφανίσεις στο «Χαμάμ», που διήρκεσαν ένα μήνα, επεξεργάζεται το υλικό του καινούργιου του άλμπουμ (από το οποίο ήδη δυο τραγούδια από μια πρώτη μίξη έχουν γίνει γνωστά ραδιοφωνικά «*Σήμερα στην Εθνική Οδό*» και «*Χορεύω*»).

ΓΙΑΝΝΗ ΞΑΝΘΟΥΛΗ

ΛΟΪΑ ΚΑΙ ΔΟΪΑ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: Γιάννης Καλαντζόπουλος
Μουσική: Λουκιανός Κηλαϊδόνης
Σκηνικά: Αφροδίτη Κουτσουδάκη
Χορογραφία: Πέτρου Γαλλία
Σκηνοθεσία κινητικών σκηνών: Θανάσης Θεολόγης

ΔΙΑΝΟΜΗ

Συγγραφέας: ΜΙΜΗΣ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΗΣ
Ολυμπιάδα: NENA MENTH
Οσία Οφενμπάχια - Μητέρα: ΕΛΕΝΗ ΓΕΡΑΣΙΜΙΔΟΥ
Αλέξανδρος: ΑΝΤΩΝΗΣ ΞΕΝΟΣ
Φίλιππος: ΑΝΔΡΕΑΣ ΒΑΡΟΥΧΑΣ
Ράδιο Σιτυ - Σουλτάνα: ΕΛΕΝΗ ΚΡΙΤΑ
Κύριος Α - Τζέισον - Νέος: ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΔΕΣΤΟΥΝΗΣ
Κύριος Β - Κουμάρ - Βασιλάκης: ΠΕΤΡΟΣ ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Το 1989 δεν υπήρξε ούτε χρονιά δόξας ούτε λόξας. Ήταν η χρονιά των κοσμοϊστορικών αλλαγών, η χρονιά που το «κτείκος του αίσκουκς» παρέδιδε τη σκυτάλη σε άλλου είδους περιπέτειες εξ' ονόματος μιας ασαφούς ελευθερίας, της «ελευθερης οικονομίας» και άλλων γοητευτικών ανατροπών στις χώρες του υπερκτού σοσιαλισμού.

Στην Αθήνα ο σοσιαλισμός κρινόταν από το σκάνδαλο Κοσκωτά. Το ΠΑΣΟΚ παλινδρομούσε μέσα σ' ένα νεφελώδη αισθηματικό πανικό, η συντηρητική παράταξη θριαμβολογούσε με τον τρόπο της, η αριστερά δοκιμαζόταν από το ωστικό κύμα της κατάρρευσης των κομμουνιστικών συστημάτων.

Αλλού προέκυπταν βελουδίνες μεταπολιτεύσεις και αλλού κάτι άτομα σαν τους Τσαουσέσκου πήγαιναν βίαια να συναντηθούν την αιωνιότητα.

Στην Αθήνα, στο θέατρο «Αποθήκη» της Αλίκης Γεωργούλη, στου Ψυρρή, ανεβάζαμε το έργο «Λόξα και Δόξα» -που αρχικός του τίτλος ήταν «Ωραία μου κηδεία»- λόγω των ηρώων που διατηρούσαν ένα «υπερβατικό» γραφείο τελετών. Πρόθεση μου τότε ήταν να γράψω μία μούρη σάτυρα για το κλίμα αβεβαιότητας που επικρατούσε στην Ελλάδα και στις πέριξ χώρες. Ακόμη δεν είχε προκύψει άμεσα η εκδοχή πολέμου στη Γιουγκοσλαβία κι όσο για την Αλβανία μόλις που έτριζαν τα θεμέλια του σαθρού «επαραδείσιου» σκηνικού της.

Τελικά παρασύρθηκα από την αγωνία των ανθρώπων που ζούσαν στα μεγάλα αστικά κέντρα, από την απομύνηση που οδηγεί στην

τρέλα και στο ναρκισσισμό της μοναξιάς τους, από τη συρρικνωση των ανείρων αυτών των ανθρώπων. Όνειρα φτιαγμένα από την κινηματογραφική τους -ή και τηλεοπτική- κουλτούρα και από το ωραίο ανέφικτο που στην αδυναμία του να γίνει επιφύκτο καταντά δραματικά αστειό. Από τη μία λοιπόν ο θανάτος ως εμπόρευσμο είδος κι από την άλλη η ζωή με διαβατήριο ψευδαισθήσης για ένα κοσμημένο από υπέρλαμπρα κολιγουντιανά ένζυμα.

Στη μέση οι ήρωές μου ανίσχυροι να παραδέρνουν μεσ' στα μίξερτα πάθη τους, που ωστόσο κάποια στιγμή με την «από μηχανής» θεϊκή επέμβαση ενός κινηματογράφου, του «Ράδιο Σίτυ» της Πατησίων, αναδεικνύονται σε δραπέτες - αστέρες της μοίρας τους.

Το έργο είναι ένα παικνίδι επιθυμιών και ελπίδων με βασικό άλλοθι τη σάτυρα, ένα παικνίδι που και σήμερα νομίζω πως ισχύει ιδωμένο από τη λαχτάρα μιας καλύτερης ζωής και ειδικά τώρα που αντιμετωπίζουμε πολυεπίπεδα κάθε λογής ανθρωπιστικό σαδιισμό.

Οι ήρωές μου, που ρισκάρουν στη λόξα, και γιατί όχι και στη δόξα, υποπεύονται τη γκριζάδα της ζωής τους και την υπονομεύουν με κάθε μέσο. Στο μεταξύ θεωρούν απαραίτητη τη δική σας συνενόχη και εγκλωβισμένοι σε θεατρικό έργο, γεμάτοι γελιογραφικούς υπαιγμούς, ανθρώπινες αδυναμίες και πολλές κινηματογραφικές φαντασιώσεις.

Καλή διασκέδαση!

Γιάννης Ξανθούλης

ΚΥΚΛΟΣ: ΜΟΡΦΕΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

Η Ελένη Τσαλιγοπούλου γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Νάουσα.

Από πολύ νωρίς ασχολήθηκε με το τραγούδι και μαζί με τον αδερφό της -μουσικός κι αυτός- στήνουν το πρώτο τους ερασιτεχνικό πάλκο. Την Ορχήστρα πλαισιώνουν κι άλλοι φίλοι μουσικοί και μέσα απ' αυτή την ερασιτεχνική προσπάθεια, η Ελένη Τσαλιγοπούλου συνειδητοποιεί την ανάγκη έκφρασης της μέσα από το τραγούδι. Το 1985 πηγαίνει στη Θεσσαλονίκη και παρακολουθεί μαθήματα κλασικού τραγουδιού. Τον ίδιο χειμώνα τραγουδά για πρώτη φορά επαγγελματικά στην «Ομορφη Νύκτα».

Ένα χρόνο αργότερα η κομπανία μεγαλώνει και στεγάζεται στο «Ποντίκι», όπου την συναντά ο Γιώργος Ζήκας και της προτείνει να ερμηνεύσει τα τραγούδια του. Η συνεργασία αυτή γίνεται δίσκος με τον τίτλο «Σώπα κι Άκουσε», στον οποίο συμμετέχει και ο Γιώργος Νταλάρας.

Το χειμώνα του 1987, ο Μάνος Χατζιδάκις την καλεί να εμφανιστεί στο «Σείριο», ως ερμηνεύτρια του Σταμάτη Σπασουδάκη. Το καλοκαίρι συμμετέχει στη μεγάλη περιοδεία που κάνει ο Γιώργος Νταλάρας στην Ελλάδα, στην Ευρώπη και στην Αμερική.

Το χειμώνα του 1989 εμφανίζεται με την «Οπισθοδρομική Κομπανία» στο «Μετρό» και το καλοκαίρι, στις συναυλίες στο Νέο Ξυδάκι και του Γιώργου Νταλάρα.

1990. «Κορίτσι και Γυναίκα», ένας νέος δίσκος σε μουσική και στίχους του Γιώργου Ανδρέου. Σε τρία τραγούδια

ατίκους έγραψε ο Θεωδωρής Γκόννης και την παραγωγή επιμελήθηκε ο Ν. Ξυδάκης.

1993. «Μισό Φεγγάρι»: Παλιά ρεμπέτικα και παραδοσιακά τραγούδια, σε νέες ενορχηστρώσεις του Γ. Ανδρέου.

1994. «Καθρέφτες»: Η Ελένη Τσαλιγοπούλου ερμηνεύει τραγούδια σε μουσική κι στίχους του Κώστα Καλδάρου. Χειμώνας '94 και '95: Εμφανίζεται στο «Χάραμα», το ιστορικό μαγαζί του Τσιτσάνη στο Σκοπευτήριο της Καισαριανής, στο πλάι της Δήμητρας Γολάνη, μαζί με τον Γεράσιμο Ανδρέου και τον Αλκίνοο Ιωαννίδη. Καλοκαίρι και χειμώνας του '96, συναυλίες μαζί με τον Γιώργο Ανδρέου σ' όλη την Ελλάδα.

1996. «Αρζεντίνα». Κυκλοφορεί ο προσωπικός της δίσκος με 14 τραγούδια του Γ. Ανδρέου.

Χειμώνας '97-'98: Εμφανίζεται στην Ιερά Οδό δίπλα στον Γιώργο Νταλάρα. Μαζί τους ο Μάριος Φραγκουλής. Μετά την Ιερά Οδό, με το ίδιο καλλιτεχνικό σχήμα κάνει περιοδεία σε Ευρώπη, Ελλάδα και Κύπρο.

1998. «Στην εποχή του Ονείρου». Νέος δίσκος με παλιά παραδοσιακά, λαϊκά και νεώτερα τραγούδια. Ο δίσκος γνωρίζει μεγάλη επιτυχία και γίνεται «χρυσός».

Χειμώνας '98-'99: Εμφανίζεται μαζί με τη Μελίνα Κανά στα «13 Φεγγάρια». Μαζί τους ο Παντελής Θεοχαρίδης και ο Μιχάλης Παπαζήσης.

Ελένη Τσαλιγοπούλου

Μελίνα Κανά

Η Μελίνα Κανά γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη, Σπούδασε Φιλολογία στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο, από όπου πήρε το πτυχίο της. Με το τραγούδι άρχισε να ασχολείται από τα φοιτητικά της χρόνια.

Το 1987 εμφανίζεται στο «Πλατά» της Θεσσαλονίκης, μια συνεργασία που θα διαρκέσει τέσσερα χρόνια.

Την περίοδο αυτή γνωρίζεται με το μεγάλο συνθέτη Σταύρο Κουκουμτζή και συνεργάζεται μαζί του.

Το καλοκαίρι του 1989 συμμετέχει στις καλοκαιρινές συναυλίες του Νίκου Παπαζογλου. Την περίοδο αυτή γνωρίζεται με το Σωκράτη Μάλαμα και αργότερα η γνωριμία αυτή θα εξελιχθεί σε επαγγελματική συνεργασία.

Το καλοκαίρι του 1990 συμμετέχει στις συναυλίες της Χαρούλας Αλεξίου, καθώς και στις συναυλίες του Νίκου Ξυδάκη.

1991: «ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ». Πρώτος προσωπικός της δίσκος σε μουσική Νίκου Μαμαγκάκη και στίχους Μιχάλη Κανά.

Το χειμώνα του 1991 συμμετέχει σε συναυλίες μαζί με το Σωκράτη Μάλαμα και εμφανίζεται με το Νίκο Ξυδάκη στο Μέγαρο Μουσικής. Την ίδια περίοδο συνεργάζεται με το Βανγέλ Γερμανό και το Δημήτρη Κοντογιάννη.

1992: «ΤΗΣ ΜΕΡΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ». Δίσκος του Σωκράτη Μάλαμα σε στίχους Γιάννη Τσιτσόπουλου και Μανώλη Ρασούλη. 1995: «ΑΡΩΜΑΤΑ ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΝΑΦΘΑΛΙΝΗ». Δίσκος του

Θεωδωρή Παπαδόπουλου και του Θανάση Παντελί.

Τη χρονιά αυτή συναντάει με τον Διονύση Σαββόπουλο και συνεργάζονται στα «Εννέα Όγδοα» της Αθήνας και στο «Μύλο» της Θεσσαλονίκης. Ακολουθεί περιοδεία στην Αμερική.

1996: «ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΓΕΡΑΚΑΡΗΣ». Δίσκος του Θανάση Παπακωνσταντίνου. Την ίδια περίοδο εμφανίζεται στο «Μετρό» και στην «Αίγλη» της Θεσσαλονίκης, καθώς και σε πανελλαδική περιοδεία.

Το χειμώνα του ίδιου χρόνου τραγουδά μαζί με τη Λιζέτα Καλημέρη στις «Γραμμές» της Αθήνας και στο «Μύλο» της Θεσσαλονίκης.

1997: «ΕΝΝΑΛΙΟ ΕΡΩΤΕΣ». Ο πέμπτος προσωπικός της δίσκος σε μουσική Στάμου Σέσης και στίχους Μιχάλη Μπουρμούλη. Τον ίδιο χρόνο παρουσιάζει τα τραγούδια της στις «Γραμμές» μαζί με τον Κώστα Παυλίδη και τον Μιχάλη Παπαζήση.

1998: «ΛΑΦΥΡΑ». Ο 6ος προσωπικός της δίσκος με το Θανάση Παπακωνσταντίνου και τη συμμετοχή των Ashkhabad, του σπουδαίου αυτού συγκροτήματος από το Τουρκμενιστάν.

Χειμώνας '98-'99: Παρέα με την Ελένη Τσαλιγοπούλου πρωταγωνιστούν στη μουσική σκηνή της Αθήνας «13 Φεγγάρια», σε ένα πρόγραμμα 130 παραστάσεων, γνωρίζοντας μεγάλη επιτυχία. Μαζί τους ο Μιχάλης Παπαζήσης και ο Παντελής Θεοχαρίδης.

ΣΑΒΒΑΤΟ 11 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΚΥΚΛΟΣ: ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΤΗΤΑ
ΤΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΠΟΙΗΤΙΚΗ ΣΥΝΘΕΣΗ

ΧΑΖΙΜ ΧΙΚΜΕΤ

ΜΟΥΣΙΚΗ: ΜΑΝΟΣ ΛΟΪΖΟΣ - ΝΑΤΑΣΑ ΔΙΠΛΑ
ΤΡΑΓΟΥΔΙ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΡΔΗΣ - ΝΑΤΑΣΑ ΔΙΠΛΑ
ΚΡΟΥΣΤΑ: ΝΑΤΑΣΑ ΔΙΠΛΑ - ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΚΑΝΕΛΛΗΣ
ΗΘΟΠΙΟΣ Α: ΧΑΡΗΣ ΑΡΩΝΗΣ
ΗΘΟΠΙΟΣ Β: ΠΗΝΕΛΟΠΗ ΓΑΡΟΥΦΑΛΛΟΥ
ΗΘΟΠΙΟΣ Γ: ΓΙΑΝΝΟΣ ΠΕΡΛΕΓΚΑΣ
ΕΠΙΛΟΓΗ &
ΣΥΝΘΕΣΗ ΚΕΙΜΕΝΩΝ: Β. ΚΟΛΟΒΟΣ

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΙΡΗΝΗΣ ΒΥΡΩΝΑ

Όταν ένας ποιητής σπάσει τη σταθερή αγγλωσσία μιας πατρίδας και δώσει στο λαό την εθνική του γλώσσα, την εθνική του οντότητα, τότε αυτός ο ποιητής γίνεται πνευματικός οδηγός, γίνεται ο εθνικός του τραγουδιστής για τις μεγάλες λύπες του και τις λίγες χαρές του, γίνεται η λαϊκή φωνή και η συνείδηση ενός έθνους, μιας πατρίδας και αν αυτή η πατρίδα ανήκει σε εκείνες που δεν αγαπούν τα παιδιά τους, τότε αντί να τον ανταμείψει με την αιώνια ευγνωμοσύνη της, τον φυλακίζει, τον εξορίζει, τον αποκαλεί προδότη.

Ένα τέτοιο τέκνο εθνικού τραγουδιστή, που δεν αγαπήθηκε από την πατρίδα του, είναι ο κορυφαίος Τούρκος ποιητής Ναζμ Χικμέτ Ραν, που γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη.

Ο παππούς του ήταν ποιητής της Αυλής, ο πατέρας του διπλωμάτης.

Σπούδασε στη Ναυτική Σχολή της Πόλης, απ' όπου όμως αποβλήθηκε για τις ιδέες του.

Το 1921 πήγε στη Σοβιετική Ένωση για να σπουδάσει κοινωνικές και οικονομικές επιστήμες. Στην επαναστατημένη Ρωσία μελέτησε και αφομοίωσε τη μαρξιστική φιλοσοφία και ιδεολογία. Όταν γύρισε στην πατρίδα του, μετά την εμπειρία που είχε αποκομίσει από τους αγώνες του ερυθρού στρατού εναντίον των Λευκορώσων, όπου είχε λάβει και ο ίδιος μέρος, γίνεται μέλος του κομμουνιστικού κόμματος και αρχίζει να εργάζεται σαν συντάκτης και διορθωτής σε διάφορες εφημερίδες και περιοδικά της Πόλης και να δημοσιεύει ποιήματα, άρθρα, θεατρικά έργα, εμπνευσμένα από την επανάσταση.

Σε έρευνα στις σάκες μαθητών της Σχολής Ευελπίδων και Ναυτικών Δοκίμων, από την αστυνομία, βρέθηκαν ποιήματά του. Πιάστηκε, πέρασε Στρατοδικείο και Ναυτοδικείο και καταδικάστηκε για αντιμιλιταριστική προπαγάνδα στο στράτευμα. Έμεινε ένα χρόνο φυλακή και όταν απολύθηκε, έφυγε και πάλι για τη Σοβιετική Ένωση.

Η πρώτη συλλογή ποιημάτων του, «*Το τραγούδι εκείνων που πίνουν τον ήλιο*», εκδόθηκε στο Μπακού, το 1928. Είναι γραμμένο σε αντίθεση με την τουρκική ποίηση των σαλονιών. Γύρισε στην Τουρκία το 1928. Έγραψε τις ποιητικές συλλογές «*835 στίχοι*», «*Βαράν - 3*», «*1+1 = 1*» και «*Η πολιτεία που έχασε τη μιλιάρη*», στις οποίες αναφέρεται στη δύσκολη ζωή του τουρκικού λαού, τον οποίο καλεί σε αγώνα εναντίον των καταπιεστών. Στα επικά του «*Το ημερολόγιο της Τζοκόντα και του Σι -α- Γιου*» και το έμμετρο μυθιστόρημα «*Γιατί αυτοκτόνησε ο Μπερτζέζ;*» κατέκρινε την αποικιοκρατική πολιτική. Τα θεατρικά «*Το κράνιο*», «*Το σπίτι του νεκρού*» και «*Ο Ξεχασμένος άνθρωπος*» έχουν για θέμα τη μοίρα του ατόμου στην καπιταλιστική κοινωνία, ενώ με «*Το τηλεγράφημα που ήρθε μες στη νύχτα*» καλούσε τους Τούρκους κομμουνιστές σε

αγώνα για τη δημοκρατία.

Στα χρόνια που ακολούθησαν, μετά από την έκδοση κάθε καινούργιου του βιβλίου, σερνόταν σε δίκες, που οι πιο πολλές ήταν καταδικαστικές γι' αυτόν.

Ακολουθούν τα «*Πορτραίτα*», «*Τα γράμματα στην Ταραντό Μπαμπού*» και το πολιτικό άρθρο «*Ο γερμανικός φασισμός και η θεωρία των φυλών*». Σ' αυτό το άρθρο αποκάλυπτε το αληθινό πρόσωπο του φασισμού και το υποχθόνιο έργο των Τούρκων υποστηρικτών του. Το 1936 δημοσιεύτηκε το τελευταίο βιβλίο στην πατρίδα του, «*Το έπος του Σείκη Μπεντρεντίν Σιμαβέν*».

Το 1938 καταδικάστηκε σε 28 χρόνια φυλακή. Στα 17 χρόνια που παρέμεινε τελικά φυλακισμένος έγραψε τα έργα «*Ανθρώπινο πάνορα*», «*Γράμματα από τη φυλακή*», τα θεατρικά «*Μύθος της Αγάτης*» και «*Ο Γιουσούφ ο μεγαλοπρεπής*».

Το 1950 η τουρκική κυβέρνηση, κάτω από την πίεση της παγκόσμιας κοινής γνώμης, υποχρεώθηκε να τον απελευθερώσει. Εγκαταστάθηκε στην ΕΣΣΔ που έγινε η δεύτερη πατρίδα του, όπου έγραφε τα θεατρικά «*Μια ιστορία για την Τουρκία*», «*Ο εκκεντρικός*» και το «*Άραγε υπήρχε ο Ιβάν Ιβάνοβιτς*».

Οι διώξεις και φυλακίσεις, το θάρρος του να φωνάζει και να τραγουδάει και μέσα από το κελί, επί σειρά ετών, έκαναν θρυλική την προσωπικότητά του, όχι μόνο στην Τουρκία, όπου τα έργα του κυκλοφορούσαν παράνομα, αλλά και στο εξωτερικό.

Ωραίος, ψηλός, ξανθογάλανος, πιστός στα ιδανικά του, σεμνός στους ηρωισμούς του, αόγγυτος, καθάριος και πλουσιοπάροχος ήταν σαν μια πηγή της Ανατολής. Λατρεύτηκε σαν άνθρωπος απ' όσους τον γνώρισαν, φίλους, δεσμοφύλακες και πολιτικούς αντιπάλους. Η γεμάτη ανθρώπινη φωνή του, τα γλυκά του κηρύγματα για τη δικαιοσύνη είχαν τη γεύση της ζωής και ο έρωτάς του για ελευθερία, ήταν πηγή απ' όπου ξεδιψούν οι ψυχές των λαών. Στα επικά του τραγούδια πάλλει η καρδιά κάθε Τούρκου. Στην επαναστατικότητα θυμίζει τον Μαγιακόφσκι και στη λαϊκότητα το Λόρκα.

Αποστολικός τύπος ποιητή και λάβαρο μιας αληθινής απολύτρωσης, θεωρείται ο μεγαλύτερος εκπρόσωπος της νεότερης τουρκικής ποίησης και παρά τις συνεχείς διώξεις του, τη δυσφήμισή του σαν «προδότη» της πατρίδας του (επειδή ευαγγελιζόταν τη συμφιλίωση των λαών και μάλιστα των γειτόνων Ελλήνων και Βουλγάρων). Η τέχνη του επηρέασε αποφασιστικά την εξέλιξη της τουρκικής λογοτεχνίας.

Πέθανε το 1963 στη Σοβιετική Ένωση, αφού είχε τιμηθεί για τους αγώνες του με το Βραβείο Λένιν για την Ειρήνη.

Ο Γιάννης Λάρδης γεννήθηκε στην Καισαριανή και παιδί ακόμα συμμετείχε με την παιδική χορωδία Κερατσίνου σε εκδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα. Έλαβε διακρίσεις από την UNISEF στο πλαίσιο πανηγυρικής εκδήλωσης λήξης του Παγκόσμιου Έτους του Παιδιού, στο Ζάππειο Μέγαρο (1979), καθώς και το πρώτο βραβείο στο 2ο Φεστιβάλ Παιδικών Χορωδιών (1980). Από το 1982 συμμετείχε σε συναυλίες και εκδηλώσεις σε όλη την Ελλάδα ως συνεργάτης ορχηστρών, αλλά και με δικά του σχήματα, με βραβεία σε διαγωνισμούς ερασιτεχνικών σχημάτων.

Παρακολούθησε μαθήματα στη Βυζαντινή Σχολή του Ωδείου Αθηνών με δάσκαλο το Λάζαρο Κουζινόπουλο.

Επαγγελματίας μουσικός, τραγουδιστής από το 1985, με εμφανίσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, συνεργασίες με συνθέτες όπως ο Θοδωρής Ξυδιάς και ο Στέφανος Ψαραδάκας. Έχει ηχογραφήσει δυο CD, «Στην πρώτη

γραμμή» και «*Αγασμένη πολιτεία*».

Συνεργάστηκε κατά καιρούς με καλλιτέχνες όπως οι Αντ. Μιχαηλίδης, Λ. Χαλκιάς, Π. Αστεριόδη, Τ. Κωνσταντακόπουλος, Ηλ. Κλωναρίδης, Θ. Πολυκανδριώτης, Λ. Λαζόπουλος, Κ. Μακεδόνας, ενώ έχει συμμετοχές σε ραδιοφωνικές και τηλεοπτικές εκπομπές.

Η Πηνελόπη Γαροφάλλου σπούδασε στη Δραματική Σχολή Αθηνών του Γιώργου Θεοδοσιάδη.

Εμφανίστηκε:

Θέατρο ΔΙΑΝΑ, στο έργο της Μέλπω Ζαρόκωστα «Ο φίλος μου ο Τζος». Δημοτικό Θέατρο Κηφισιάς στο «Μελετέμακι», του Παντελή Χορν, στον ομώνυμο ρόλο.

Δημοτικό Θέατρο Κηφισιάς, «Φέρε Χρώμα», σε σκηνοθεσία Γιάννη Μποσταντζόγλου.

Στον «Λεπρόντη» του Μ. Χουρμούζη, σε σκηνοθεσία Μικάλη Παπανικολάου και μουσική Δ. Μούτση (Βιτορίτσα).

Δημοτικό Θέατρο Περιστερίου, στην παράσταση «Φοίνισσες» του Ευριπίδη, σε σκηνοθεσία Άρη Μιχόπουλου.

Στην τηλεόραση εμφανίστηκε:

«Η θυσία» και «Οι αγνοημένοι», Γ. Μιχαηλίδη.

«Οι καθρέπτες», Τ. Ψαρρά.

«Οι φρουροί της Αχαΐας», Γ. Διαμαντόπουλου.

«Εκείνες κι εγώ», Γιάννη Μπέζου.

«Μπαμ, Μπαμπάς και Μπέμπα», Κώστα Κιμούλη.

Στον κινηματογράφο συμμετείχε στην ταινία «ΖΩΗ» του Γ. Κατακουζηνού.

Φέτος, συνεργάστηκε για πρώτη φορά με το Δήμο Βύρωνα στο Παιδικό Φεστιβάλ.

ΚΥΚΛΟΣ: ΆΚΡΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ - ΘΡΑΚΗ

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ
ΧΡΟΝΗ ΑΗΔΟΝΙΔΗ

ΧΑΛΚΙΝΑ ΠΝΕΥΣΤΑ ΚΟΖΑΝΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΩΤΣΙΚΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΧΡΟΝΗΣ ΑΗΔΟΝΙΔΗΣ

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ

ΘΡΑΚΕΣ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Αιβανόπουλος Νίκος Κλαρίνο
Δημούδης Βαγγέλης Ούτι
Μέρμιγκας Νίκος Λαούτο
Μερετάκης Κων/νος Τουμπελέκι
Γάσιος Δημήτρης Βιολί

ΧΑΛΚΙΝΑ ΠΝΕΥΣΤΑ

Κλαρίνο Δημ. Κώτσικας
Κορνέτα Νίκος Χρόνης
Κορνέτα Μιχάλης Γκατζούρας
Τρομπόνι Νίκος Καρδογιάννης
Νταούλι Αριστείδης Κώτσικας
Τύμπανο Χάρης Σαλαγκιώτης

Χορεύει και τραγουδά αυθεντικά παραδοσιακά τραγούδια του Μάη και της Άνοιξης
χορευτική ομάδα Γυναικών από την κωμόπολη Κρόκος της Κοζάνης

ΚΥΡΙΑΚΗ 12 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Χρόνης Αηδονίδης. Ο άνθρωπος, ο καλλιτέχνης, ο δάσκαλος.

Γεννήθηκε στην Καρωτή, ένα μικρό χωριό του Έβρου, όπου πέρασε τα παιδικά και τα εφηβικά του χρόνια, μαζί με άλλα τέσσερα αδέρφια και με τη στοργική φροντίδα του καλόκαρδου πατέρα του παπα-Χρήστου και της πρεσβυτέρας Χρυσάνθης. Μαθητής ακόμα στο Γυμνάσιο διδάσκει βυζαντινή μουσική πρώτα απ' τον πατέρα του και μετά από το θεωρούμενο ως τον καλύτερο ψάλτη της περιοχής Μιχάλη Κεφαλοκόπτη, που είχε μαθητεύσει στην Κωνσταντινούπολη.

Το κρυφό όμως μεράκι του μικρού Χρόνη κι ο μεγάλος του έρωτας ήταν το παραδοσιακό τραγούδι. Όπου τραγούδι και χαρά, όπου γιορτή και γλέντι ο Χρόνης ήταν πάντα απ' τους πρώτους. Καθόταν με τις ώρες κι άκουγε τα λαλήματα και τους μερακλήδες τραγουδιστές, αποτυπώνοντας στην καθαρία παιδική του μνήμη κάθε σημαντική μελωδία και σκοπό. Μεγάλη του δασκάλα ήταν η μητέρα του, απ' την οποία έμαθε τα περισσότερα και τα καλύτερα τραγούδια της Θράκης.

Όταν το 1950 εγκαταστάθηκε με τους γονείς του στην Αθήνα συνέχισε τις σπουδές του στη βυζαντινή μουσική, κοντά στο φημισμένο καθηγητή του Ελληνικού Ωδείου Θεόδωρο Χατζηθεοδώρου, ταυτόχρονα με τις σπουδές του στα οικονομικά.

Στα 1953 με τη βοήθεια του μεγάλου λαογράφου της Θράκης Πολύδωρου Παπακριστοδούλου, αναλαμβάνει ρόλο πρωτοπόρου για την προβολή και διάδοση της θρακιώτικης μουσικής παράδοσης, η οποία για πρώτη φορά ακούγεται έξω από τα σύνορα της Θράκης.

Παίρνει μέρος ως μουσικός στις χορωδίες των Παντελή Καβακόπουλου και Σίμωνα Καρρά, αποκτώντας κοντά τους χρήσιμες εμπειρίες.

Απ' τις αρχές του 1957 αναλαμβάνει τακτική εβδομαδιαία εκπομπή στο ραδιόφωνο με περιεχόμενο θρακιώτικα τραγούδια. Οι εκπομπές εκείνες και ο πρώτος του μικρός δίσκος που κυκλοφόρησε την ίδια χρονιά, τον καθιέρωσαν από τότε καλλιτεχνικά στο πανελλήνιο.

Στα 45 χρόνια της ενασχόλησής του με την παραδοσιακή μας μουσική ως ερμηνευτής, ο Χρόνης Αηδονίδης έχει στο ενεργητικό του 47 μικρούς και μεγάλους δίσκους και σαν ερευνητής μια πλούσια και αξιόλογη συλλογή με μουσικολαογραφικό υλικό από τις περιοχές της Ανατολικής Ρωμυλίας, της Δυτικής και Ανατολικής Θράκης, καθώς και της Μικράς Ασίας. Συνεργάστηκε με πάρα πολλούς πολιτιστικούς φορείς, έλαβε μέρος σε πάμπολλες εκδηλώσεις τόσο στην Ελλάδα, όσο και το εξωτερικό, εκπροσωπώντας τη χώρα μας επάξια σε διάφορα διεθνή φεστιβάλ. Όποιος γνώρισε καλά και έζησε από κοντά τον Χρόνη Αηδονίδη, μπορεί ανεπιφύλακτα να πει ότι

πρόκειται για έναν αγνό, ανοιχτόκαρδο και πολύτιμο άνθρωπο - ένα κομμάτι μάλαμα, όπως θα 'λεγε ο λαός μας. Ως καλλιτέχνης είναι προικισμένος με μian απαλή, βελούδινη και εύπλαστη φωνή, με σπάνιες ερμηνευτικές ικανότητες στα δημοτικά μας τραγούδια.

Το ήθος, η γνώση, η ανόθευτη ερμηνεία και έκφραση του Χρόνη Αηδονίδη αποτελούν εγγύηση για τη γνησιότητα της ανεκτίμητης αυτής εθνικής μας κληρονομιάς που ονομάζουμε Δημοτική Μουσική Παράδοση.

Θεόδωρος Ακριδής

Πρωτοψάλτης

Μελετητής της παραδοσιακής
ελληνικής μουσικής

Ο δεξιοτέχνης του κλαρίνου **Δημήτρης Κώτσικας** γεννήθηκε στη Γαλατινή Κοζάνης. Είναι εκπαιδευτικός και ερευνητής της ελληνικής παραδοσιακής μουσικής.

Η ορχήστρα του **ΧΑΛΚΙΝΑ ΠΝΕΥΣΤΑ ΚΟΖΑΝΗΣ** δημιουργήθηκε το 1985, με σκοπό τη διατήρηση

και τη συνέχεια της μουσικής παράδοσης της περιοχής.

Αποτελείται από νέους μουσικούς, απογόνους παλιών μουσικών οικογενειών και έχει συμμετάσχει σε πολλές εκδηλώσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό με μεγάλη επιτυχία.

- Το 1997 συμμετείχε στην εκδήλωση του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών «*Οι δρόμοι των τσιγγάνων*», εκπροσωπώντας την Ελλάδα.
- Το 1996 στις εκδηλώσεις του Ηρωδείου «*Οι μουσικές των Ελλήνων*»
- Το 1997 στις εκδηλώσεις του Ηρωδείου «*Εν φωναίς και οργάνοις*»
- Το 1998 στις εκδηλώσεις του «Παλλάς» «*Εν καρδαίς και οργάνοις*»
- Το 1998 στη Μασσαλία στις εκδηλώσεις για το αφιέρωμα στον Ελληνικό Πολιτισμό.
- Το 1999 στην Κολωνία της Γερμανίας στις εκδηλώσεις της Συνόδου των υπουργών Πολιτισμού της ΕΟΚ.

Η ορχήστρα χάλκινων πνευστών του **Δ. Κώτσικα** από την Κοζάνη δημιουργήθηκε το 1985 και από τότε εκεί κάνει σειρά εμφανίσεων στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Γεννήθηκε στην Καρδίτσα, όπου πέρασε τα μοθητικά του χρόνια. Συνέχισε τις σπουδές του στην Αθήνα και ύστερα από προσωπική του επιλογή, επέστρεψε εκεί απ' τον Ξεκίνησε.

Τελειώνοντας τις μουσικές του σπουδές, διδασκε για τρία χρόνια στο Δημοτικό Ωδείο Θεωρητικά, παράλληλα με τις συνθετικές του δραστηριότητες.

1982: Πρώτη δισκογραφική παρουσία: *«Η Μπαλάντα του Ταξιδιώτη»*. Μια primitive άποψη για το ροκ, όπου όμως διαφαίνεται κάποια ειδική προτίμηση στο είδος της ηλεκτρικής μπαλάντας, με έντονα κλασικά στοιχεία.

1984: Α' βραβείο Θεατρικής μουσικής στο διαγωνισμό θεάτρου Ιθάκης.

1984: Β' βραβείο στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης.

1985: Μοιράζεται με τη Σοφία Βόσσου το δεύτερο δίσκο του με τίτλο *«Καλή Ακρόαση»*.

Ένα ακόμη βήμα για τον καθορισμό του προσωπικού του στιλ.

1987: Η τρίτη δισκογραφική του δουλειά με τίτλο *«Το Τρίτο Μάτι»*. Ο στίχος εδώ παίζει πρωτεύοντα ρόλο, ενώ γίνεται μια προσπάθεια για διαφοροποίηση απ' τον ήχο, που επικρατεί στα σύγχρονα μουσικά πράγματα.

Παράλληλα, όλο αυτό το διάστημα, γράφει μουσική για ταινίες, τηλεοπτικές σειρές και θεατρικές παραστάσεις.

1989: *«Φτάνει τα τραγούδια»*. Μια προσωπική δουλειά, που βασίζεται στο ένστικτο και στις αναμνήσεις και είναι σύγχρονη και ρυθμική αλλά ταυτόχρονα ρομαντική και μελωδική.

1990, Νοέμβριος: *«Φύλα, παρακαλώ!»*. Μια έντονη τραγουδιάν, από τηλεοπτικές σειρές, τηλεταινίες και παραστάσεις στο θέατρο. Μια καταγραφή της εξάχρονης συνεργασίας του με το σκηνοθέτη Γιάννη Διομαντάπουλο, ένας δίσκος γεννάτος χρώμα και φως.

1991: *«Αλήτης Καρδιά»*. Ένας δίσκος, που καταγράφει με σαφήνεια το προσωπικό ύφος του Διονύση Τσακνή, με την υιοθέτηση από μέρους του μιας πιο σκληρής και ρυθμικής άποψης. Στο δίσκο συμμετέχουν φίλοι ο

Γιώργος Νταλάρας, ο Δημήτρης Γαλάνης και η Ελένη Τσαλιγοπούλου.

1992: *«Μπαλαρίνα»*. Κυκλοφορεί με ερμηνεύτη τον Γιώργο Κατσόφρη.

1993: *«Η Ταν ή επί τας»*. Μια ολοκληρωμένη δουλειά του Διονύση Τσακνή, με προσωπικό μουσικό χρώμα και ύφος, που ο δημιουργός έχει υιοθετήσει τα τελευταία χρόνια. Στο δίσκο συμμετέχει ο Λάκης Λαζόπουλος στο τραγούδι *«Φορέσει»*.

1994: *«Το Φάντασμα από το Παρελθόν»*. Ένα χρόνο μετά την τελευταία του δισκογραφική δουλειά, ο Διονύσης Τσακνής επιστρέφει δριμυτέρως, με μια ολοκληρωμένη μουσική πράταση. Ο συμπαγής ροκ ήχος, που χαρακτηρίζει την μουσική του, εξακολουθεί να κυριαρχεί μέσα από ασημερούς ρυθμούς και ευρηματικότητα. Ένα καιρικό παραμύθι που αφήνει στον αναγνώστη και ακροατή τη δυνατότητα να φτάσει το δικό του τέλος στην παράξενη αυτή ιστορία.

1994: Κυκλοφορεί ένας δίσκος από ζωντανή προγράμηση των συναυλιών με το Λαυρέντη Μακαρίτσο με τίτλο *«Η Νίκη θα το πει»*.

1994: *«Το Τελευταίο Αντίο»*. Αφορμή για αυτό το μουσικό έργο του Διονύση Τσακνή στάθηκε η μεταφορά του βιβλίου του Βασίλη Βασιλικού *«Το Τελευταίο Αντίο»* στην τηλεόραση, από το σεναριογράφο Γιώργο Νοτάρο, με πρωταγωνιστές τον Γιώργο Κιμούλη, την Καροφόβια Καραμπέτη, σε σκηνοθεσία Γιάννη Διομαντάπουλου. Ο δίσκος περιέχει 5 τραγούδια και 7 ορχηστρικά θέματα.

Τους στίχους των τραγουδιών έγραψαν, ο Μάνος Ελευθερίου, ο Βασίλης Βασιλικός και ο Διονύσης Τσακνής. Το τραγούδι των τίτλων της σειράς ερμηνεύει ο Γιώργος Νταλάρας, τραγουδούν επίσης ο Γιώργος Κατσόφρης, η Αναστασία Μουτσάτσου και τα Παλιό του Οδυσσέα.

1996: *«Φτάσε Καρδιά μου το δικό σου Παραμύθι»*. Το Νοέμβριο κυκλοφορεί αυτός ο δίσκος του Διονύση Τσακνή, Μουσική: Διονύσης Τσακνής. Στίχοι: Διονύσης Τσακνής, Μαριάννα Κριεζή, Μάνος Ελευθερίου, Μαρίνα Λαχανά.

1999: *«Με την Πλάτη στον Τοίχο»*. 10 τραγούδια με τα λόγια και τις μουσικές του Διον. Τσακνή, καθώς και ένα αλληλέγγυο νανούρισμα για «ένεους μπαμπούδες» με συμμετοχή των: Ορφέα Περίδη, Πάνο Κατσιμίχα, Βασίλη Παπακωνσταντίνου, Σωκράτη Μάλακα, Λαυρέντη Μακαρίτσο, τον Πασάλη Τερζή για πρώτη φορά σε ηλεκτρικό άκουσμα και της Μαρίας Σκιαδαρέσης. Εκτός από τις δεκατρείς συνολικά δισκογραφικές δουλειές, η συνθετική δραστηριότητα του Διονύση Τσακνή εντοπίζεται και στις μουσικές που έγραψε σε όλο αυτό το διάστημα της καριέρας του για δεκάδες κινηματογραφικές ταινίες, τηλεοπτικές σειρές και θεατρικά έργα.

Τέλος κυκλοφόρησε και ένα βιβλίο με τίτλο *«Υπό προελασμό»*, η πρώτη συγγραφική απόπειρα του Διονύση Τσακνή.

Διονύσης Τσακνής

Λαυρέντης Μαχαιρίτσας

Γεννήθηκε στο Βόλο και σπούδασε μουσική στο Ελληνικό Ωδείο. Το 1980 δημιουργεί με φίλους τους ΤΕΡΜΙΤΕΣ. Φεύγουν όλοι για το Παρίσι, όπου οργάνουν για ενάμιση χρόνο τη μουσική των γαλλικών clubs.

Το 1982 οι ΤΕΡΜΙΤΕΣ επιστρέφουν στην πατρίδα και ηχογραφούν την πρώτη τους δισκογραφική δουλειά στα αγγλικά με τον τίτλο «*Artmagésota*».

Το 1983 κυκλοφορεί ο πρώτος δίσκος στα ελληνικά με τίτλο το όνομα του συγκροτήματος.

Από εκεί και πέρα οι ΤΕΡΜΙΤΕΣ σηματοδοτούν την τότε νέα ελληνική σκηνή» και ακολουθούν οι δίσκοι:

1985: «*Αμαρτωλή Μαρία*»

1986: «*Τσιμεντένα Τραϊνά*»

1987: «*Τερμίτες στο Λακαβητά*»

1988: «*Τερμίτες στο Βραχίχι*», με τον οποίο κλείνει ο κύκλος του συγκροτήματος.

Ο Λαυρέντης αλλάζει τότε δισκογραφική εταιρία και κυκλοφορεί τον πρώτο προσωπικό δίσκο του με τίτλο «*Ο Μ'Αγάπες ει η Σ'Αγάπες*» (1989).

Δuo χρόνια αργότερα (1991) είναι η ώρα του «*Εδιδόμετοε Blues*», που γυρίζει μεγάλη επιτυχία.

Ακολουθεί ο δίσκος «*Ρίξε κόκκινο στη Νύχτα*» (1993) που συναντά ανάλογες θετικές αναδρώσεις.

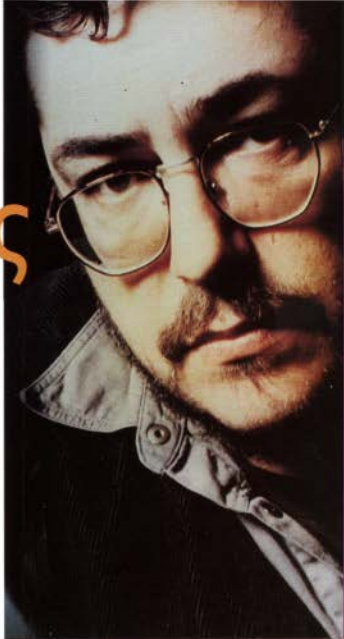
Το 1995 κυκλοφορεί ο δίσκος «*Παρόρθωρα που Κοίρασε η Θέα*». Μια δουλειά που κρίνεται από τους διακριτικούς και καλλιτεχνικούς συντάκτες ως μια από τις καλύτερες δισκογραφικές δουλειές του Λαυρέντη Μαχαιρίτσα.

Το 1997 συνεχίζοντας την καλλιτεχνική του επιτυχία κυκλοφορεί το «*Πουσίπυμον*» με 11 νέα τραγούδια, 11 ρυθμικές και μελωδικές μπλόκντς που μιλάνε για το σύγχρονο άνθρωπο, το νέο «*ίδιος*», τη σκληρή επιφάνειά του και το ευαθέως περιεκόμενο...

Τον Ιούνιο του 1999 κυκλοφόρησε η πρόσφατη δισκογραφική του δουλειά με τίτλο: «*Έτσι Δραπετεύω από τις Παρέες*».

Ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας κάνει εμφανίσεις ό' όλη την Ελλάδα και την Κύπρο. Εδώ και επτά χρόνια το όνομά του συνδέεται συναυλιακά με αυτό του Διονύση Τσακνί.

Παράλληλα με τη δισκογραφική και συναυλιακή του δραστηριότητα ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας έχει συνθέσει τραγούδια και μουσικές για πολλές αξιόλογες θεατρικές παραστάσεις.

Μαρίνα Σκιαδαρέση

Η Μαρίνα Σκιαδαρέση γεννήθηκε στην Αθήνα και μεγάλωσε στην Ουάσιγκτον των ΗΠΑ. Ολοκλήρωσε τις σπουδές της στο London College of Printing και St. Martin's School of Art and Design.

Το 1990 δημιουργεί το συγκρότημα «*Κήρυσι*» (PolyGram) και κυκλοφορεί στην πρώτη δισκογραφική της δουλειά.

Το 1991 συμμετείχε δισκογραφικά στα «*Κληρονομογραφικά*» του Μίμη Πλέσσα.

Μεταξύ 1992 και 1994 συνεργάζεται με το Βασ. Παπαϊωαννίνου στη Ελλάδα και στο εξωτερικό με τον Κώστα Τσιφρικό, την Άννα Βίσιση και άλλους.

Το 1994 κυκλοφορεί την πρώτη προσωπική της δουλειά «*Χαρίζω τα όνειρά μου*» και αποσπά τις καλύτερες κριτικές από όλα τα μέσα ενημέρωσης, κυρίως για την αυθεντικότητα και το στυλ. Η συγκεκριμένη δουλειά κυκλοφορεί επίσης από την Νήρρα Crown στην Ιαπωνία.

Το 1995 κυκλοφορεί στα Αγγλικά το single «*Stand Up*», που πραγματοποιεί το πρόβλημα των αστέγων, σημειώνει μεγάλη εμπορική επιτυχία και παραμένει στο Top 20 των γερμανικών charts για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Το video clip του ίδιου κομματιού, που γυρίστηκε στην Ολλανδία, παίχτηκε στο MTV. Το συγκεκριμένο κομμάτι συμπεριλήφθηκε στο THE VERY BEST OF ACID JAZZ της Αγγλικής εταιρείας «*fantasy*» και κυκλοφορεί σε πολλές χώρες του κόσμου.

Το 1996 κυκλοφορεί τη δεύτερη προσωπική της δουλειά «*Μίχτες Βορέλι*» και το αγγλόφωνο single «*Anything Want It to Be*» και συμμετείχε στο δρόμο του Μίμη Πλέσσα 1 & 2.

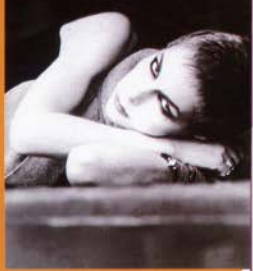
Το 1997 ηχογραφεί με τον Lee Pora (παραγωγός των REM, Living Colour), ο οποίος τη χαρακτηρίζει σαν μια από τις πιο αξιόματες φωνές που έχει ακούσει.

Συμμετείχε επίσης με το όνομα Shadowlike στη διεθνή παραγωγή-συλλογή «*Urban Things*» με αναγνωρισμένους καλλιτέχνες στο χώρο της Acid Jaz, R&B και Hip Hop.

Το 1999, μετά από δύο χρόνια δισκογραφικής απουσίας, κυκλοφορεί το single «*Δεν Ακούει*».

Η διεθνής φωνή με την εξαιρετική σκηνική παρουσία, εμφανίζεται αυτό το καλοκαίρι.

Δίπλα στους
ΔΙΟΝΥΣΗ
ΤΣΑΚΝΗ και
ΛΑΥΡΕΝΤΗ
ΜΑΧΑΙΡΙΤΣΑ.

ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ
ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

 ΜΙΧΑΛΗΣ
ΜΠΟΥΡΜΠΟΥΛΗΣ

Συναυλία από το μουσικό σύνολο

ΤΑ ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ ΕΛΚΟΝΤΑΙ

Ο Μιχάλης Μπουρμπούλης γεννήθηκε στην Ιθάκη. Στη δισκογραφία πρωτοεμφανίζεται συμμετέχοντας στο δίσκο του Σταύρου Κουγιουμτζή «Στα ψηλά τα παραθύρια», το 1975. Αμέσως μετά συνεργάζεται με το Γιώργο Χατζηνάσιο και το 1978 γράφει τον κύκλο τραγουδιών «Για την Ελένη», τον οποίο μελοποιεί ο Μάνος Χατζιδάκις.

Μια προσεκτική ματιά στον τρόπο γραφής των στίχων του μας αποκαλύπτει μια επίμονη και συνεχή αναφορά σε θέματα από την ελληνική ιστορία, κυρίως τη νεότερη, καθώς και μια διαρκή παράθεση στοιχείων του ελληνικού πολιτισμού, τα οποία σήμερα αποτελούν είδος υπό εξαφάνιση, γεγονός που οδηγεί στην πλήρη αλλοίωση της εθνικής και πολιτιστικής μας ταυτότητας.

Ο Μιχάλης Μπουρμπούλης, που συνεχίζει και σήμερα να προσφέρει το έργο του στη δισκογραφία –και όχι μόνο– έχει γράψει πολλά μεμονωμένα τραγούδια και μεταξύ άλλων τους κύκλους τραγουδιών «Λαϊκά Προάστια», σε μουσική Ηλία Ανδριόπουλου, «Ο Αη-Λαός», του Δημήτρη Λάγιου, «Μνήμη της Πέτρας», του Μίκη Θεοδωράκη και «Στην Ελλάδα κάνει κύριο», του Στάμου Σέμης. Τη μουσική στα τραγούδια του που θα παίξουμε σήμερα έχουν γράψει ο Μάνος Χατζιδάκις, ο Μίκης Θεοδωράκης, ο Σταύρος Κουγιουμτζής, ο Ηλίας Ανδριόπουλος, ο Γιώργος Χατζηνάσιος και ο Στάμος Σέμης.

Ο Χαράλαμπος Βασιλείαδης γεννήθηκε το 1901. Το παρτσουόκι «Τσάντας» το απόκτησε γιατί κυκλοφορούσε στα στέκια των μουσικών αμέσως μετά τον πόλεμο κουβαλώντας μια τσάντα που περιείχε χαρτιά με τους στίχους των τραγουδιών του. Όπως και με την Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου, αν και για τελείως διαφορετικούς λόγους, πάμπολλα από τα τραγούδια του δεν είναι γραμμένα στο όνομά του, συνηθισμένο για την εποχή φαινόμενο. Στα τραγούδια του που θα ακούσετε σήμερα μουσική έχουν γράψει ο Γιώργος Ζαμπέτας, ο Γιάννης Παπαϊωάννου, ο Απόστολος Χατζηχρήστος, ο Πάνος Γαβαλάς και ο Ν. Μειμάρης. Μόνο με τον Γιώργο Ζαμπέτα, από το 1945 που γνωρίστηκαν ως το θάνατό του, το 1971, δισκογράφησαν 150 τραγούδια. Η θεματολογία των τραγουδιών του κινείται γύρω από σκηνές του τρόπου ζωής της εποχής που έζησε, χωρίς να λείπουν νοσταλγικές πινελιές και θέματα γύρω από τη θάλασσα, καθώς και περιγραφές χαρακτηριστικών τύπων εκείνων των καιρών.

Παίζουν οι μουσικοί
Ντίνος Χατζηορδάνου ακορντεόν
Σπύρος Γκόγκας ούτι, φουαρμόνικα
Γιάννης Παπάζογλου μπουζούκι, κithάρα, κρουστά
Κώστας Μιχαλάκης κithάρα
Παναγιώτης Κολοκοτρώνης κithάρα, μπουζούκι, τζουράς

Μουσική επιμέλεια-πίano
Σπύρος Κουρκουνάκης

Τραγουδούν
Γεωργία Θεοδωροπούλου
Βασίλης Αθανασόπουλος
Αντιγόνη Ζαφειροπούλου και ο
Τάκης Κωνσταντακόπουλος

Επιμέλεια ήχου
Κώστας Παπανικολάου
Γιώργος Αχ. Σκορδίλης

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ

ΤΑ ΕΤΕΡΩΝΥΜΑ (που) ΕΛΚΟΝΤΑΙ δημιουργήθηκαν το καλοκαίρι του 1996 και σαν πρώτιστο στόχο είχαν την προσωπική απόλαυση και ικανοποίηση των συμμετεχόντων. Σιγά σιγά στην πορεία διαμορφώθηκε η άποψη της παρουσίσεως του έργου των στιχουργών, παριών και παντοιοτρόπως αδικημένων του ελληνικού τραγουδιού, γραμμής που τηρούμε απαρέγκλιτα μέχρι σήμερα και που δυστυχώς ακόμα δεν έχει βρει παρά μόνο περιστασιακούς μιμητές. Στην προσπάθειά μας αυτή είχαμε αμέριστη τη συμπαράσταση του πολιτιστικού κέντρου του Δήμου Βύρωνα και του παλαιοβιβλιοπωλείου «Ερστώ», όπου και παρουσιάσαμε τις μέχρι τώρα παραστάσεις μας.

Εκτός από την παρουσίαση του έργου των στιχουργών συμμετείχαμε στην παρουσίαση του νέου βιβλίου του Περικλή Κοροβέση «Κοινός Τόπος» και ηχογραφήσαμε το δίσκο «Χωρίς Εξώφυλλο», σε μουσική του Σπύρου Κουρκουνάκη, ο οποίος ήδη κυκλοφόρησε με τη χορηγία του Δήμου Βύρωνα και παρουσιάζεται σήμερα στο πλαίσιο του Φεστιβάλ των Βράχων.

Στα προσεχή σχέδιά μας είναι επιλογές από τα τραγούδια των στιχουργών Πυθαγόρα, Δημήτρη Χριστοδούλου και Άκη Δασκαλόπουλου, άγνωστα κατά κύριο λόγο τραγούδια του Βασίλη Τατσάνη και ό,τι άλλο ήθελε προκύψει.

Μετά τα αφιερώματα στους στιχουργούς *Ευτυχία Παπαγιαννοπούλου, Νίκο Γκάτσο, Μάνο Ελευθερίου* και *Κώστα Βίρβο*, καθώς και το αφιέρωμα στον αξέχαστο *Μάνο Λοιζο*, σήμερα παρουσιάζουμε τραγούδια δύο στιχουργών τελείως διαφορετικής γενιάς: του **Χαράλαμπος Βασιλειάδη** ή Τσάντα και του **Μιχάλη Μπουρμπούλη**. Συνδυετικός κρίκος μεταξύ τους τα τραγούδια τους, που όλοι ξέρουμε και έχουμε τραγουδήσει, αλλά ελάχιστοι από μας ξέρουν πως είναι δικά τους. Σαν ελάχιστη αντιπροσφορά από μέρους μας στη δική τους προσφορά στο λόγο του ελληνικού τραγουδιού, τον τόσο υποβαθμισμένο ελληνικό λόγο και επειδή, όπως λέει και ο Βασίλης, ο πιο παλιός επαγγελματίας της παρέας μας, «τα τραγούδια των ανθρώπων αυτών μας έχουνε δώσει ψωμί να φάμε» και ακόμα γιατί τους υπόλοιπους, επαγγελματίες και μη, μας έχουν συγκινήσει και μας έχουν κρατήσει συντροφιά με την ομορφιά τους και τη δύναμή τους, τα παρουσιάζουμε απόψε, σίγουροι πως σας είναι ήδη γνωστά και έχετε κάποτε καταφύγει στη συνδρομή τους για την οποιασδήποτε μορφής αγωγή της ψυχής σας, την *ψυχαγωγία* σας.

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

« Π Ε Ρ Σ Ε Σ »

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

Συντελεστές

Μετάφραση: Πάνος Μουλλάς
 Σκηνοθεσία: Λευτέρης Βογιατζής
 Σκηνικά - Κοστούμια: Γιώργος Πάτσας
 Μουσική έρευνα και σύνθεση: Σπύρος Σακκάς
 Φωνητική αγωγή: Σπύρος Σακκάς
 Κίνηση: Δημήτρης Παπαϊωάννου
 Αγγελική Στελάτου
 Φωτισμοί: Λευτέρης Παυλόπουλος
 Βοηθός σκηνοθέτη: Βίκυ Γεωργιάδου

Παίζουν

(με σειρά εμφάνισης)

Άτοσσα: Μαρία Κατσιαδάκη
 Αγγελιοφόρος: Ακύλας Καραζήσης
 Δαρείος: Σοφοκλής Πέπας
 Ξέρξης: Φάνης Μουρατιδής

Χορός με αλφαβητική σειρά
 Γιάννης Αναστασιάδης
 Νίκος Αρβανίτης
 Άκης Βλουτίης
 Θωμάς Βούλγαρης
 Τάσος Γιαννόπουλος
 Μανώλης Δραγάσης
 Νίκος Ζορμπάς
 Δημήτρης Ζορμπαλάς
 Δημήτρης Ημελλος
 Δημήτρης Καλατζής
 Δημήτρης Κανέλλος
 Ακύλας Καραζήσης
 Κωστής Καληβρετάκης
 Σπύρος Κουβαρδάς
 Μιχάλης Μαρίνος
 Φάνης Μουρατιδής
 Γιάννης Παπαδόπουλος
 Προκόπης Πολίτης
 Γιάννης Σαμισάρης
 Ευάγγελος Χρήστου

οπος του έργου είναι τα Σούσσα, πρωτεύουσα της περσικής αυτοκρατορίας. Ο Χορός αποτελείται από γέροντες ευγενείς, στους οποίους ο νεαρός βασιλιάς Ξέρξης εμπιστεύθηκε το παλάτι και το βασίλειο πριν εκστρατεύσει κατά των Ελλήνων. Οι γέροντες αγωνιούν, γιατί έχουν λάβει νέο του βασιλιά και του στρατού και ερμηνεύουν το φόβο τους ως κακό οιωσό. Περιγράφουν πώς συγκεντρώθηκαν οι μεγάλες δυνάμεις που έφυγαν για την Ελλάδα, στράτευμα και στόλος, από κάθε γωνιά της αυτοκρατορίας, κάτω από τη διοίκηση του νεαρού ορμητικού βασιλιά και εκφράζουν το φόβο τους για την πονηρή απιστία του θεού, που συχνά τυφλώνει τον άνθρωπο και τον οδηγεί στο καμό.

Τότε εμφανίζεται η Άτοσσα, η βασίλισσα μητέρα. Από τη στιγμή που ξεκίνησε ο στρατός, η μητέρα του Ξέρξη δεν έπαψε να βλέπει κακά όνειρα, αλλά ποτέ δεν είδε τέτοιον ολοζώντανο εφιάλτη σαν αυτόν που την επισκέφτηκε τη νύκτα: δύο μεγαλοπρεπείς και πανέμορφες γυναίκες, η μία ντυμένη με περσικά ρούχα και η άλλη με δωρικό χιτώνα, η μία προικισμένη από το θεό με τη γη των βαρβάρων και η

άλλη με την Ελλάδα, μάχονταν η μια την άλλη. Ο Ξέρξης τις ηρμεί στην αρχή, τις τιθασεύει βάζοντας στους λαιμούς τους ένα ζυγό και τις ζεύει στο άρμα του. Η Ασιάτισσα δέχεται αυτήν τη μοίρα με περηφάνεια, αλλά η άλλη ανορθώνεται, σκίζει τα ηνία και συντριβει το ζυγό: ο Ξέρξης συντριβεται.

Ο Χορός συμβουλεύει την Άτοσσα να κάνει θυσίες. Εκείνη την στιγμή φτάνει ο αγγελιοφόρος, φέρνοντας τα νέα για την ήττα της Σαλαμίνας. Θρηνεί τις ατελείωτες συμφορές και τις στρατιές των νεκρών. Τέλος, δίνει μία περιγραφή της ναυμαχίας, επιμένοντας κυρίως στον τρόπο με τον οποίο οι Έλληνες περικύκλωσαν και κατέστρεψαν τον περσικό στόλο, ενώ ο Ξέρξης, μπροστά σε τέτοια συμφορά, έσκισε τα ρούχα του και έφυγε για να σωθεί. Ο Χορός τραγουδάει τις συμφορές που αποτελούν πια τη μοίρα των Περσίδων που έχασαν τους άντρες τους και στη συνέχεια στρέφεται ανοικτά κατά του ενόχου, του ίδιου του Ξέρξη: εξαιτίας του τα έθνη της Ασίας δεν θα βλέπουν πια την Περσία ως γητιδιά τους, αλλά θα μιλούν ελεύθερα και με παρηγοσία.

Η Άτοσσα επιστρέφει, όχι όμως πια πάνω στο άρμα

της και χωρίς τα βασιλικά της κοσμήματα. Προτίθεται να κάνει προσφορές στον τάφο του νεκρού συζύγου της, του Δαρείου. Ο Χορός κάνει επικλήσεις προς το πνεύμα του πεθαμένου βασιλιά. Όταν τελικά το φάντασμά του εμφανίζεται, η Άτσοσα του λέει τα νέα της ήττας του γιου τους. Ο νεκρός βασιλιάς μαθαίνει για τη νεανική αλαζονεία του γιου του, που θέλησε να γεφυρώσει τον Ελλήσποντο, προκειμένου να πετύχει το παράτολμο εγχείρημά του και συμπεραίνει πως κάποιος μεγάλος θεός πρέπει να πήρε τα μαυλά του Ξέρξη. Το φάντασμα συμβουλεύει τους παλιούς υπηκόους του να μην αναλάβουν ποτέ ξανά δράση κατά των Ελλήνων: οι Πέρσες δεν θα καταφέρουν ποτέ να τους νικήσουν, γιατί η ίδια η γη πολεμά στο πλευρό των Ελλήνων. Αλλά τώρα, οι Πέρσες θα πρέπει να πληρώσουν την ύβριν που διέπραξαν, όταν έκαψαν τους ναούς και τα τεμένη στην Ελλάδα. Το φάντασμα του Δαρείου προλέγει τη μάχη των Πλαταιών, με την οποία θα ολοκληρωθεί η περσική ήττα τον επόμενο χρόνο και αποσύρεται, αφού πρώτα συμβουλεύει τους γέροντες να διδάξουν στον Ξέρξη

την ανάγκη για λογική και για σεβασμό προς τη θέληση του Διός.

Ο Χορός μένει μόνος στην ορχήστρα και τραγουδά εγκώμια για τις μέρες της βασιλείας του παλιού βασιλιά, όταν ο στρατός γυρνούσε πάντα δοξασμένος και όλοι σέβονταν τους νόμους και τη ήθη. Τέλος, εμφανίζεται ο Ξέρξης που επέστρεψε στην Περσία. Θρηνεί τη μοίρα του και κλαίει για το θεό που του στάθηκε εχθρός. Ο Χορός τον συνοδεύει στους θρήνους, απαριθμώντας τους νεκρούς ήρωες της Περσίας, ζητώντας να μάθει ποια ήταν η τύχη τους, αλλά το μόνο που μπορεί να απαντήσει ο Ξέρξης είναι πως σκοτώθηκαν όλοι. Τους πρώτους θρήνους διαδέχονται έτσι νέα, ατέλειωτα μοιρολόγια. Ανταμβανόμεσστε τώρα ότι, όπως το είχε πει και ο Δαρείος, ο Πέρσης βασιλιάς πρέπει να απολογηθεί όχι μόνον προς τον Δία, αλλά και προς τους ίδιους τους υπηκόους του. Τέλος, ο θρήνος ανακαλεί ακόμα μία φορά τη φυγή των Περσών από τη Σαλαμίνα και ο Χορός εγκωμιάζει τη γενναiotητα των Ελλήνων.

ΚΥΚΛΟΣ: ΧΟΡΟΥ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΟ ΜΠΑΛΛΕΤΟ ΤΗΣ ΚΟΡΕΑΣ

Ειδική Μετάκληση σε πλαίσιο Μορφωτικού Προγράμματος μεταξύ ΕΛΛΑΔΑΣ - ΚΟΡΕΑΣ
σε συνεργασία με το Διεθνές Συμβούλιο Χορού της ΟΥΝΕΣΚΟ

Οι χοροί του Κορεάτικου σχήματος απηχούν τις πολιτιστικές αξίες και
κανόνες του πληθυσμού της Κορέας.

Έχουν τελετουργικό και ανιμιστικό χαρακτήρα, που όμως μέσα από την έντεχνη
χορογραφία εξελίσσονται σε κοσμικούς, με θεατρικά στοιχεία, χορούς εκτελεσμένους
στο παραδοσιακό τους πλαίσιο και με παραδοσιακή μουσική.

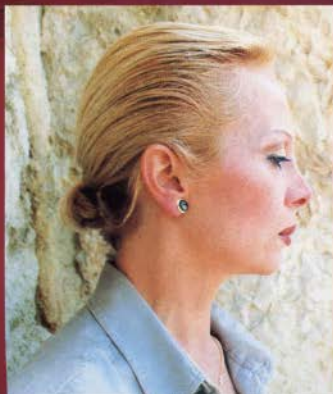
Ένα γηγενές και εξαιρετικά εντυπωσιακό χορευτικό σχήμα,
που αποτελεί σπάνια ευκαιρία η απόλαυσή του.

Το συγκρότημα έχει περιοδεύσει

σε 8 διαφορετικές Ευρωπαϊκές πόλεις, στην Ασία και την Αμερική.

ΠΕΜΠΤΗ 16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Ρ Ι Ζ Ε Σ

Εμπνευσμένο από το ομώνυμο απόσπασμα του έργου *ΩΔΕΣ*, του Βαγγέλη Παπαθανασίου, το μονόπρακτο αυτό μπαλέτο έχει σαν αποτέλεσμα την έντεχνη παρουσίαση του Ελληνικού βηματολογίου, ενώ ταυτόχρονα, μέσα από τη «*γλώσσα του σώματος*» διακρίνουμε όλα όσα ο συνθέτης και η χορογράφος θέλουν να πουν.

Η αγάπη των Ελλήνων για τις ρίζες τους, η ευλάβεια για την Ελληνική Γη και Πατρίδα, ο ηρωϊσμός και η συμπαράσταση των Ελληνίδων γυναικών στα σκληρά γεγονότα, αποτελούν τις συμβολικές αναφορές μέσα σε ένα καλλιτεχνικό έργο.

Σοφία Σμαήλου

Ο εξάισιος αυτός φαγάς, πιστής, δουλευταράς,
μυακός κι αλήτης.

Η πιο πλατιά ψυχή, το πιο σίγουρο σώμα,
η πιο λεύτερη κραυγή.

Ο Ζορμπάς, που σε μοθαίνει ν' αγαπιάς τη ζωή και
να μη φοβάσαι το θάνατο.

Η δημιουργική, κάθε πρωί ανανεούμενη αφέλεια, να
βλέπει ακατάπαυστα για πρώτη φορά τα πάντα και να δίνει
παρθενιά στα καθημερινά και συνάμα παντοσπνά στοιχεία.

Αυτός είναι ο Ζορμπάς ο Έλληνας ή ο Ζορμπάς
ή ο Έλληνας ή το δικό μου έργο. Άνθρωποι σαν κι
αυτόν θα 'πρεπε να ζουν χίλια χρόνια.

Ποτέ δεν ντράπηκα για την ψυχή μου, παρά μόνο
μπροστά στον Ζορμπά.

Ο Ζορμπάς παρουσιάζεται σε μορφή χοροδράματος
με μουσική Μίκη Θεοδωράκη.

Καστούμια, σκηνηκάι και φωτισμούς του **Jean de Vuyst**
(συνεργάτη των «Μπαλλέτων του 20ου αιώνα» του Μωρίς
Μπεζάρ).

Έχει συνολική διάρκεια 75'.

Συμμετέχουν οι 16 χορευτές του
ΧΟΡΟΘΕΑΤΡΟΥ ΝΑΥΣΙΚΑ.

Ένα έργο που εκφράζεται χορευτικά μέσα
από το σύγχρονο χορό χρησιμοποιώντας το ελληνικό
βηματολόγιο στην έντεχνη μορφή του.

Ένα έργο με την αυθεντική μορφή
του χοροδράματος.

Ένα έργο Ελληνικό!

Σοφία Σμαήλου

Χορογράφος

Καλλιτεχνική Διεύθυνση

ΖΟΡΜΠΑΣ

ΖΟΡΜΠΑΣ

ΟΡΝΙΘΕΣ

ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Μετάφραση **Αλέξης Σολομός**
 Σκηνοθεσία **Κώστας Τσιάνος**
 Σκηνικά-Κοστούμια **Γιάννης Μετζικιφ**
 Μουσική **Δημήτρης Παπαδημητρίου**
 Χορογραφία **Κώστας Τσιάνος**
Ελένα Γεροδήμου
 Μουσική διδασκαλία **Μελίνα Παιονίδου**
 Φωτισμοί **Σπύρος Κάρδαρης**

Παίζουν με σειρά εμφάνισης
 Πεισθέταιρος **Πέτρος Φιλιππίδης**
 Ευελπίδης **Σωτήρης Τζεβελέκος**
 Δούλος Α **Τρύφων Παπουστής**
 Δούλος Β **Κυριάκος Βελησάρης**
 Τροχίλος **Κώστας Δαμάκης**
 Εποπας **Νίκος Μπουσδούκος**
 Αηδόνα **Χαρά Κεφαλά**
 Ιερέας **Τρύφων Παπουστής**
 Ποιητής **Τάσος Παλατζίδης**
 Χρησολόγος **Κυριάκος Βελησάρης**
 Μέτνας **Αντώνης Λουδάρος**
 Επιτραμμένος **Γιάννης Στόλλας**
 Κήρυκας **Γιώργος Καύκας**
 Ιρις **Παναγιώτης Παναγόπουλος**
 Κινρσίας **Γιώργος Ψυχογιός**
 Συκοφάντης **Τάσος Παλατζίδης**
 Προμηθέας **Τρύφων Παπουστής**
 Ποσειδών **Νίκος Μπουσδούκος**
 Ηρακλής **Αντώνης Λουδάρος**
 Τριβάλλος **Κυριάκος Βελησάρης**
 Βασίλεια **Πέτρος Πετράκης**

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ (με αλφαβητική σειρά)
Ελένα Γεροδήμου, Κατερίνα Γισμαλή,
Άγγελος Κεκαγιός, Βασίλης Ρίσβας,
Χρήστος Σαπουτζής, Αγγελική Καλαφάτη, Βαλέ
Κουρούπη, Χριστίνα Κουλουμπή, Τηλέμαχος
Κρεββαίκας, Ζωή Ναλπάντη,
Νίκη Παλληκαράκη, Χρήστος Παππάς.

ΧΟΡΟΣ (με αλφαβητική σειρά)
Αθανασία Γκανά, Δημήτρης Γεωργιάς,
Κωνσταντίνος Δαμάκης, Φωτεινή Δάρα, Θεοδών
Θεοχαρίδου, Βασιλική Ιατροπούλου, Γιώργος
Καύκας, Χαρά Κεφαλά,
Παρασκευή Κοντομάρη, Λαέρτης Μαλκότσης,
Πέτρος Πετράκης, Δέσποινα Πολυκανδριτζού,
Μανώλης Σειραγάκης, Γιάννης Στόλλας,
Κωνσταντίνα Τάκαλου, Κώστας Τζαννοκωστάκης
Σμαράγδα Τσίρκα, Μάυ Χάνα,
Δώρα Χρυσικού, Γιώργος Ψυχογιός.

Ο
Ρ
Ν
Ι
Θ
Ε
Σ

Π Ε Ρ Ι Λ Η Ψ Η Τ Ο Υ Ε Ρ Γ Ο Υ

Δύο αθηναίοι πολίτες, ο Πεισθαίτερος και ο Ευελπίδης, εγκατέλειψαν την πόλη τους, αghιασμένοι από το πάθος των συμπολιτών τους για τα δικαστήρια, τις μνηύσεις και τις δίκες, αghιασμένοι επίσης και από την πολιτική κατάσταση, που είχε διαβρωθεί από τα πρόσφατα πολιτικά και θρησκευτικά σκάνδαλα. Οι δύο φίλοι ψάχνουν για έναν τόπο όπου δεν θα υπάρχουν πολιτικές συγκρούσεις, όπου θα μπορούν να ζουν ειρηνικά και να απολαμβάνουν μια ζωή χωρίς σεξουαλικούς περιορισμούς, κυρίως δε χωρίς την υποχρέωση να πληρώνουν τα χρέη τους!

Αναζητούν τον Έποπα-Τηρέα, έναν αρχαίο μυθικό βασιλιά, που ο Ζeus μεταμόρφωσε σε τσαλαπετεινό, ο οποίος, ως άνθρωπος-πουλί έχει πετάξει πάνω απ' όλη τη γη και γυρίζει εάν υπάρχει κάπου ένα τέτοιο μέρος. Ο Έποπας-Τηρέας ζει με τα πουλιά, μαζί με τη γυναίκα του Πρόκνη, μεταμορφωμένη κι αυτή σε Αηδόνα.

Ο Πεισθαίτερος, που ρωτάει τον τσαλαπετεινό για την τωρινή ζωή του, συλλαμβάνει ένα λαμπρό σχέδιο: Τα πουλιά θα πρέπει να ιδρύσουν τη δική τους πόλη, στον αέρα, ο οποίος αποτελεί ήδη επικράτεια τους, και να θέσουν έτσι υπό τον έλεγχο τους τόσο τη γη και τους ανθρώπους όσο και τον ουρανό και τους θεούς.

Για να πεύσει τα Πουλιά, που στην αρχή αντιμετωπίζουν τον παρείσακτο άνθρωπο ως εχθρό και πουλολογία,

ο Πεισθαίτερος εφευρίσκει ένα νέο μύθο περί δημιουργίας του κόσμου, σύμφωνα με τον οποίο τα πουλιά, παιδιά του πρωταρχικού Έρωτα και του πρωταρχικού Χάους, είναι θεότητες κατά πολύ αρχαιότερες των ολύμπιων θεών και θα πρέπει τώρα να επανακτήσουν την αρχαία εξουσία τους.

Τα πουλιά δέχονται με ενθουσιασμό το σχέδιο του Πεισθαίτερου και εξhγούν στην Παράβαση με ποιους τρόπους θα ευεργετήσουν τους ανθρώπους επ' όσον αυτοί τους δεχτούν ως νέες ανάστες θεότητες. Τα πουλιά, τέκνα του Έρωτα, θα συντρεξούν τους ερωτευμένους θα σώσουν τους γεωργούς υποδουκνιμένους τους τις αλλαγές των εποχών και κλφπτοντας τα κακά έντομα θα δίνουν καλή σημηδία στους οιωνοσκόπους που παρατηρούν τα πετάγματά τους με μια λέξη, θα προσφέρουν στους ανθρώπους και «του πουλιού το γάλα».

Ο Πεισθαίτερος ξαναεμφανίζεται: τώρα έχει φτερά και είναι πλέον ο φυσικός αρχηγός των πουλιών. Προτείνει ως όνομα για την πόλη που πρόκειται να ιδρυθεί το Νεφελοκοκκυγία και ως προστάτη θεό της τον πετεινό, ενώ στη συνέχεια οργανώνει το χτίσιμο των τεχνών,

που θα αποκόψουν την επικονώνια γης και ουρανού, προκαλώντας ένα άκρας ενοχλητικό εμπόργκο για τους ολύμπιους θεούς (αφού η τοίκνα των θυσιών, που αποτελεί τη θεϊκή τροφή τους, δεν θα φτάνει πλέον μέχρι αυτούς, οπότε οι λιμονοκτούτες θεοί θα αναγκαστούν να παραδώσουν την εξουσία τους στα πουλιά).

Μια σειρά από τυπικούς αθηναϊκούς χαρακτήρες καταφτάνουν τώρα, με σκοπό να επιωφεληθούν από τη νεοιδρυμένη πόλη. Ο Ίερέας, που θέλει να πάρει το μέρος που του αναλογεί από τις θυσίες της ίδρυσης, ο ποιητής που θέλει να εισπράξει αμοιβή για τους ύμνους που έγραψε προς τιμήν της Νεφελοκοκκυγίας, ο Χρησματολόγος που θέλει να πωλήσει τις προφητείες του στα πουλιά, ο Μέτων που θέλει να παρουσιάσει ένα πολεοδομικό σχέδιο για τον αέρα της αιθέριας πόλης, ο επίσκοπος, που έρχεται να επιβλέψει τους νέους θεσμούς. Ο Πεισθαίτερος τους δίδωνει όλους. Στη συνέχεια, έρχεται μια άλλη ομάδα, αυτών που θέλουν να εγκατασταθούν στη Νεφελοκοκκυγία: ο Κινησιός ο διδυραμποσιός, που ποθεί να αποκτήσει φτερά για χάρη της μουσικής του και ο Συκοφάντης, που ελπίζει ότι τα φτερά θα του επιτρέψουν να κατασκοπεύει καλύτερα τους ανθρώπους και, στη συνέχεια να τους καταγγέλλει στα δικαστήρια. Αλλά και αυτοί τους δίδωκε ο Πεισθαίτερος.

Τώρα φτάνει μια η στιγμή της οριστικής σύγκρουσης με τους θεούς. Η Ίρις, η αγγελιοφόρος των ολύμπιων θεών, φτάνει και προσπαθεί να καταλάβει το νόημα αυτών των αλλαγών στην τάξη του κόσμου.

Ύστερα, έρχεται κρυφά ο Προμηθέας, ο μέγας ευεργέτης των ανθρώπων, για να συμβουλευτεί τον Πεισθαίτερο πως τα πουλιά πρέπει να συνεχίσουν το εμπόργκο και ο Πεισθαίτερος πρέπει να ζητήσει από το Δία την παραχώρηση του σκήπτρου του και της Βασιλείας, που θα γίνει γυναίκα του Πεισθαίτερου. Τελικά, φτάνουν τρεις επίσημοι απεσταλμένοι από τους θεούς, ο Ποσειδών, ο Ηρακλής κι ένας Τριβαλλός (ένας βάρβαρος θεός, που ούτε να μιλήσει σωστά δεν μπορεί), για να κάνουν διαπραγματεύσεις με τον Πεισθαίτερο.

Χάρη στην εξηπνη κωμική του πειθή, ο Πεισθαίτερος τα καταφέρνει: μαγειρεύει την ώρα των διαπραγματεύσεων, για να θέσει σε δοκιμασία την αντοχή των πεισισμένων θεών, και στρέφει τον Ηρακλή κατά του θείου του, του Ποσειδώνα. Έτσι, οι θεοί δέχονται τους όρους του αρχηγού των Πουλιών και το έργο τελειώνει με τον γάμο του Πεισθαίτερου και της Βασιλείας.

ΚΥΚΛΟΣ: ΟΙ ΑΚΡΕΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΜΑΣ

ΘΕΣΣΑΛΙΑ - ΡΟΥΜΕΛΗ - ΗΠΕΙΡΟΣ

ΤΙΜΗ ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟΜΑΣΤΟΡΑ

ΤΑΣΟ ΧΑΛΚΙΑ

ΣΥΜΜΕΤΕΧΟΥΝ

ΛΑΚΗΣ ΧΑΛΚΙΑΣ

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΖΑΧΟΣ

ΣΑΒΒΑΣ ΣΙΑΤΡΑΣ

ΜΑΚΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΧΑΛΚΙΑΣ

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΜΗΤΡΟΠΑΝΟΣ

ΛΑΜΠΡΟΣ ΧΑΛΚΙΑΣ

ΠΑΓΩΝΑ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

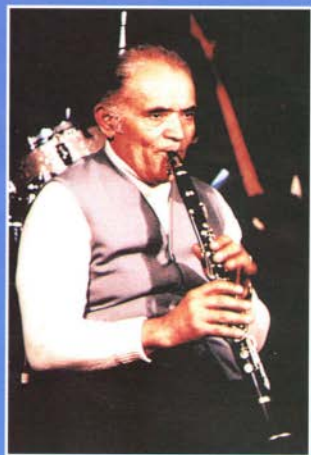
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΩΤΣΙΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

& ΤΟ ΠΟΛΥΦΩΝΙΚΟ ΗΠΕΙΡΟΥ

«ΤΑ ΑΙΤΕΡΓΙΑ» της ΝΟΤΑΣ ΚΑΛΤΣΟΥΝΗ

ΧΟΡΕΥΕΙ ΤΟ ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ ΠΑΡΑΔΟΣΙΑΚΩΝ ΧΟΡΩΝ
ΤΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

ΣΥΝΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ:
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΒΥΡΩΝΑ

ΔΕΥΤΕΡΑ 20 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Το 1914 γεννιέται στη Γρανιτσοπούλα. Ήταν 6 χρονών όταν πέθανε ο πατέρας του. Παρακολουθεί το δημοτικό. Παίρνει τα πρώτα μαθήματα κλαρίνου από τον ξάδερφό του Μάνθο Χαλκιά, 14 χρονών.

Ακολουθεί στα πανηγύρια το μουσικό Αργύρη Μπούκαλη. Η μητέρα του συμφωνεί με τον κλαρινίστα Χαρισιάδη να τον διδάξει το όργανο. Τον εξετάζει, αλλά τον απορρίπτει. Ο αδελφός του Μήτσος τον καλεί στην Αθήνα, διδάσκειται από το Γιοσούζο και από τον Κυριακάκη τις πρώτες φωνές, μαθαίνει να διαβάζει μουσική.

Το 1929 του δείχνουν την τέχνη της μουσικής πρακτικά τα αδέρφια του και το 1930 δημιουργούν το συγκρότημα «*Τα μαύρα πουλιά*».

Το 1931 γράφει το τραγούδι «*Μη με κοιτάς που γέρασσα*». Γίνεται επίσημα μέλος του συλλόγου των μουσικών. Παρουσιάζει στο θέατρο «Ολύμπια» της Αθήνας τον Τσάμικο γάμο.

Το 1935 διδάσκει ο ίδιος. Παρουσιάζεται στο στρατό και υπηρετεί για δεκαοκτώ μήνες σαν πυροβολητής. Το 1937 βρίσκεται πάλι με τα αδέρφια του. Παίζει μαζί με το κλαρινίστα Νίκο Τζάρα. Συναντάει στο Μοναστηράκι Βοντότση το δάσκαλο Κώστα Καραγιάννη.

Το 1938 πεθαίνει η αδερφή του Σοφία. Αργότερα παντρεύεται τη φίλη της Χριστίνα. Το 1939 γεννιέται ο πρώτος του γιος Μιχάλης. Το 1940 ο Αλέξανδρος. Καλείται να υπηρετήσει, τραυματίζεται και μεταφέρεται στο στρατιωτικό νοσοκομείο Ιωαννίνων.

Το 1941 βομβαρδίζεται το χωριό του. Σκοτώνεται η γυναίκα του και τα δυο παιδιά. Μεταφέρεται στο 401 στρατιωτικό νοσοκομείο στην Αθήνα. Πηγαίνει στη Λιβαδειά και συναντάει τ' αδέρφια του.

Το 1942 επιστρέφει στα Ιωάννινα, κατατάσσεται στον ΕΛΑΣ. Τον τοποθετούν στο εφεδρικό. Γνωρίζει τη Μαρίκα και παντρεύεται. Το 1943 γεννιέται ο γιος του Λάκης. Το 1944 πεθαίνει η μητέρα του Βασιλική.

Το 1946 γεννιέται η κόρη του Νίκη. Το 1947 καλείται να υπηρετήσει ξανά αλλά του δίνουν δυο χρόνια αναβολή.

Το 1953-1954 ηχογραφεί 80 τραγούδια με τα αδέρφια του, για το Λογογραφικό Αρχείο της Ακαδημίας Αθηνών.

Το 1960 στις ΗΠΑ μαζί με τον Γ. Παπαϊωάννου, τον Καλέργη και τον Τζουσανάκο για έξι μήνες, αλλά παραμένει για 18 μήνες.

Το 1962 παρουσιάζεται σε μαγαζιά της Φιλαδέλφειας και της Ουάσιγκτον εκεί εμπνέεται το Βορειοηπειρωτικό μοιρολόι.

Το 1963 επιστρέφει στην Ελλάδα. Ηχογραφεί το Παράπονο του τσιπώνου και το Βορειοηπειρωτικό μοιρολόι. Παρουσιάζεται μαζί σε μαγαζιά της Αθήνας. Το καλοκαίρι του 1963 πηγαίνει ξανά στις ΗΠΑ.

Το 1963-1966 ηχογραφεί για την εταιρεία Αλέκτωρ περίπου 100 τραγούδια. Συναντάει τον Μπέννυ Γκούντμαν. Η-

χογραφεί ένα μοιρολόι για την κινηματογραφική ταινία του Σεραφιάν «*Άντι*».

Το 1966 επιστρέφει στην Ελλάδα και δημιουργεί τη δισκογραφική εταιρεία Σπέσιαλ Μούζικ. Παράγει στη διάρκεια ζωής της εταιρείας του 30 τραγούδια.

Το 1966 πεθαίνει ο αδερφός του ο Μήτσος. Το 1967 πεθαίνει έμφραγμα.

Το 1970 γράφει τον «*Ηπειρωτικό Γάμο*» σε δυο κασέτες. Τραγουδία από τα οποία μετά από τρία χρόνια η εταιρεία EMIAL (Κολούμπια) κάνει ένα LP. Εργάζεται με το Διονύση Σαββόπουλο.

Το 1971 στο μαγαζί όπου εργάζεται με το Σαββόπουλο για δεύτερο χειμώνα γνωρίζεται με το Γιάννη Μαρκόπουλο κι αρχίζει να λαβαίνει μέρος σε ηχογραφήσεις του.

Το 1972 γράφει μουσική για τον Αίαντα του Σοφοκλή που ανεβαίνει από το Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, σε μια κασέτα. Τη δίνει στον Κωστή Μιχαηλίδη. Εκείνος λέει: «*Εάν το Θέατρο δεν ήταν κρατικό θα άφηνα μονάχα τη μουσική του Τάσου Χαλκιά*».

Εκπροσωπεί την Ελλάδα με το συγκρότημά του, στο Α' Φεστιβάλ διεθνών Τεχνών, στο Maison de la Culture της Γαλλικής πόλης Ρεν. Θα πει τότε: «*Έχω δει χαίρι και προκοπή και μέρες λαμπρές μπορώ να πω*».

Το 1973 πεθαίνει ο αδερφός του Φώτης Χαλκιάς. Το 1975 παθαίνει δεύτερο έμφραγμα. Τον τιμεί η Πανεπιστημιακή Συνομοσπονδία.

Το 1978 τον τιμεί η αδερφότητα του χωριού Φωτεινό.

Το 1979 λαβαίνει μέρος σε τριήμερη συναυλία που οργανώνει ο γιος του Λάκης Χαλκιάς στο Λυκαβηττό, 9, 10, 11 Αυγούστου. Λαβαίνει μέρος στο διεθνές συνέδριο του Ζάγκρεμπ μαζί με άλλους Έλληνες οργανοπαίκτες.

Το 1980 λαβαίνει μέρος στην ηχογράφιση της μουσικής του Χρήστου Λεοντή για τις Τρωάδες του Ευριπίδη (Θέατρο Τέχνης).

Το 1981 μαζί με άλλους λαϊκούς οργανοπαίκτες παίζει για το Τρίτο Πρόγραμμα της Ολλανδίας που μεταδίδει ζωντανά την εκδήλωση απευθείας μέσω της ΕΡΤ (Τρίτο Πρόγραμμα).

Το 1982 παρουσιάζεται στο Φεστιβάλ Αθηνών, στο Λυκαβηττό, στη συναυλία γιορτή για τα 125 χρόνια Χαλκιάδες. Παρουσιάζεται στο συνέδριο Μεσογειακών χωρών στην Ύδρα. Στο Φεστιβάλ Ιθάκης. Στα Φεστιβάλ των Μεσογειακών χωρών στην Μασσαλία και στη Φλωρεντία.

Το 1984 τον τιμεί η αδερφότητα Αερόπτερας για τα 55 χρόνια προσφοράς του στο δημοτικό τραγούδι. Τιμητική διάκριση στο Φάρο των Τυφλών. Λαβαίνει μέρος στο Φεστιβάλ των Βράχων στην Πετρούπολη.

Το 1985 τον τιμεί η αδερφότητα του χωριού Πολύδροσο Ιωαννίνων και η αδερφότητα του χωριού Δεσποτικό. Μας αποχαιρέτησε κλεινόντας δια παντός τα παράθυρα του κόμου τουτόν τον Αύγουστο του 1992.

"Μετά το άκουσμα των πρώτων ήχων που έβγαλε ο Τάσος Χαλκιάς με το κλαρίνο του, ήμουν βέβαιος ότι είχα μπροστά μου έναν από τους μεγαλύτερους μουσικούς του κόσμου."

ΓΡΑΝ ΒΑΝ ΚΕ

καθηγητής Εθνομουσικολογίας στο πανήμιο Σοφρώνης
(ΒΗΜΑ, 30.8.1979)

"Προτιμά μια σπασμένη δωρική κολόνα από ένα γοθτικό ναό. Προτιμά ένα ημερωτικό μοραλόι από τον Τάσο Χαλκιά, από μια συμφωνία της δόσης. Ο ήχος του κλαρίνου του Τάσου Χαλκιά είναι μοναδικός και ελληνικός."

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ

"Αν το θέατρο δεν ήταν κρατικό, θα τολμούσα να βάλω τη μουσική αυτή (για τον Αίαντα του Σοφοκλή) όπως την έπαιξε ο Τάσος Χαλκιάς. Κλαρίνο μόνο, χωρίς κανένα άλλο όργανο."

ΚΩΣΤΗΣ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ (Ιούλιος 1972)

"Ο Τάσος Χαλκιάς έχει συμβάλει στη διατήρηση της αυθεντικότητας της δημοτικής παράδοσης. Είναι μοναδικός εκλεπτυστής με ακέραιο ήθος και με πάθος για τη μουσική κληρονομιά."

ΜΙΜΗΣ ΠΑΣΣΑΣ

"Έχα την τύχη από πολύ νωρίς να τον ακούσω και ομολογώ ότι σαν νεοελληνας συνθέτης ένα μεγάλο μέρος από την έμπνευσή μου το άντλησα και εξακολούθη να το αντλώ από το κλαρίνο του Χαλκιά."

ΜΙΚΗΣ ΘΕΩΔΩΡΑΚΗΣ

"Έίναι ένας ξεχωριστός καλλιτέχνης που εκτιμά ιδιαίτερα."

ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ

"Εκτιμώμε βαθύτατα τη μουσική του προσφορά στο χώρο της παραδοσιακής μουσικής, τόσο σαν συνθέτη όσο και σαν εκλεπτυστή, ιδιότητες που είναι άλλωστε αναπόσπαστα συνδεδεμένες στο χώρο αυτό."

ΜΑΝΟΣ ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

"Ένας πολύ μεγάλος μουσικός, από τους σπουδαιότερους στον κόσμο. Τον άκουγα πάντα με κομμένη την ανάσα."

ΕΛΕΝΗ ΚΑΡΑΪΝΑΥΟΥ

"Χάθηκε ακόμη ένας από τους παλιούς, καλούς, παραδοσιακούς μουσικούς. Δυστυχώς από τους τελευταίους. Ο Τάσος Χαλκιάς άφησε εποχή στο χώρο της ημερωτικής μουσικής και όχι μόνο."

ΔΟΜΝΑ ΣΑΜΙΟΥ

"Ήταν ο τελευταίος από μια σειρά ολόκληρη πρακτικών λαϊκών μουσικών. Ο κρόκος μιας αλωπίδας μακριάς. Μ' αυτόν τελειώνει μια ολόκληρη γενιά οργανοπαίκτων."

ΛΑΜΠΡΟΣ ΛΙΑΒΑΣ

"Όταν πεθαίνει και ο Τάσος Χαλκιάς πρέπει να σκεφτούμε πολύ το μέλλον αυτής της μουσικής."

ΓΙΩΤΑ ΒΕΗ

"Ο Τάσος Χαλκιάς ήταν ο τελευταίος των μεγάλων κλαρινιστών. Ήταν εφάμιλλος του Καρακώστα, του Γιαούζου, του Καραγιάννη, του Σιαμέλου, του Μαρμελή. Ίσως τα ονόματά αυτά να μη λένε πολλά σ' όσους δεν ξέρουν, όμως θεωρούνται θρόνοι στον τομέα αυτό."

ΤΑΚΗΣ ΣΟΥΚΑΣ

Για τον Χαλκιά

Γεώ κλαρίνο τῶ Χαλκιά βογγάει. τινάζει. χαροχέρι. χορεύει ἢ ἔμπαλα - θαλάσες @ βινάι κτκ. δεκταπενίασῶ λαβα ποτάμια κτκ. ἀρμαλεῖοι @ ηγεφίτες, παμπάρκια σεριφιλοφστανα σέμ μαχου (ῶ σέ τσαμικιο, μαυροφορές, ἀν ταρτοκινέδες @ κοράσια πιεξῶδουσεφάνωτα, πέ-νε κοτσουφια σῶν ἑταιῶνα @, υἱό φαθος βῶθος, πάνεα τῶ ἀχρυπνο, μερα-κωμένο διδόνι.

βίθνα, 1. III. 85

Γιάννης Πίτσας

Λαμπηδόνα

“Το Φωτάκι του Έρωτα και της Αγάπης”

Μ Ο Ρ Φ Ε Σ Ε Κ Φ Ρ Α Σ Η Σ

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Κείμενο **Ματίνα Τσιγκούνη**
 Σκηνικά - κοστούμια **Πολυτίμη Μαχαίρα**
 Κατασκευές μασκών
 & φροντιστηριακού υλικού **Sally Tonge**
 Μουσική σύνθεση - επιμέλεια **Ιωάννα Κιρκιλέση**
 Βοηθός χορογράφου **Καρολίνα Λούβαρη**
 Βοηθός σκηνογράφου **Άννα Τζίμα**
 Σκηνοθεσία - χορογραφία: **Θωμάς Κινδύνης**

ΔΙΑΝΟΜΗ

(με τη σειρά που εμφανίζονται)
 Παραμυθός Α **ΒΛΑΣΙΑ ΒΕΡΒΕΡΗ**
 Παραμυθός Β **ΚΩΣΤΑΣ ΓΚΑΤΖΙΑΝΗΣ**
 Ζωή **ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΤΟΛΙΑ**
 Καλλιόπη **ΒΛΑΣΙΑ ΒΕΡΒΕΡΗ**
 Δάφνη **ΑΝΝΑ ΤΖΙΜΑ**
 Μαλαματένια **ΑΘΗΝΑ ΑΛΑΤΣΑΡΗ**
 Ρήνα **ΚΑΤΙΑ ΚΟΒΑΛΛΑΚΗ**
 Ρωξάνη **ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗ**
 Μαργιώ **ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΥΜΠΑΚΗ**
 Αρετιή **ΜΑΡΙΖΑ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ**
 Μυρσίνη **ΜΑΤΙΝΑ ΤΣΙΓΚΟΥΝΗ**
 Γυναίκα Α **ΕΛΕΝΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ**
 Γυναίκα Β **ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΛΟΥΒΑΡΗ**
 Μανωλιός **ΠΩΡΓΟΣ ΚΙΚΙΔΗΣ**
 Στρατής **ΚΩΣΤΑΣ ΓΚΑΤΖΙΑΝΗΣ**
 Λάμπρος **ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗΣ**
 Μιχαλός **ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΚΑΝΑΚΑΡΗΣ**
 Νικόλας **ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΡΑΘΙΑΣ**
 Γιάννος **ΚΩΝΣΤ. ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ**
 Σακελάρης **ΛΑΜΠΡΟΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ**
 Κωνσταντίνος **ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΥΓΓΕΛΟΣ**

Θάλασσα **ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΑΚΗ**
 Ταχυδρόμος **ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΡΑΘΙΑΣ**

Μουσικές παρεμβάσεις με γκάντες,
 φλογέρες και παραδοσιακά κρουστά **ΣΠΥΡΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ**
 Πολιτική λύρα, σάζι, ούτι **ΓΙΑΝΝΗΣ ΣΥΡΟΓΙΑΝΝΗΣ**
 Κρουστά **ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΥΓΓΕΛΟΣ**

Για τον έρωτα & την αγάπη

Μια τριανφερή ιστορία που γεννήθηκε μέσα από μύθους για τον έρωτα είναι η «Λαμπηδόνα». Με αφορμή τα έθιμα του τόπου μας για την αγάπη, όπως ο κλήθοντας και το χάραγμα των φρούτων, που η παράδοση φύλαξε στα στενούκια της και που μας πάνε πίσω σε μέρες που τα σύμβολα και τα σημάδια ήταν κομμάτια της ζωής, κομμάτια που την έκαναν με τις πολύχρωμες νηφίδες τους να λάμπει, να ξεπερνάει τη ρουτίνα και να γεμίζει ρυθμούς και μελωδίες όσους τόλμησαν να της δοθούν, όσους τόλμησαν να τη δουν σαν παιχνίδι και να παίξουν μ' αυτή. Πιάσματα σαν τον Κωσταντή, την Αρετή, τη Μυροϊνή, τη Δάφνη, τη Ρήνα, το Σικελάρη, το Λάμπρο, ένα ομάρι από κοπελιόδια και παλικάρια που ζουν στο νησί και πλέκουν με τις ανάσεις τους την ιστορία. Τραγουδούν, χορεύουν, ερωτεύονται, ορκίζονται αγάπη αιώνια, ξεπτενούνται, κλαίει, δρουν γεμίτοι εναισθησία, δημιουργώντας μια υπέροχη αίσθηση. Την πανίσχυρη πραγματικότητα της ύπαρξής τους!

Μια μαγική νύχτα βγαίνουν οι κοπέλες του νησιού να

χορεύουν και να τραγουδήσουν τον έρωτα. Εκεί θα ομιζούν με τους άντρες και θ' αρχίσει το γλέντι, με πειράγματα και αντικριστούς χορούς. Ο Κωσταντής, που για πολλά χρόνια έλειπε μακριά απ' το νησί, μόλις μεθυσμένος από τις μυρωδιές του τόπου του. Μαγεύεται από μια μικρή κοπέλα, την Αρετή, και αποφασίζει να την παντρευτεί. Ο γάμος τους και το γλέντι, που ξεσηκώνει το νησί, είναι μια κορυφαία στιγμή ευτυχίας για τους δύο νέους που όμως για να συντηρήσουν την καινούργια ζωή, θα πρέπει να χωριστούν.

Μαζί θα φύγουν όλα τα παλικάρια του νησιού, αφήνοντας πίσω τη βαριά αμφοσφαιρα της ανεμονής και της αγωνίας. Γιατί ποτέ δεν γυρίζουν όλοι. Η θάλασσα, με τη μορφή μιας γυναίκας-γοργόνας, θα πάρει το Λάμπρο, τον καλύτερο φίλο του Κωσταντή.

Ο γοργόνας των αντρών στο νησί θα είναι η κάθαρση για τους ήρωες της ιστορίας μας, που θα γλεντήσουν με την καρδιά τους, φέρνοντας σ' όλους το μήνυμα πως τα γέλια με τα κλάματα μιαν ώρα εγεννήθηκαν.

Ο έρωτας και η αγάπη αποτελούν ένα από τα πιο όμορφα θέματα με τα οποία ασχολείται η παράδοσή μας. Τα περισσότερα τραγούδια, τα πιο τρυφερά λόγια, τα πιο όμορφα έθιμα του τόπου μας σχετίζονται με τον «ιερό» αυτό «πόλεμο» του ορσενικού με το θηλικό, που μέσα απ' αυτή τους τη σύγκρουση ξεπηδάει η ζωή.

Οι παραδόσεις και τα έθιμα είναι αμέτρητα και με το χάρισμα να ποικιλούν από τόπο σε τόπο όσο και οι ίδιοι οι άνθρωποι.

Αυτό που είναι όμως κοινό για όλους είναι ο χρόνος που εξελίσσονται όλα αυτά τα δρώμενα, οι χοροί και τα πανηγύρια με στόχο να εξμνησούν την μορφή της φύσης και να τονίσουν τη χαρά της ζωής. Γίνονται παντού την άνοιξη, που η φύση κορεύει σε ξέφρενους ρυθμούς δημιουργίας. Οι άνθρωποι στην ελληνική ύπαιθρο συμμετείχαν με το δικό τους ξεχωριστό τρόπο σ' αυτή τη γιορτή, εκφράζοντας έτσι την προσωπική τους ανάγκη συμμετοχής στο προαιώνιο παιχνίδι της φύσης. Είναι βαιμαστό το πόσο είχαν χαρακτήρα κάθε άλλο παρά γραφικό αυτές οι μικρές ανοξιάτικες τελετουργίες.

Όλα όσα συνέβαιναν είχαν το νόημα τού να μυθούν οι νεότεροι, με έναν τρόπο διόλου πρόστυχο, στο «πάντημα» της φύσης, χωρίς παρεξηγήσεις και υπονοούμενα, σε κοινωνίες που μπορεί να ήταν απόλυτα αυστηρές ως προς τη ρήθ τους, αλλά και που είχαν ανακαλύψει τους πιο κατάλληλους τρόπους για να επιβιώνουν με ακρίβεια.

Και αυτό το πετύχαιαν έχοντας κάποια όρια. Τα κορίτσια έπρεπε να έχουν συμπληρώσει τα δεκαπέντε τους χρόνια πριν βγουν στα λήδρια να χαράξουν στα μίλητα το όνομα του άντρα που επιθυμούσαν να παντρευτούν, πριν τραγουδήσουν γύρω απ' τα πηγάδια και πιουν το «αμίλητο» νερό στον Κλήδονα, πριν κορέψουν μισομένα σε κύκλο τους πρώτους ερωτικούς τους χορούς.

Μαζί μ' αυτά τα «ρεαλιστικά» δεδομένα, πλέκονται ιστορίες για νεραϊδο-

τοπους και βοτάνια μαγικά, ιστορίες με σημόδια που έστελνε η «τύχη» μέσα στα νερά των πηγαδιών. Όλα αυτά είναι μια ένδειξη για το πόσο η πλούσια φαντασία του λαού μας παίζει με τα στοιχεία της φύσης και τα δένει με τη δική του παρουσία μέσα σ'αυτήν.

Ένα από αυτά τα μαγικά λουλουδία της πατρίδας μας είναι και η χρυσοφάνια Λαμπηδόνα. Και μέσα από το μύθο της Λαμπηδόνας, που λέει πως όποια κοπελιά τη βρει και την κόψει θα κάνει χρυσή τύχη, γίνεται ξεκάθαρο ότι υπήρχε η κατανόηση της ανάγκης για μια εξαιρετική συγκυρία, έτσι ώστε να βρει κάποιος το ταίρι του.

Έτσι, ένα λουλούδι που ιριδίζει τις νύκτες του Μάη μπορεί να γίνει ο κολός οιωνός που θα χρυσώσει τη ζωή.

Έτσι, ένα σχήμα ή ένα όνομα χαραγμένο στα πλευρά ενός ζουμερού φρούτου μπορεί να 'χει τη δύναμη να φέρει αυτόν που το χάραξε με πίστη κοντά σ'εκείνον που επιθυμεί.

Έτσι, μπορεί ένα πηγάδι να κρατάει στα νερά του φυλαγμένα κοριτσιόστικα μυστικά. Πολλές φορές εμείς, οι σύγχρονοι Έλληνες, έχουμε την ανάγκη να κατατάξουμε με χαρακτηρισμούς αυτές τις «ιερές» πράξεις που φτάνουν σ'αυτά μας από τις διηγήσεις των παππούδων μας ή από κείμενα της λαογραφίας μας, να τις γνωρίσουμε με μια μανία λατρευτική για τη διάδοση της παράδοσής μας, που θρέφει μέσα μας την ελπίδα ότι κάπως έτσι θα επιβιώσει και η ιδιαιτερότητα του ελληνικού πνεύματος.

Μελετώντας όλον αυτό το θησαυρό όμως μπορεί κανείς να ανακαλύψει ότι πίσω από τα σχήματα υπάρχει ένα πολύ σημαντικό, κρυφό κείμενο, που δείχνει ότι όλα αυτά τα έφτιαξαν άνθρωποι ζωντανοί, με κέφι και δύναμη, άνθρωποι που μέσα απ' τη δυσκολία για την καθημερινή επιβίωση δεν ξέκλιναν να μοιραζονται και να συνυπάρχουν με τους συνανθρώπους τους, διατηρώντας ζωντανή την πιο σημαντική απόδειξη της ζωής που είναι η δράση και η δημιουργία.

Γ' ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Η Α' και Β' Συνάντηση Ερευνητικού Θεάτρου έγινε σε συνεργασία με το Μουσείο Ιστορίας του Πανεπιστημίου Αθηνών, στην αίθουσα του Μουσείου κάτω από την Αερόστατο, με τη συμμετοχή 11 νέων θεατρικών ομάδων. Και οι δύο συναντήσεις είχαν επιτυχία, καλύφθηκαν πανομοιότυπα από τον τύπο και την τηλεόραση, γάτι που τους έδωσε κοινή γλώσσα να συνεχίσουν. Φέτος την Γ' Συνάντησή τους, τους φιλοξενούμε στο θέατρο

Βράϊον «Αννα Σινωδινόου». Θεωρούμε χρέος μας να δώσουμε την ευκαιρία στους νέους δημιουργούς να επικοινωνήσουν μεταξύ τους, ν' ανταλλάξουν απόψεις για το θέατρο και τη σημερινή θεατρική πραγματικότητα. Τέσσερις λοιπών ομάδες νέων (πάνω από 35 άτομα), που δεν βολέφονται με λιγότερο σφαιρικό, θεατροεργαστήριο για δυο βράδια στο Θέατρο «Αννα Σινωδινόου» και θα επιχειρήσουν να μας δείξουν με δικό τους τρόπο τη δουλειά τους, θα κοινωνηθούν μαζί μας και ίσως μας πείσουν για το καινούριο που φέρνουν και μας αφορά όλους. Και οι τρεις Συναντήσεις έγιναν με πρωτοβουλία της θεατρικής ομάδας ΟΜΜΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ.

Θεατρική Ομάδα ΟΜΜΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ
Λουίζι Πιραντέλο

ΟΙ ΓΙΓΑΝΤΕΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Μετάφραση: **Κατερίνα Καραθάνου - Ειρήνη Μουντράκη**
Σκηνοθεσία: **Αντώνης Διαμαντής**
Μουσική: **Γιάννης Μακρίδης**
Σκηνικά: **Αλέξανδρος Αποστολιδής**
Φωτισμοί: **Μιχάλης Μπουρής - Δημήτρης Κασσιμάτης**
Μακιγιάζ: **Ελευθερία Νικολακοπούλου**
Βοηθός Σκηνοθέτη: **Ειρήνη Κουτσάκη**
Κατασκευές: **Νίκος Γεροντάκης**

Στη διασκευή της τρίτης πράξης του έργου, βοήθησε η **Ζωή Ξανθοπούλου**

Παίζουν
Γεωργία Καρλατήρα
Κατερίνα Παυλάκη
Μυρτώ Παπαδοπούλου
Μαρία Καραθάνου
Γεωργία Χρισκιώτη
Αντώνης Διαμαντής

«Οι Γίγαντες Του Βουνού» είναι το τελευταίο έργο του Λ. Πιραντέλο πριν πεθάνει. Άρχισε να το γράφει μεταξύ 1930 και 1931. Ο πρώτος τίτλος του έργου είναι «Φαντάσματα» και δημοσιεύτηκε το Δεκέμβριο του 1931. Ο Πιραντέλο δεν κατάφερε να γράψει το τρίτο μέρος του έργου, που παραμένει μέχρι σήμερα προσκείμενο.

Μια ομάδα ηθοποιών, οδηγούμενη από την κόμισσα Ίζλε, αποφασίζει να ερμηνεύσει την μοναδική μεγάλη όπερα «Το Παραμύθι Του Αλλαγμένου Γιου» και μη βρίσκοντας την απήχηση στα γνωστά θέατρα, παρουσιάζεται στη βίλα των Σκαλονιάτ (κοκότκιων). Πρόκειται για μια περίεργη βίλα, επιφυλακτική από κάποια περίεργα πλάσματα, επιφυλακτικής και πρωταγωνιστής των οποίων είναι ο Κατρόνε, ένα είδος μάγου. Όλα μπορούν να πραγματοποιηθούν σ' αυτόν τον ιδιαίτερο χώρο, φτάνει μονάχα να υπάρχει η ενέργεια μιας αθάνατης ποίησης. Ο Κατρόνε προκαλεί τους ηθοποιούς να παραμείνουν εκεί να παίξουν για τους φιλοξενούμενους του μαγεμένου τοπίου. Η Ίζλε όμως δεν δέχεται. Θέλει πράγματι η όπερα να πραγματοποιηθεί, έστω και με συγκρούσεις. Τότε ο Κατρόνε της προτείνει να παρουσιάσει το παραμύθι «Γίγαντες Του Βουνού» -ισχυροί κύριοι, απασχολημένοι διαρκώς με μεγαλειώδη έργα. Εκεί μπορεί να προωθήσει την παρουσίαση αυτού του έργου σε γιορτές όπως π.χ. σε ένα σπουδαίο γάμο. Σ' αυτό το σημείο διακόπτεται και η υπόθεση του έργου, με το θάνατο του συγγραφέα. Είναι ένα έργο πάνω στο σκοπό και την αποστολή της Τέχνης (η Ίζλε εκφράζει την Τέχνη), γραμμένο πάνω στο γνωστό μοτίβο που έρχεται και επανέρχεται σε όλα τα έργα του Πιραντέλο, δηλαδή πάνω στο παιχνίδι μεταξύ πραγματικότητας και φαντασίας.

Θελήσαμε να δουλέψουμε πάνω σ' αυτό το έργο, γιατί μας απασχολούσε το ερώτημα: «Πια πρέπει να είναι η αποστολή της Τέχνης σήμερα»

Τι πρέπει να παραμείνει αναλλοίωτο
Τι πρέπει να αλλάξει
Τι πρέπει να μη ξεχάσει η δική μας γενιά
Τι πρέπει να προτείνει σαν κληρονομιά στους θεατές του μέλλοντος;

Η παράσταση βασίστηκε σε προσωπικό υλικό των ηθοποιών που προέκυψε μέσα από αυτοσχεδιασμούς. Λέξεις και έννοιες όπως: *Γέννηση, Συνάντηση, Ρίζες, Εξέλιξη, Προσφορά, Έκθεση, Αναζήτηση, Οίστρος, Πίστη, Πράξη, Μετάνοια, φόβος, σηματοδοτούν την δραματουργική την εξέλιξη, και παρουσιάζονται σαν μια ανοικτή πρόβα. Μια πρόβα πάνω στους «Γίγαντες Του Βουνού»*

Για την ΟΜΜΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ
Αντώνης Διαμαντής
Σκηνοθέτης

«ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ»

ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΜΗ
ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΤΟΥ ΣΟΦΟΚΛΗ

«*Η Λατρεία των Νεκρών*»

Μετάφραση - Διοσκειμή - Σκηνοθεσία: **Μαρία Πανούτσου**
Φωτισμοί: **Ηλίας Κωνσταντακόπουλος**
Μάσκες: **Διονύσης Πάλμας**
Κοστούμια: **Μαρία Πανούτσου**
Σύμβουλος Ιστορικού υλικού - Μουσική επένδυση: **Τάσος Πετρίης**

Παίζουν οι ηθοποιοί:

Βιβή Μάστορα: Ιέρεια-Φύλακας-Τειρεσίας-Χαράς
Χριστολίνα Καλιανιώτη: Αντιγόνη Β - χορός
Μαρία Πανούτσου: Αντιγόνη Α'
Γιάννης Βουρνάς: χορός - ρέων - Μουσικός
Αντώνης Διαμαντής: Διόνυσος

Το Θέατρο Τομή ξεκίνησε την μελέτη του έργου «*Αντιγόνη*» με στόχο την παρουσίαση τριών διαδοχικών εκδοχών.

1997 Χαρακτηριστικό της πρώτης εκδοχής υπήρξε ο σεβασμός στην εποχή που γράφτηκε το έργο, η προσπάθειά μας για κατανόηση του μύθου και της κοινωνίας που τον δημιούργησε καθώς και η σχέση του τότε με το σήμερα.

1998 Δεύτερη εκδοχή, η δική μας πραγματικότητα ως προς το έργο αλλάζει. Ο 5ος (π.Χ.) αιώνας υπήρξε πραγματικό για μας, μας απορρόφησε, μας υπέβαλλε, μας πρότεινε, μας ανέκτησε μορφοποιώντας υλικά και ανθρώπους.

1999 Αυτό που κυρίως διαφέρει στην τρίτη εκδοχή είναι ο χρόνος, ο οποίος μεταφέρεται οριστικά στο παρόν. Το σήμερα, απαιτητικό και βίαιο, άναρχο και αποσπασματικό, εισβάλλει στο έργο. Κομμάτια του γίνονται επιθέτες μας, και κομμάτια από τα κομμάτια μας.

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Σκηνοθεσία: **Θέμης Βλάχος, Νίκη Λουλουδάκη**
Χορογραφία: **Νίκη Λουλουδάκη**
Μουσική: **Μιχάλης Στεφθαδούρος**
Φωτισμοί: **Μιχάλης Μπούρης**
Κοστούμια: **Έφη Πλωμαρίτου, Ξανθή Κόντου**
Σκηνικά: **Μιχάλης Μπούρης**

Ερμηνεύουν:
Θέμης Βλάχος
Νίκη Λουλουδάκη
Έφη Πλωμαρίτου
Μιχάλης Στεφθαδούρος
Μιχάλης Γισδάκης
Κώστας Παπαδόπουλος
Δώρα Τζερονιάνα

Η «*ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ*» είναι το αποτέλεσμα του Πρότζεκτ «*Μέσα από τις Οροσειρές του χρόνου*», το οποίο ξεκίνησε πριν από δύο χρόνια και έχει παρουσιαστεί τρεις φορές μέχρι σήμερα. Η τωρινή παρουσίαση κλείνει έναν κύκλο για μας, όχι στην εξέλιξη της υπάρχουσας μορφής της «*Αποκάλυψης*», αλλά στην ενσωμάτωση νέων στοιχείων στο δρώμενο.

Η «*ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ*» χωρίζεται σε δύο ενότητες, στην πρώτη ενότητα, όπου διαγράφεται πιο καθαρά η έρευνά μας πάνω σε τελετουργικές φόρμες και στην δεύτερη ενότητα, μέσα από τη διαδικασία μιας μορφής τελετουργικού θεάτρου και βασισμένοι σε κείμενα από την «*Αποκάλυψη του Ιωάννη*», καταθέτουμε το προσωπικό μας σκόλιο για την πορεία της ανθρωπότητας.

ΤΟ ΑΛΛΟ ΟΜΜΑ

ΟΙ ΠΟΛΕΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ

Παράσταση βασισμένη στο λογοτεχνικό έργο του
Ιταλο Καλβίνο «Αόρατες Πόλεις»

Διασκευή κειμένου - Σκηνοθεσία: **Άννα Μαχαιραπούλου**
Κοστούμια - Σκηνογραφία: **«Το Άλλο Όμμα»**

Παίζουν: **Ιωάννα Γεωργαντίδου**
Αρχοντία Κούκου
Ειρήνη Λιουκουκουδάκη
Ευτέρπη Παπαευθυμίου
Νατάσσα Πουλοπούλου
Νέλλυ Πουλοπούλου
Ιωάννα Ρούσου
Σοφία Στυλιανού

Οκτώ ταξιδιώτες μοιράζονται, τόσο αναμεταξύ τους όσο και με τους θεατές, τις εμπειρίες των τόπων που γνώρισαν στα ταξίδια τους. Πρόκειται όμως για ένα στελείωτο ταξίδι, που αν και έχει τα στοιχεία ενός εξωτερικού ταξιδιού, αποτελεί μια καθαρά εσωτερική διαδρομή. Οι τόποι που συναντάει ο ταξιδιώτης είναι εσωτερικά τοπία, είναι η αλληγορία των πόθων του, των αναμνήσεών του, των βιωμάτων του από τη ζωή. Πλέκεται έτσι ένας χάρτης του εσωτερικού κόσμου, όπου όλοι μπορούμε να αναγνωρίσουμε τα δικά μας ακνάρια. Ο άτλαντας που ακολουθούν οι ταξιδιώτες είναι ο μυστικός χάρτης της ζωής του καθενός ξεχωριστά και μαζί του κόσμου όλου. Οι πόλεις γίνονται εικόνες, σύμβολα των εσωτερικών μας εμπειριών, των φαινομένων της ζωής κι έτσι ξετυλίγεται το νήμα αυτού του ιδιόμορφου, παράξενου και συγκινητικού ταξιδιού. Η φαντασία και η πραγματικότητα γίνονται δίδυμες καταστάσεις που συναντιούνται και εναλλάσσονται, ώστε να καταστήσουν τους θεατές όπως είναι και οι ίδιοι οι ταξιδιώτες: εξερευνητές της ίδιας τους της ζωής και του κόσμου τους, εξωτερικού και εσωτερικού.

Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε για την άμεση ανταπόκριση στο αίτημά μας, να παρουσιαστεί η Γ΄ Συνάντηση Ερευνητικού Θεάτρου στο Φεστιβάλ Δήμου Βύρωνα, το Διοικητικό Συμβούλιο του Δήμου, αλλά κυρίως τον Καλλιτεχνικό Διευθυντή, Βασίλη Κολοβό. Απέδειξαν ότι υπάρχουν ακόμα άνθρωποι με καλλιτεχνικές ευαισθησίες, που επιθυμούν να δώσουν την ευκαιρία σε νέους καλλιτέχνες να παρουσιάσουν τη δουλειά τους στο κοινό. Μακάρι αυτή η ευαίσθητη αγκαλιά του Δήμου Βύρωνα να γεμίσει με τη συμμετοχή του κόσμου, γιατί εμείς οι νέοι το χρειαζόμαστε.

Για την ΟΜΜΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ
Αντώνης Διαμαντής
Σκηνοθέτης

Ομάδα ΤΟ ΑΛΛΟ ΟΜΜΑ
«ΑΟΡΑΤΕΣ ΠΟΛΕΙΣ»

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 24 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟ

ΣΤΑΥΡΟΣΗ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΟΠΕΡΑ
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΜΠΟΥΦΙΔΗ

ΕΝΑ ΜΑΚΡΥ ΟΔΟΠΟΡΙΚΟ - ΕΝΑ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ ΕΡΓΟ

Θα πρέπει να πετάξεις με τη σκέψη πάνω από τρούλους και καρπαναριά
να ταξιδεύεις με την καρδιά σε πολιτείες και τερά χαλάσματα
να σκέφτει, ευλαβικός προσκνητής,
μπρος σε εικόνες δακρυσμένες και ψηφιδωτά
να αφουγκραστείς μελωδικούς απόηχους από μαϊστορες και ψαλιτάδες
να αλημνυρίσεις άρωμα ψυχής, αλλά να μη σταθείς εκεί
να σχετικοποιήσεις μέσα σου το χρόνο και τους καιρούς
και να προχωρήσεις ακοίραστα σε στατροδόρμα οκτάδρομα
να παίζεις με έλξεις και ιδιωματισμούς.
Να αναβοκατέβεις τετράχορδα και, μαγεμένος
να λαποστάσεις σε μέλη, σε παραχορδές.
Είναι 'κει που σου αποκαλύπτεται το άγατο μεγαλείο της μελοποιίας.
Εκεί που νιώθεις πως δεν έκανες ούτε το πρώτο βήμα...

Ο ΣΥΝΘΕΤΗΣ

ΣΤΑΥΡΩΣΗ

ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ ΟΠΕΡΑ

ΣΕ ΤΡΙΑ ΜΕΡΗ

ΕΙΣΟΔΟΣ - ΘΥΣΙΑ - ΛΥΤΡΩΣΗ

ΓΡΗΓΟΡΗΣ ΒΑΛΤΙΝΟΣ: Χριστός

ΜΑΡΙΑΝΘΗ ΣΟΝΤΑΚΗ: Παναγία

NADIA WEINBERG: Μαγδαληνή

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΟΟΥ: Ιωάννης

ΟΛΓΑ ΤΟΥΡΝΑΚΗ: Φωνή αφηγήτριας

Συμμετέχει

30μελές Ορχήστρα Εγχόρδων

και Παραδοσιακών Οργάνων

&

50μελές Χορωδία

Σύνθεση - Ενορχήστρωση - Διεύθυνση:

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

Σκηνοθετική Επιμέλεια

ΒΑΡΒΑΡΑ ΔΟΥΚΑ

Ενδυματολογική Επιμέλεια

ΜΑΡΙΑ ΧΑΝΙΩΤΑΚΗ

Σκηνογραφική Επιμέλεια

ΠΑΝΟΣ ΠΑΠΑΔΟΛΙΑΣ

Οδηγός Μουσικής

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

ΔΗΜΗΤΡΗ ΚΕΧΑΪΔΗ

Το «Πανηγύρι»

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ **ΣΕΡΕΦΙΔΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ**

ΣΚΗΝΙΚΑ **ΠΑΡΙΣΗ ΜΑΛΛΑΜΑΤΗ**

ΜΟΥΣΙΚΗ **ΑΛΗΜΙΣΗ ΔΗΜΗΤΡΗ**

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΠΑΠΛΩΜΑΤΑΣ	ΣΕΡΕΤΗΣ ΙΣΙΔΩΡΟΣ
ΔΕΣΠΟΙΝΑ	ΚΟΚΚΙΝΗ ΝΙΚΟΛΕΤΑ - ΑΜΠΕΡΙΑΔΟΥ ΣΟΦΙΑ
ΧΝΟΥΔΙ	ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΣ	ΓΑΡΟΦΑΛΛΑΚΗΣ ΜΑΝΟΣ
ΜΑΡΙΚΑ	ΑΡΜΥΡΙΩΤΟΥ ΜΑΡΙΑ - ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΠΑΓΙΑ	ΦΑΤΣΗ ΑΓΑΠΗ
ΝΑΤΣΙΝΑΣ	ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ ΜΑΚΗΣ
ΦΡΑΓΚΟΡΑΦΤΗΣ	ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ
Α' ΦΑΝΤΑΡΟΣ	ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΛΑΜΠΡΟΣ - ΤΑΤΣΗΣ ΒΑΓΓΕΛΗΣ
Β' ΦΑΝΤΑΡΟΣ	ΧΑΤΖΗΙΩΑΝΝΟΥ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

Αρχές του 1996 το Δ.Σ. του Πνευματικού Κέντρου μετά από εισήγηση του Καλλιτεχνικού διευθυντή αποφάσισε την ίδρυση του Θ.Ε.Δ.Β. Μετά από ανακινώσεις, δημοσιεύσεις, κλπ. 20 περίπου νέοι και νέες δήλωσαν ενδιαφέρον. Το Δ.Σ. προσέλαβε ως συνεργάτη για το εργαστήρι τον ηθοποιό-σκηνοθέτη Παναγιώτη Σερεφίδη. Αρχές Μάη άρχισαν οι πρόβες στο έργο του Α. Τολστόι «*Το Χρυσό Κλειδί*», σε διασκευή του Κώστα Τσιάνου και η πρώτη παράσταση δόθηκε στο Πολιτιστικό Κέντρο «ΛΟΥΙΖΑ» τον Ιανουάριο '97 και ακολούθησαν άλλες 10 παραστάσεις. Η επιτυχία ήταν μεγάλη.

Το επόμενο ερμηγείας των παιδιών, αλλά και η αξία του σκηνοθέτη μας, μας έκαναν να προκηρύξουμε στο δεύτερο έργο που ήταν «*Η Αυλή των Θαυμάτων*» του Ιάκωβου Καμπανέλλη και μάλιστα εντάξαμε την παράσταση στα πλαίσια του 10ου Φεστιβάλ Δήμου Βύρωνα στο Θέατρο Νέων Δημιουργών «Αννα Συνοδινού».

Έχε εκπληκτική επιτυχία και ο ίδιος ο Καμπανέλλης που παρακολούθησε την παράσταση δήλωσε στο κοινό στο τέλος της: Η αποψινή είναι από τις λίγες βραδιές που αισθάνομαι δικαιωμένος για το έργο μου.

Στη συνέχεια δόθηκαν άλλες 6 παραστάσεις.

Λίγο αργότερα ετοιμάσαν το έργο «*Η Παράξενη Νύκτα*» της Ζωής Βαλσίση και η πρεμιέρα έγινε τον Απρίλη του '98 και επαναλήφθηκε τον Γενάρη του '99 στο Πολιτιστικό Κέντρο «ΛΟΥΙΖΑ» στο πλαίσιο του Κύκλου «Μικρή Σκηνή».

Πέραν το καλοκαίρι και στα πλαίσια του 11ου Φεστιβάλ Δήμου Βύρωνα «στη σκιά των Βράχων '98», το εργαστήρι μας παρουσίασε τον «*Πλούτο*» του Αριστοφάνη στο κλείσιμο του Φεστιβάλ.

Αυτή την περίοδο τα παιδιά δούλεψαν εντατικά για να ετοιμάσουν «*Το Πανηγύρι*», που θα δοίμε άποψε.

Για μας εδώ, στο Βύρωνα, η ερασιτεχνική δημιουργία σε όλα τα εργαστήριά μας έχει σαν κεντρικό στοιχείο τη συμμετοχική διαδικασία μικρών και μεγάλων. Επειδή πιστεύουμε ότι η ενσκόληση του ανθρώπου με μια μορφή τέχνης ή καλλιτεχνικής εργασίας του βοηθάει αποφασιστικά στη διαμόρφωση αισθητικής, γνώσης, άποψης είναι χαρμόσυνο που σήμερα περισσότερα από 60 νέα παιδιά, από 8 έως και 30 ετών, συμμετέχουν στο εργαστήρι μας.

Μπαίνοντας στον τρίτο χρόνο λειτουργίας του Θεατρικού Εργαστηρίου συνεχίζουμε την μελέτη μας για τους νέους Έλληνες Θεατρικούς Συγγραφείς, ανεβάζοντας «*Το Πανηγύρι*» του Δημ. Κεκαίδη.

Άλλωστε πιστεύω ότι στο ξεκίνημα του ένα Θεατρικό Εργαστήρι υποχρεούται να γνωρίζει την προσφορά των Νέων Ελλήνων Θεατρικών Συγγραφέων στην τέχνη και στα γράμματα.

Από τις πρώτες πρόβες διέκρινα στην αντίδραση των μελών του θεατρικού εργαστηρίου τη διαχρονικότητα του έργου. Σε πολλές από αυτές γινόταν αναφορά και σε καταστάσεις που συμβαίνουν ακόμη και τώρα στην ελληνική ύπαιθρο.

Αυτό βοήθησε πάρα πολύ στο να κατανοήσουν και να προσεγγίσουν τους ρόλους με περισσή αγάπη.

Σ' ένα πανέμορφο σκηνικό χώρο, της Μαλατής Παρίση, τους ήχους της μουσικής του Δημήτρη Αλημίση, συνεχίσαμε τις πρόβες μας για να φτασουμε στην παράσταση που θα δείτε τώρα.

Παναγιώτης Σερεφίδης

.....Ανάμεσα λοιπόν στα έργα του μεταπολεμικού θεάτρου που διεκδικούν την αυθεντικότητα τους στο βαθμό ελληνικότητας που χαρακτηρίζει το θεματικό τους περιεχόμενο και σ' αυτά που διεκδικούν την πρωτοτυπία τους στο βαθμό οικειοποίησης δυτικών προτύπων θεάτρου του παραλόγου, το έργο του Κεκαϊδη κατατάσσεται και την αυθεντικότητά και την πρωτοτυπία σ' αυτό ακριβώς το επίπεδο που είναι νόμιμο κανείς να τις αναζητά, στη δημιουργία δηλαδή μιας ιδιαίτερης θεατρικής γραμμής και γλώσσας, που δεν παραπέμπει μονοσήμαντα σε ήδη γνωστές φόρμες χωρίς να τις αποκλείει βέβαια, καθώς και στην ιδανική αντιστοιχία και συνέπεια ανάμεσα σ' αυτήν και το ιδεολογικό της περιεχόμενο. Το θέατρο του Κεκαϊδη δεν είναι αυθεντικό επειδή έχει εθνική ταυτότητα, αλλά ακριβώς επειδή η θεατρική του γλώσσα έχει ταυτότητα, αυτήν του δημιουργού της....

«Το θέατρο του Δημ. Κεκαϊδη»
Μάνιας Κοιλιάκου

....Ο Κεκαϊδης δεν αποσπά τους ήρωες του από τον τόπο τους, το αντίθετο. τους παρουσιάζει ριζωμένους γερά, τους συνδέει πάντα με μεγάλα ιστορικά γεγονότα, με τη λαλιά, με το κλίμα, με την κίνηση. Κάποτε μάλιστα αυτά τα τελευταία στοιχεία δίνονται τόσο έντονα που πνίγουν σαν φυλλώματα το στόχο.

Θα ήταν όμως λάθος να τοποθετήσουμε τον Κεκαϊδη στο χώρο του νατουραλισμού. Ο Κεκαϊδης, δεν φωτογραφίζει την πραγματικότητα, απλώς χρησιμοποιεί στοιχεία του πραγματικού και καθημερινού καλύτερα για να δομήσει το έργο του....

Από τη μελέτη του Γιώργου Μιχαηλίδη
«Νέοι Έλληνες θεατρικοί συγγραφείς»

Ο Δημήτρης Κεκαϊδης γεννήθηκε το 1933 στα Τρίκαλα της Θεσσαλίας. Σπούδασε νομικά στην Αθήνα. Ένας από τους πρώτους μαθητές του Κάρουλου Κουν εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο Θέατρο Τέχνης το 1957 με τα δύο μονόπρακτα: «Μακρινό λυπητερό τραγούδι» και «Παιχνίδια στις Αλικές» που αποτελούν μία από τις πρώτες επιτυχίες στο νεοελληνικό δραματόλογο. Άλλα έργα του είναι: Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ, ΠΡΟΑΣΤΙΟΝ ΝΕΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ, Η ΒΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΑΒΛΙ, ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΠΙΚΡΟΔΑΦΝΙΣ, ΜΕ ΔΥΝΑΜΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΗΦΙΣΙΑ.

Ο Κεκαϊδης ολοκληρώνει και εμβραβύνει το έργο του «Ο μεγάλος Περιπάτος» γράφοντας μετά από πέντε χρόνια «Το πανηγύρι»

θέμα του και πάλι η οικογένεια του Παπλωματά, που ζει κάτω από μία τέντα, κάπου στο Θεσσαλικό κάμπο. Γράφει ο Κεκαϊδης το πρόγραμμα της παράστασης του έργου στο Θέατρο Τέχνης το 1982: «“Το Πανηγύρι” γράφτηκε στα 1962 σαν αφιέρωμα στους ανθρώπους του θεσσαλικού κάμπου που εγκαταλείφθηκαν να οβήσουν στο περιθώριο της μεταπολεμικής ανασυγκρότησης. Ξεχασμένοι και καταδικασμένοι στη φτώχεια και την αμορφωσιά, θ' αναζητήσουν διεξοδο στη φυγή που τους προσφέρει ο ύπνος, το κρασί και το όνειρο. Οι νεότεροι, τα πιο ζωντανά κύτταρα, θα καταφύγουν στην πόλη, ανυποψίαστα θύματα κι αυτοί μιας οικονομικής πολιτικής που οδήγησε στην ερήμωση της υπαίθρου και στον υποκεφαλισμό των αστικών κέντρων.»

Το Πνευματικό Κέντρο, πέρα από τα σημαντικά εξωσχολικά προγράμματα που προσφέρει στα παιδιά του Βύρωνα, έχει την πανελλήνια πρωτιά στο να παρεμβαίνει στη διδακτική ύλη των δημοτικών σχολείων του δήμου μας με προγράμματα ξεναγήσεων σε μουσεία, ιστορικούς και αρχαιολογικούς χώρους και στην πόλη μας.

Η επαφή των παιδιών με δημιουργούς, με μουσικά, θεατρικά και άλλα προγράμματα, που εδώ και χρόνια επιλέγει και χρηματοδοτεί το Πνευματικό Κέντρο, συμβάλλει μαζί με το σχολείο στην πολιτιστική ανάπτυξη των μαθητών. Φέτος, από τον Οκτώβριο έως και το Μάιο, λειτουργήσαν τα παρακάτω προγράμματα:

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

Εργαστήρι Ζωγραφικής

Η γενική μας κατεύθυνση είναι η ελεύθερη έκφραση των παιδιών μέσα σ' ένα πλαίσιο μαθημάτων ζωγραφικής, κατασκευών, μικρο-γλυπτικής, κολάζ, επισκέψεων σε μουσεία και πινακοθήκες, προβολών διαφανειών γύρω από την ιστορία της τέχνης και επαφών των παιδιών με ζωγράφους και άλλους ειδικούς της τέχνης.

Σχηματίστηκε πλατιά επιτροπή από δασκάλους, γονείς, καλλιτέχνες, που εκτίμησαν την ευαισθησία, τη φαντασία, την επιδεξιότητα, τη νοητική έκφραση κάθε παιδιού μέσα από το έργο του και συζήτησαν με κάθε γονιό ξεχωριστά για την καλύτερη βοήθεια που μπορούσαν να προσφέρουν στον πολύ σημαντικό τομέα της τέχνης.

Για δεύτερη συνεχή χρονιά λειτουργήσε φέτος το ειδικό τμήμα ζωγραφικής για ενήλικες.

Φέτος το Θεατρικό Εργαστήρι Βύρωνα κλείνει τρία χρόνια ζωής.

Σ' αυτό το διάστημα οι νέοι και οι νέες που το στελέχωσαν εντυπωσιάσαν με την ποιότητα της δουλειάς, το ταλέντο τους και τη δυναμική σχέση που ανέπτυξαν με το θέατρο και τους ρόλους που ερμήνευσαν κάθε φορά.

Τα έργα που παρουσίασαν είναι: *"Το Χρυσό Κλειδί"*, *"Η Αυλή των Θαυμάτων"*, *"Παράξενη Νύχτα"* και *"Ο Πλούτος"*.

Στο Φεστιβάλ των Βράχων θα παρουσιάσουν το έργο του Δημ. Κεκαϊδη *"Το Πανηγύρι"*.

Θεατρικό Εργαστήρι

Κινηματογραφικό Εργαστήρι

Για τέταρτη χρονιά λειτούργησε το Κινηματογραφικό Εργαστήρι, που ξεκίνησε πειραματικά από το 3ο Γυμνάσιο Βύρωνα, με την αρχική συμμετοχή 30 παιδιών και 6 δασκάλων.

Τα αποτελέσματα ήταν τόσο εντυπωσιακά και η συμμετοχή των παιδιών τόσο μεγαλύτερη από την αναμενόμενη, που αισθανθήκαμε την υποχρέωση να στηριξουμε με τον καλύτερο τρόπο αυτή τη δραστηριότητα. Έτσι, από φέτος επεκτάθηκε η λειτουργία του Εργαστηρίου Κινηματογράφου συμπεριλαμβάνοντας και τμήμα ενηλίκων.

Μουσική Σχολή

Η μουσική Σχολή απέκτησε από φέτος εκτός από το τμήμα των παιδιών και ειδικό τμήμα ενηλίκων. Και στα δύο τμήματα **διδάσκονται:** κιθάρα, κόρνο, κρουστά, φλάουτο, σαξόφωνο, κλαρίνο, κορνέτα, ευφώνιο, altcorνο, μπάσο, καθώς επίσης θεωρία και σολφέζ.

Σκοπός της Μουσικής Σχολής είναι να συμβάλλει στην ψυχική καλλιέργεια, την ψυχαγωγία και τη μουσική επιμόρφωση μικρών και μεγάλων.

Αξίζει να σημειωθεί ότι απευθυνόμαστε σε όλους, ανεξάρτητα από τον έχουν προηγούμενες μουσικές γνώσεις ή όχι. Η ενασχόληση με τον όμορφο κόσμο της μουσικής προϋποθέτει μεράκι, ελεύθερο χρόνο, καλή διάθεση.

Εργαστήρι Καραγκιόζη

Το Εργαστήρι Καραγκιόζη ξεκίνησε πριν από τρία χρόνια πειραματικά και η θερμή υποδοχή των παιδιών, καθώς και η ευρεία συμμετοχή τους στο Τμήμα διδασκαλίας, μας ώθησε σε μια προσεκτικότερη προσέγγιση αυτής της μορφής λαϊκής τέχνης.

Σε πρώτο στάδιο τα παιδιά ενημερώνονται θεωρητικά για την ιστορία του Καραγκιόζη και στη συνέχεια χωρισμένα σε μικρές ομάδες εξασκούνται στη δημιουργία φιγούρας. Η θεωρητική κατάρτιση, αλλά και η πρακτική εξάσκηση των παιδιών, τα προετοιμάζει ώστε στο τέλος κάθε διδακτικής περιόδου να παρουσιάσουν μια ολοκληρωμένη παράσταση θεάτρου Σκιών, με θέμα και κείμενα που θα φτιάχνουν τα ίδια.

Εκπαιδευτικά Προγράμματα

Τα «Εκπαιδευτικά Προγράμματα» απευθύνονται στους μαθητές όλων των σχολείων του Βύρωνα. Συγκεκριμένα, στη β' τάξη και των 14 δημοτικών εφαρμόζουμε το πρόγραμμα «**Τα φυτά και τα ζώα του Εθνικού Κήπου**». Προηγείται συζήτηση και κατάλληλη προετοιμασία μέσα στην τάξη, ώστε, στη συνέχεια, η ξενάγηση των παιδιών να γίνεται με άξονα την αξία του περιβάλλοντος και τις αρνητικές συνέπειες της φυλάκισης των ζώων.

Στις τάξεις γ' και δ' όλων των δημοτικών η εφαρμογή του προγράμματος γίνεται με επισκέψεις σε **Μουσεία και χώρους Τέχνης**. Και σ' αυτή την περίπτωση προηγείται η κατάλληλη ενημέρωση των παιδιών από ειδικούς, ώστε η πρώτη προσέγγισή τους με τα καλλιτεχνικά αριστουργήματα να αποτελέσει μια εποικοδομητική βάση. **Στόχος των ξεναγή-**

σεων σε μουσεία είναι αφενός μεν η εξοικείωση των παιδιών με την πολιτιστική μας κληρονομιά, τα έργα τέχνης, αλλά και με το μουσειακό χώρο, αφ' ετέρου δε να αναπτυχθούν οι ικανότητες των παιδιών για παρατήρηση, έρευνα και κατανόηση των εκθεμάτων.

Στην ε' τάξη όλων των δημοτικών λειτουργεί το πρόγραμμα «**Γνωρίζω την πόλη μου**», που περιλαμβάνει ενημέρωση των μικρών μαθητών, αλλά και επισκέψεις στους ιστορικούς, πολιτιστικούς, δημοτικούς και δημόσιους χώρους του Βύρωνα.

Για την σ' τάξη όλων των δημοτικών γίνεται ξενάγηση στην ΕΤ-1, τη ΝΕΤ και τη Βουλή.

Για τους μαθητές, τέλος, των γυμνασίων και των λυκείων όλου του Βύρωνα εφαρμόζουμε ένα πρόγραμμα επισκέψεων στην Ταινιοθήκη της Ελλάδας.

Εργαστήρι Οικιακής Οικονομίας

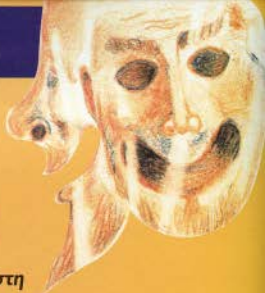
Το Εργαστήρι Οικιακής Οικονομίας, λειτούργησε για δεύτερη χρονιά και απευθύνεται σε γυναίκες όλων των ηλικιών.

Τα μαθήματα που γίνονται στο τμήμα είναι: **παραδοσιακό κέντημα, χειροτεχνία από ψυχρή πορσελάνη, άνθη από ψίχα ψωμιού, κοπτική - ραπτική, βιτρό, νωπογραφία, πεπαιλωμένες εικόνες, ζωγραφική στο μεταξί, πυρογραφία κ.ά.**

Στόχος του προγράμματος είναι η δημιουργική αξιοποίηση του ελεύθερου χρόνου των γυναικών που έχουν ξεπεράσει τη νεαρή ηλικία, αλλά και όσων αναζητούν καινούργια ενδιαφέροντα.

Θεατρικό Παιχνίδι

Το Θεατρικό Παιχνίδι είναι μια δραστηριότητα που ξεκινήσαμε πριν τέσσερα χρόνια πειραματικά, σε μερικά από τα δημοτικά σχολεία του δήμου μας, αλλά πολύ σύντομα η ανταπόκριση και η θερμή υποδοχή από μέρους των παιδιών μάς έκανε να το καθιερώσουμε. Τη φετινή χρονιά θεατρικό παιχνίδι διδάχτηκε σε όλα τα δημοτικά σχολεία και σε ώρες διδασκαλίας μαθημάτων.

Στο θεατρικό παιχνίδι το παιδί έχει τη δυνατότητα να διαφοροποιείται στη συμπεριφορά του, να βγαίνει έξω από τους κατεστημένους ρόλους που του δεσμεύουν τη φαντασία και το καθηλώνουν.

Το Θεατρικό Παιχνίδι είναι μια τεχνική για την εξελικτική πορεία του παιδιού, γιατί δίνει άμεσες ευκαιρίες για δημιουργική έκφραση που δεν τις παίρνει από άλλες παιδαγωγικές πρακτικές.

Στόχος του προγράμματος είναι να βοηθήσουμε τα παιδιά να προσεγγίσουν με σωστό τρόπο το βιβλίο και να αναπτύξουν τη φαντασία και τη δημιουργικότητά τους.

Μέσα από ένα παιχνίδι λέξεων, ήχων, εικόνων και μέσα από προβολές έργων τέχνης που ενισχύουν την αισθητική αγωγή των παιδιών, **επιδιώκουμε να μάθουν ν' αγαπούν το βιβλίο και ν' α-**

Παιδί και Βιβλίο

ποκτήσουν μια καλή σχέση με το διάβασμα.

Με το σύστημα που ακολουθούμε και που είναι το πλέον αποδεκτό από τους σύγχρονους παιδαγωγούς, **τα παιδιά μαθαίνουν να κάνουν το δικό τους γραπτό κείμενο, να μεταφέρουν σε λέξεις αυτό που βλέπουν, ακούν ή φαντάζονται, να συντάσσουν προτάσεις στην αρχή και στη συνέχεια να γράφουν κεφάλαια ή και ολόκληρο βιβλίο.**

Τρίτη Ηλικία

Ποιος είπε ότι οι άνθρωποι που ανήκουν στην τρίτη ηλικία είναι παρατημένοι από το γοητευτικό παιχνίδι της ζωής κι απόστρατοι στο μεγάλο της αγώνα;

Οι δεκάδες ασπρομάλληδες νέες και νέοι των τριών ΚΑΠΗ του Δήμου μας το διαψεύδουν.

Και όχι μόνο αυτό! Επιβεβαιώνουν με τη δυναμική στάση τους ακριβώς το αντίθετο.

Ασχολούνται με το θέατρο, μαθαίνουν ελληνικούς χορούς, σχηματίζουν χορωδίες.

Με άλλα λόγια, οι νέοι της τρίτης ηλικίας στο Βύρωνα αποτελούν ένα ζωντανό δημιουργικό κομμάτι της κοινωνίας μας, αφού είναι γεμάτοι πίστη και ενδιαφέρον για τη ζωή.

SKAI:
ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ
ΤΗΣ ΕΙΔΗΣΗΣ

skai
πάντα μαζί σου...

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Πνευματικό Κέντρο Δήμου Βύρωνα

Τηλ.: 7655748 - 7662066 - 7653776, FAX: 7664440

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ: Κύπρου & Ευαγγελικής Σχολής

(Παλαιό Δημαρχείο) 9.30 π.μ. - 7.00 μ.μ.

ΕΙΣΟΔΟΣ ΝΕΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ: Καραολή & Δημητρίου 9.30 π.μ. - 2.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ REX: Πανεπιστημίου, 9.30 π.μ. - 7.00 μ.μ.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ: 10.00 π.μ. - 2.30 μ.μ.

ΤΑΜΕΙΑ ΘΕΑΤΡΩΝ ΒΡΑΧΩΝ: 10.00 π.μ. - 2.00 & 6.30 μ.μ. - 9.00 μ.μ.

και στα ΔΙΣΚΟΠΩΛΕΙΑ «**ΜΕΤΡΟΠΟΛΙΣ**»

Πανεπιστημίου & Πατησίων και Πειραιά

Για τηλεφωνικές πωλήσεις εισιτηρίων TICKET HELLAS Τηλ.: 6189300

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΛΕΩΦΟΡΕΙΑ: 203 - 204 - 214

(Από Ρήγα Φεραίου & Πανεπιστημίου)

ΤΡΟΛΕΪ: Νο 11 (Κολιάτσου - Τέρμα Ν. Ελβετίας)

ΑΤΕΛΕΙΕΣ

Ισχύουν μόνο οι ατέλειες του ΣΕΗ για όλες τις θεατρικές
και θεατρόμορφες εκδηλώσεις.

Η ΠΡΟΠΩΛΗΣΗ ΤΩΝ ΕΙΣΙΤΗΡΙΩΝ ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΤΑΜΕΙΑ
ΑΡΧΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΙΣ 10 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΩΡΑ ΕΝΑΡΞΗΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΣΤΑΣΕΩΝ 9.00 μ.μ.

DTP - Διακρίσιμος: GRAPH LINE, Τηλ.: 7247564, 7250695

Υπεύθυνη DTP: Στέλλο Μπαλιωμένου

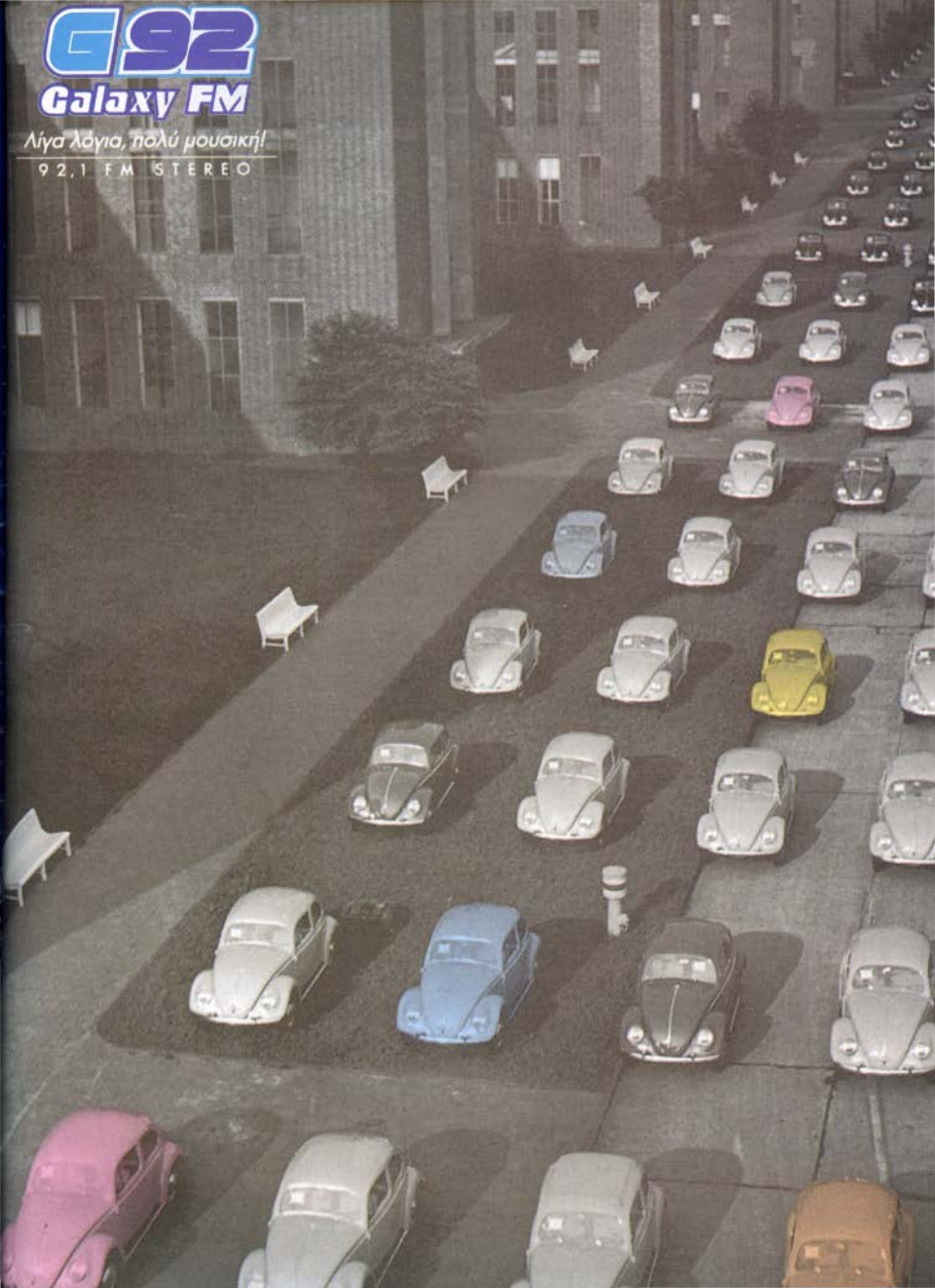
Επιμέλεια Έκδοσης: Βασίλης Αθανασόπουλος

Εκτύπωση: DEFACTO, Τηλ.: 7648900

G 92
Galaxy FM

Λίγα λόγια, ΠΟΛύ μουσική!

92.1 FM STEREO

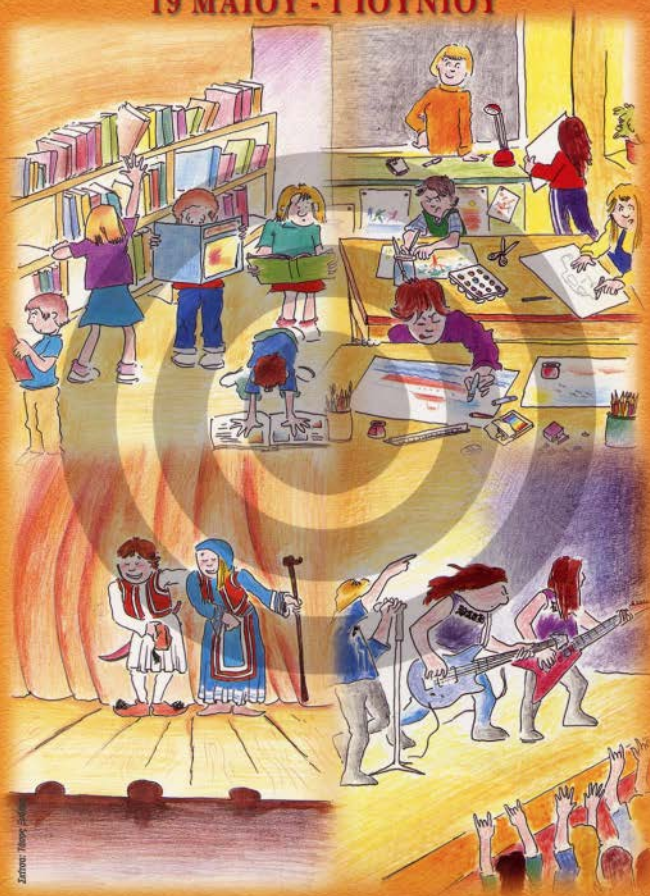
140 Παιδικό Φεστιβάλ ΠΑΙΔΙ & ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

19 ΜΑΪΟΥ - 1 ΙΟΥΝΙΟΥ

Ε
ι
ρ
ή
ν
η

σ
τ
ο
ν

κ
ό
σ
μ
ο

Ε
ι
ρ
ή
ν
η

σ
τ
α

Β
α
λ
κ
ά
ν
ι
α

Με την ευγενική στήριξη

INTERNATIONAL

ASSOS

STANDS OUT

Το Υπουργείο Υγείας προειδοποιεί:

ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΒΛΑΠΤΕΙ ΣΟΒΑΡΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ ΔΗΜΟΥ ΒΥΡΩΝΑ

Αστρά

café - restaurant

Η απόκλιση των βράχων σε συνδυασμό με μια ιδιαίτερα προσεγμένη και μοντέρνα διακόσμηση, δημιουργούν το ιδανικό περιβάλλον για αξέχαστες ώρες...

ΘΕΑΤΡΑ ΒΡΑΧΩΝ
Μελίνα Μερκούρη
Άρτα Σουρούζο

Σε κλιματιζόμενη αίθουσα, χωρητικότητας 400 ατόμων

Προσφέρουμε

- ✓ Άριστη ποιότητα φαγητού
- ✓ Άμωγη εξυπηρέτηση από έμπειρο προσωπικό

Αναλαμβάνουμε τη διοργάνωση

- Δεξιώσεων
- Γάμων
- Εορτών
- Παιδικών Πάρτυ
- Συνεσπάσεων

Περισσότερες πληροφορίες & κρατήσεις
στο τηλέφωνο 76 65 700
Ανοικτά από τις 10 π.μ.

Now it's time
for Bavaria.

Ευχαριστούμε

- ✓ Το Υπουργείο Πολιτισμού, για την περσινή χορηγία του στο Φεστιβάλ Δήμου Βύρωνα «Στη Σκιά των Βράχων '98».
- ✓ Το Δήμο Αθηναίων, για την παραχώρηση για δεύτερη συνεχή χρονιά του χώρου στο Άλσος Παγκρατίου για την πώληση των εισιτηρίων.
- ✓ Το Εθνικό Θέατρο και προσωπικά τον καλλιτεχνικό διευθυντή κ. Νίκο Κούρκουλο, για την παραχώρηση του ταμείου REX.

Αννα
Συνοδινού

Θέατρα

Μεθίνα
Μερκούρη